

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 32 / Ağustos 1984 / 2 DM.-

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Çeşitli kaynaklardan ve haber ajanslarının verdiği haberlerden aldığımız bilgilere göre, 15 Ağustos 1984 gecesi, ağırlıklı olarak Orta Kürdistan'da olmak kaydıyla Kuzey-Batı Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, sömürgeci-faşist cuntaya karşı bir dizi direniş ve saldırı eylemleri meydana gelmiştir. Halk tarafından çokyuyla karşılanan eylemler dünya çapında büyük yankılara yol açmış, sömürgeci-ler ve emperyalistler duydukları korku ve telaşa gizleyememişlerdir. Değişik kaynaklardan aldığımız bilgilere göre bu eylemler şöyle gelişmiştir.

15 Ağustos gecesi, eylemlerin merkezini teşkil eden Orta Kürdistan'da bulunan Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin'in çeşitli köy ve ilçelerinde sömürgeci karakol merkezlerinde değişik türden Partizan saldırıları düzenlenmiştir. Bu saldırıların en büyük çapta olanları Erüh, Şemdinli, Çukurca, Sırmak, Şirvan, Silvan, Şilopi, Derik, Başkale ilçelerinde ve bazı köylerinde gerçekleştirilmiştir. Eylemlerin planlı ve örgütlü bir tarzda geliştirildiği anlaşılmaktadır.

BBC ve çeşitli haber ajanslarının verdiği haberlere ve bize ulaşan bilgilere göre, Siirt'in Erüh ilçesinde gerçekleştirilen bir eylemde jandarma karakolu yoğun ateşe tutulmuş, ve sömürgeci askeri birlikler ağır can ve mal ziyatına uğratılmıştır. Sömürgeci subay ve askerlerden en az beşinin öldüğü, 9'u ağır olmak üzere çok sayıda sömürgeci asker ve subayın da yaralandığı bildirilmektedir. Eylemi gerçekleştiren partizanlar, ilçe cezaevini de basmış, ve cezaevinin tüm kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmışlardır. Jandarma komutanlığı deposu ve tesbit edilen diğer yerlerdeki silahlara da el koyan partizanlar, çok miktardaki ağır silahı beraberlerinde götürmüşlerdir. Belediye hoparlarından uzun bir süre halka yönelik sözlü propaganda yapmışlar, ayrıca Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)'ın kuruluş bildirimlerini

halka dağıtmışlardır. İlçe kaymakamı ve belediye başkanını da rehin alan partizanlar, dağa çekilirken serbest bırakmışlardır. Partizanlar hiçbir kayıp vermeden, eylemi başan ile tamamlayıp kendi üstlerine dönmüşlerdir.

Diğer ilçelerde yapılan eylemlerde de en az 10 düşman askeri, ya da subayı öldürülmüş, en az 6 olmak kaydıyla bazı subaylar da esir alınmışlardır. Esirlerin kesin sayısı ve nereden alındıkları öğrenilememiştir.

Eylemlerin halkın destek ve katılımıyla gerçekleştiği ve derin bir coşku ile karşılandığı gelen haberler arasındadır.

Kürdistan'ın diğer bazı yörelerinde de eylemlerin geliştirildiği haberleri ulaşmakla birlikte, henüz kesinlik kazanmamıştır. Ancak şu ana kadar alınan bilgilere göre, tüm eylemler başarıyla gerçekleşmiş, hiçbir kayıp vermeyen eylemci partizanlar uygun alanlara çekilmişlerdir.

Sömürgeciler Korku ve Telaşlarını Gizleyemediler

15 Ağustos eylemleri, sömürgeci-lerde adeta şok etkisi yarattı. Basına yansıyan ve ulaşan haberlere göre, uğradıkları bozgunun telaşa kapılan Sıkıyönetim Bölge Komutanı, olayın hemen ardından eylem bölgesine giderek saldırı ve operasyonları yönetmek için komutayı bizzat eline almıştır. Yine, İçişleri Bakanı Ali Tannıyar, Jandarma Genel Komutanı ve Emniyet Genel Müdürlüğünün de içinde bulunduğu MIT'in bazı üst düzey yetkilileri ve diğer bazı gedikli faşistlerin oluşturduğu bir grup faşist köpek sürüsü de incelemelerde bulunmak üzere bölgeye gelmişlerdir.

Ulaşan haberlerde, savaş uçak ve jetlerinin uçurlar yaptıkları ve bölgenin yoğun bir operasyon altına alınmış

Devam 2. Sayfada

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE 15 AĞUSTOS EYLEMLERİ YENİ BİR DÖNEMİN İLANIDIR

Emperyalizmin faşist-sömürgeci askeri yönetime verdiği sınırsız desteğe, içerde her türlü azgın karşıdevrimci teröre, kitleler üzerindeki görülmemiş baskı ve sömürüye rağmen; ve geçmişte olduğu bunalım döneminde devrimci-demokratik hareket içinde tasfiyecilik ve uzlaşmacılığın abıltıldığı dayatıldığı, bunun özellikle mülteciilik koşullarında görülmemiş boyutlara vardığı, klasik işbirlikçi güçlerin modern gücleri altında burjuva-reformist milliyetçiliğini dayatmak istediği, her türlü teslimiyetçiliği körüklediği; Parti içinde ve dışında yıkıcılığın, çürümenin, tasfiyeciliğin görülmemiş boyutlarda dayatılması için çabalarını yoğunlaştırdığı bir ortamda geliştirilen 15 Ağustos eylemleri, sadece yeni bir dönem ilanı değildir. 15 Ağustos eylemleri, Türkiye ve Kürdistan ortama dayatılan faşist karanlığın delinmesinde bir şafak vakti, Kürdistan'da soylu ulusal direnişin yenileşliğinin sağlam bir kanıtı, devrimci Marksizm-Leninizm dayalı PKK'nin mücadele tarihinin en şanlı bir evresi olma anlamına sahiptir.

Dört yıldır hiçbir yasa tanımayan faşist-sömürgeci yönetim, azgın baskı ve sömürü ortamını gizlemeye çalıştığı yeni "anayasa", "partiler", "parlamento" sahtekarlığıyla, demokrasiye geçişin başarıyla sağlandığını ilan etmekteydi. Emperyalizmin Hitler'i olma yolunda hergün bir adım daha ilerleye giden Reagan da, dünya çapında karşı-devrim hareketlerinin en başanlısı diye sunduğu, sınırsız destek vermekte çekinmediği faşist Türk generallerinin başarısını övmekteydi. Faşist generallerin, faşist kurumlaşmasında hiç de kü-

çümsenemeyecek başarılarla adeta sarhoş oldukları, bu başarılarını içte ve dışta herkese onaylatmada da epey mesafe aldıkları, bunu sadece emperyalizm ve işbirlikçilerine değil, sol'a da dayattıkları ve sol'un tasfiyesinde önemli oranda başarılı oldukları bir anda geliştirilen bu eylemlerin tarihi anlamı çok iyi kavranmalıdır. Yapılan eylemlerin, bunun dışında, doğru, tutarlı ve gerçek anlamına uygun bir tarzda anlaşılması mümkün değildir.

Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında klasik önderliğin işbirlikçiliği bir türlü aşamadığı, sömürgeci-lik ve emperyalizmle işbirlikçiliğin Ulusal Direniş Mücadelesini sürekli kemirdiği, önemli çukmazlara soktuğu ve bunun ulusal direniş mücadelesinin gelişiminde en önemli bir ögeyi teşkil ettiği bir dönemde, bu eylemler, modern Ulusal Direniş Mücadelesi için yeni bir aşamaları hangi ideoloji ve politika ile yaratılabileceğinin sağlam bir kanıtıdır. Sadece halkımızın varlığını kanıtlamakla da kalmayan 15 Ağustos eylemleri, halkımızın çağdaş ulusal kurtuluş akımıyla kaynaşmak için göstermiş olduğu cesaretin de yeni bir tahtıdır. Bütün bunlar doğru bir biçimde bilince kazanmak zorundadır.

Partimiz bu dönemde kendiliğinden gelmedi. Nasıl ki, muazzam ulusal inkarn, durgun toplumsal koşulları yaşandı, baştan aşağıya provake edilmiş, birbirlerine karşı kuşkuyla toplumsal güçlerin kendi öz çıkarlarının ifadesi olan devrimci ideoloji ve politikalara yabancılaştığı, kendini tanımayan bir hale getirildiği bir ortamda, Partimizin ideolojik temel-

lerinin atılması, başlangıçta küçümsenmiş, ama bu adımın tarihi anlamı sonradan anlaşılacağı; ve yine, Kürdistan için devrimci partiler ilan etmenin bir çığlık olarak görüldüğü, sömürgeciğe karşı böylesi partiler ilan etmenin zamanının gelmediği söylenerek, "katliama yol açar" denildiği ve kendi adlarını bile ilan edemeyen partilerin açığı çıktığında adlarını değiştirdikleri, on yıllık sosyalist(!) etiketli örgüt olduğunu iddia edip, ama ad ve programlarını ancak polis açığı çıkardıktan sonra ve dışarda ilan etmenin hüner sayıldığı bir ortamda, şanlı Hilvan ve Siverek direnişleriyle Partinin politik ilanı ne kadar zorluklara göğüs gerilerek, hangi fedakarlıklarla ve neye karşı boğuşarak gerçekleştirilmişse, ve bunlar tüm yetersizlikleri, hataları ve tarihi kazanımlarıyla kavranmak zorundaydı, 15 Ağustos eylemleri de aynı biçimde değerlendirilmek zorundadır.

Çağdaş Türk egemen sınıflarının tarihindeki yeni burjuva egemenlik döneminde en uzun vadeli askeri yönetimin başa getirildiği, ağırlıklı olarak Kürdistan'daki Ulusal Direniş'e karşı başa getirilen bu yönetimin, bu direnişin yaratıcısı - öncü gücü PKK'ye karşı 1980'lerden itibaren baskı, imha, işkence, katliam çabalarının insanlık tarihinde eşine ender rastlanan bir örneğini sunduğu yıllarda, halkımızın en değerli evlatları Mazlum, Kemal ve Hayri'ler görülmemiş direniş örnekleri sundular. "İdeolojimizden vazgeçemeyeceğiz, bu konuda oynamak istediğiniz tüm oyunlara karşı duracağız" diyerek, yıllarca

Devam 3. Sayfada

Çuntanın Çıkmazı ve Özal'ın Stolipin'çiliği

Faşist cunta ve hükümeti, Kürdistan üzerinde geliştirdikleri politikalarıyla, rejimin ayakta kalmasının son çarelerini de -ya da çaresizliğini- sergiliyorlar. Dünya halklarının çeşitli dönemlerde ve çeşitli ülkelerde tanık oldukları benzeri uygulamalar bir kez de Kürdistan'da denerken, rejimin beklentileri ve fakat doğacak sonuçlar da daha şimdiden açıkça görülüyor.

Ekonomik ve siyasi olarak tam bir batağın içinde bulunan rejim için bir çok kereler belirtildiği gibi Kürdistan, varlık ve yokluğunun düğümlediği bir alan durumunda. Fakat aynı zamanda bu alan, dünya emperyalist sisteminin de bölge çapında kaderinin belirleneceği bir konumu itade etmektedir. Dikkat edilirse, özellikle son yıllar ve hızlanan biçimde son aylarda, Kürdistan en hareketli siyasal gelişmelerin odağı durumuna gelmiştir. Özellikle sömürgeci-faşist rejim tarafından ekonomik ve siyasi politikalarının vücut buldurulmaya çalışıldığı bir zemin olarak askeri harekâtlilik de dahil olmak üzere tüm gücün yığıldığı ve sonuç alınmak istendiği bir politik manevra alanı durumundadır.

Ekonomik politikası toplum açısından açık, işsizlik ve sefaletle sonuçlanan, bir avuç tekeli dışında, toplumun tüm kesimlerini neredeyse açlıktan ölmekle karşı karşıya getiren rejim, ekonomik tükânliklerini ve siyasi çözümsüzlüklerini bu düğüm noktasından hareketle açmak istemektedir. Daha açık biçiminde iki yam olan tek bir politikayı Kürdistan üzerinde sonuna kadar uygulayarak, kendisiyle birlikte tüm bir emperyalis- sistemi de bu sahada rahatlatmayı-kurtarmayı amaçlamaktadır. Özal hükümetinin özellikle son aylarda Kürdistan üzerindeki uygulamaları kendi siyasal geleceğinin sermayesi haline getirmesi, bunun önemini açıkça gösterir niteliktedir.

Sömürgeci askeri-faşist rejim, hükümeti, parlamentosu, devlet kurumları ve ordusuyla Kürdistan'da neyi gerçekleştirmeye çalışmaktadır? Onların deyimleriyle "doğunun talihi" neden birden böylesine ilginç merkezi haline gelmiştir? ABD'sinden F. Almanya'sına, İsvç ve Fransa'sına kadar tüm emperyalist güçler bu sahada neyi gerçekleştirmek istemektedirler? Aslında cevapların bilinen bu soruları normal, okuyucu açısından yadırganabilir. Fakat, "doğunun makus talihi" ile ilgilenen güçlerin her cepheinden hızla çoğalmaya karşısında, bu sorulara bir kez daha eğilmemizi okuyucu anlayışla karşılayacaktır.

Devam 18. Sayfada

Kürdistan'dan gazetemize ulaştırılan aşağıdaki bildiri yayınıyoruz.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Yüzyıllardan beri yabancı egemenler, işgalci ve sömürgeciler yurdumuzu egemenlikleri altına almak ve halkımızı köleleştirmek için çalıştılar. Sayısız katliam ve imha etme planını uygulamaya koydular. Bunların sonuncusu olan Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları arasında ülkemizin hemen her yerinde en vahşi katliam ve sürgün politikası uyguladı. Katliam uygulamalarını asimilasyon politikasıyla birleştirerek halkımızın ulusal varlığını yoketmeye, yurdumuzu kendi toprakları haline getirmeye çalıştı. Her türlü ekonomik, toplumsal, siyasal ve ulusal-kültürel yaşamımıza elkoymdu; çıplak zor uygulamasıyla toplumumuzun bağımsız gelişimini durdurmayı ve her türlü değerimizi kendisi için kullanmayı hedefledi.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ile faşist bir nitelik kazanan barbar Türk sömürgeciliği, baskı ve katliam politikasını en ileri düzeyde ve en vahşi yöntemlerle uygulamaya başladı. Yurdumuzun her tarafını askeri bölge ilan etti; köy köy, mahalle mahalle ülkemizi yeniden işgale kalkıştı; insanlarımızı sorgusuz sualsiz kurşunladı, astı, boğdu, yaktı, yüzbinlercesini işkenceden geçirdi ve zindanlara doldurdu; ulusal değerlerimizle ve insanlık onurumuzla oynamaya çalıştı. Bütün bu vahşetini emekçi Türk halkı üzerinde de uyguladı.

Faşist-sömürgeciliğin dört yıllık uygulamaları gözler önündedir. Ekonomik sömürü ve talan hadsafhaya çıkarılmıştır; yurdumuzun her türlü zenginlik kaynakları talan edilmiştir; halkımızın varlığı yağmalanmakta ve elinden alınmaktadır; hersey bir avuç tekelci burjuva ve feodalın hizmetine koşmuştur. İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk en yüksek noktaya çıkarılmış, insanlarımız, halkımız açık tehlikesiyle yüzüye getirilmiştir. Sosyal yaşamda burjuva-feodal yozluğu, ahlaksızlığı geliştirilerek toplumumuz çürütülmeye çalışılmıştır. Siyasal yaşama egemen olan biçim, en kaba ve açık askeri zor kullanımdır. Sömürgeciliğin üzerine örtmeye çalıştığı savaş hali açığı çıkmış, halkımıza karşı faşist-sömürgeci savaş geliştirilmiştir. Kürdistan'da hersey askeri güçlerce ve savaş içinde yürütülür olmuştur. Baskı, katliam, operasyon, işkence, tutuklama ve zorbalık günlük uygulamaya haline gelmiştir. Yüzlerce dürüst ve yurtsever insanımız katledilmiş, onbinlercesi zindanlara doldurulmuş, yüzbinlercesi işkenceden geçirilmiş, Kürdistan'da bu vahşet uygulamasına uğramayan insan kalmamıştır. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin Kürdistan'daki günlük uygulamalarıdır, bu uygulamaların devam ettiği ve bu rejim yaşadıkça devam edeceği açıktır.

Faşist-sömürgeciliğin amaçları ve halkımız için öngördüğü gelecek açıktır: sömürgeci kölelik altında ulus ve halk olarak yoketme; Kürdistan'ın ve Kürt halkını Türkiye'nin ve Türk ulusunun bir parçası haline getirme; insanlarımızı efendilerine hizmet eden köleler durumunda yaşatma. Bunu gerçekleştirebilmek için baskı, katliam, eritme, soykırım uygulamaları vahşice geliştirir. Bütün bunlar sonderece açık şeylerdir. Faşist-sömürgeci egemenlik altında halkımızın ulusal ve toplumsal geleceği tehlikededir. İnsanlarımızı açıklıkla tehdit edilmektedir. Kölelik, halkımızın kaderi haline getirilmek istenmektedir. Kürdistan'da insanca ve onurlu yaşamın olanağı kalmamıştır. Bugün, bu gidici dur demek, kesin ve en önde gelen insanlık görevidir. Faşist-sömürgeciliğin öngördüğü geleceği tersine çevirmenin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın, toplumumuzun bağımsız gelişiminin yolunu açmanın olanakları vardır. Bu, her alanda, faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna topyekün direniş mücadelesine atılmakla mümkündür. Böyle bir mücadele PKK Hareketiyle başlatılmış ve geliştirilmiştir. Bugün de bütün zorluklara karşın yığıtce sürdürülmektedir. Halkımız bu mücadeleden yana olduğunu açıkça göstermiştir. Faşist teröre karşı direniş mücadelesini geliştirmek bugün kesin bir zorunluluğa haline gelmiştir. Sürdürülen faşist-sömürgeci savaş ve katliam ortamında halkımızın silaha sarılmaktan ve silahlı mücadeleye başvurmadan başka çıkar yolu kalmamıştır.

İşte bu ortamda, faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla HÊZÊN RİGARİYA KURDISTAN (HRK) (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur.

HRK, halkımızın, PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini silahlı sürdürme amacındadır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda da ortaya çıkarıp örgütleyecektir. HRK, halkımızın devrimci silahlı kuvvetleridir; halkımızın kahramanlıklarla dolu direniş tarihi ve PKK'nin altı yıllık şanlı mücadelesi üzerinde yüksel-

mektedir; gücünü, PKK'nin doğru devrimci önderliğinden, devrimci siyasal-askeri bilimden, halkımızın devrimci-yurtsever dinamiklerinden, bağımsızlık ve özgürlüğe olan derin özlem ve inancından, kendi bilinçli ve örgütlü yapısından almaktadır.

HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasi ve askeri zorbalık, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır.

HRK, her türlü faaliyetinde halkımızın ulusal-demokratik bilincinin geliştirilmesini, ulusal kurtuluşu örgütlenmesini ve birliğini yaratılmasını esas alır. Bu nedenle, halkımızın ulusal direnişçi örgütlenmesini ve birliğini engelleyen, düşmanla birlik içinde olan ajan, işbirlikçi, ihbarcı yapı ve güçleri dağıtmayı ve etkisiz kılmayı hedefler. Faaliyetini, siyasal propaganda ve ajitasyonu silahlı şiddetle birleştirirler yürütür.

HRK'nin mücadelesi, halkımızın, PKK önderliğinde yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin, bu en demokratik, haklı ve onurlu mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele, dünya çapında ilerici insanlığın ve bölge halklarının emperyalist, sömürgeci ve faşist barbarlığa karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış mücadelesinin Kürdistan'daki koludur. Bundan dolayı HRK, ilerici insanlığa buradan şunu bir kez daha bildirmek ister: halkımız, faşist Türk sömürgeciliğine karşı ulusal bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi uğruna mücadele etmede kararlıdır. Bu mücadelede her türlü zorluğu yemek için azimlidir, ve son ferdine kadar mücadelesini sürdürmektedir. Bu tamamen haklı ve demokratik mücadelesinde halkımızı desteklemek ve faşist-sömürgeci barbarlığa karşı çıkmak tüm ilerici insanlığın gerçek ilericilik görevi olmalıdır.

HRK'nin mücadelesi, faşist barbarlığa karşı emekçi Türk halkının yürüttüğü direniş mücadelesiyle bütünlük oluşturur. HRK'nin faşist-sömürgeciliğe vuracağı her darbe Türkiye'de faşizme indirilmiş bir darbe olacaktır. Bu nedenle, Türkiye'li tüm devrimci ve demokratlar, emekçi Türk halkı! HRK, sizleri, yaşamak isteyen her Kürdistanlı'nın yurtseverlik görevidir. Yurdumuzun kurtuluşu ve geleceğimizin yaratılması davasına sahip çıkın! Gücünüzü ulusal kurtuluş uğruna direniş mücadelesinde birleştirin! Faşist-sömürgeci zorbalara karşı çıkın, evlatlarımızın onlara hizmet etmesine ve faşist orduya katılmasına izin vermeyin! Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve destekleyin! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte faşist-sömürgeci düşmanı yoketmeye ve yurdu kurtarmaya çalışın!

Faşist ordu içindeki Türk ve Kürt emekçi halklarının evlatları, askerler! Silahlarınızı Türk ve Kürt halklarına ve Kurtuluş Kuvvetlerine karşı değil, faşist yönetime ve faşist subaylarına karşı çevirin! Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin, halka baskı yapmayın, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı silah kullanmayın! Faşizme ve sömürgeciliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleriyle birleşin. Kurtuluş Kuvvetlerine katılın!

Erkeği ve kızıyla Kürdistanlı Genç! Faşist-sömürgeci zorbalığa karşı halk kurtuluş mücadelesine aktif olarak katıl! Faşist ordunun emrinde askere gitme, firar et, Kurtuluş Kuvvetlerine katıl! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte düşmanı yoketmek ve yurdu kurtarmak için cesaretle savaş!

**FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ ZORBALARDAN VE UŞAKLARINDAN HESAP SORALIM!
PKK'NİN AYDINLATTIĞI KURTULUŞ YOLUNDA YILMADAN YÜRÜYELİM!
KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİNE KATILIM VE ONU DESTEKLİYELİM!**

**HÊZÊN RİGARİYA KURDISTAN
(HRK)
(KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİ)
15 Ağustos 1984**

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Baştarafı 1. sayfa

olduğu bildirilmektedir. Yapılan bir operasyonda koy ve ilçeler baskınlara uğramış, halk dayak ve işkenceden geçirilmiş, çok sayıda yoksul, yurtsever kişi karakollarda işkence altına alınmıştır. Katliam provalarının yapıldığı bölgede, sömürgeci-faşistlerin azınca halka saldırıkları, partizanları ele geçirememiş bir şekilde gaza hane aldıkları köylüleri yalancasına eylemciler gibi göstermeye çalıştıkları belirtilmektedir. Korku ve panik içindeki sömürgecilerin, onların gelen herkesi partizan zannetmeleri, halkımızın duydukları korkuyu ele vermektedir.

Basına yansıyan haberlerden, olay karşısında duyulan panigün tüm emperyalistlerin ortak tutumu olduğu gözlenmiştir. NATO Başkomutanı Rogers, olayın hemen ardından İstanbul ve Ankara'ya gelerek, Evren ve Ürgüla görüşmelerde bulunmuştur. NATO Başkomutanı Rogers'ın Türkiye'ye yaptığı bu ziyaretinde ele alındığı belirtilen "çok önemli askeri konular"ın neler olduğu basına açıklanmamıştır.

Bu arada Alman Haber Ajansı (DPA), "Türk silahlı kuvvetlerinde özel olarak yetiştirilmiş 4000 kişiden oluşan bir komando birliğini, ayrılmış güçleri takip için her iki sınırda (İran-İrak-ın) 50 kilometre içeri girdi-

ğini duyurmuştur. Helikopterlerle desteklenen operasyonlara, yerel birliklerin yanısıra hava indirme timleri ve komando taburu da katılmıştır. Sıkıyönetim Komutanlığına operasyonlarla ilgili olarak yapılan açıklamada, Bitlis, Muş, Siirt, Van, Hakkari, Mardin illeri ile ilçelerinde bütün dağlar, ormanlık bölgeler ve her türden sahanın didik didik arandığı belirtilerek, ugramılan bozgun sonrası hangi planların uygulamasına geçirilmek istendiği iftihar edilmiştir.

Olay sonrası, orduda da değişiklikler yapılmış ve 2. Ordu Komutanlığına Korgeneral Adnan Doğu getirilmiştir.

Çunta ve hükümet yetkilileri ve MIT mensuplarının sürekli toplantı halinde oldukları ve bölgesel yönelim yeni saldırı planlarının geliştirilmek istendiği anlaşılmaktadır. Çuntanın Başbakanı Oza'lın, genel Kurmay Başkanı Necdet Ürgüla'nın, Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu ile 22 Ağustos günü yaptığı 3 saatlik toplantı ardından, "İran ve Irak'a herhangi bir operasyonun söz konusu olmadığını" iminde açıklaması, bu yönlü planların geliştirildiği yolundaki kanıyı daha da güçlendirmiştir.

Çunta başı Kenan Evren'in de, halka yönetilen uçaklı saldırıları biz-zat yakından denetlediği ve Genel

Kurmay Başkanı Necdet Ürgüla'nın sık sık bir araya geldikleri görülmektedir.

Tum saldırılarına rağmen, hiçbir sonuç alamayan sömürgeci-faşistler bölgede bir yandan terör estirmek, diğer yandan da hoparlörlerden isim listeleri açıklamakta ve halka gözdağı vermeye çalışmaktadır.

**Hêzên Rizgarîya Kurdistan
(HRK)'nin Kuruluş İlanı
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk
Çoşku ve Sevinçle Karşladı**

15 Ağustos günü gerçekleştirilen bir dizi saldırı eylemiyle birlikte, dağıtılan bildirilerden Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'nin kuruluşunu öğrenen halk kitleleri, bekledikleri anın geldiğini görmeyi sevinç ve coşkusunu yaşadılar. Halk, gerçekleştirilen bu başarılı eylemlerin şahsında kendi direniş ruhunun dirilindiğini hissettiginden dolayı, hangi dozda olursa olsun baskı, zulüm ve işkence-ler mücadele ve direniş azimini bile-mekle, PKK'ye daha fazla bağlanıp, destek vermelerini sağlamaktan başka bir şey yaramadı. Yüzyılların uyusukluğu, korkulu yaşamı, ızdırpan günleri adım adım mücadeleye ve direniş dönüşüm durumdadır. Devam

ederek saldırı eylemiyle bu direniş ruhunun daha da gelişip güçleneceği, korkunç bir güce dönüşeceği şimdi daha da açıktır.

Bazılarının iddia ettiği ve edeceği gibi, bu eylemler, kendiğinden doğmuş geçici isyan olayları değildir. Bu eylemler, bilinçli, örgütlü bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Kökünü direniş mirasından almaktadır. Bu eylemler, PKK'nin kuruluşu ile yakın bağ içerisindedir.

Bilindiği gibi, PKK, uzun bir süreden beri pratik-örgütsel hazırlıkları yurt dışında sürdürmekteydi. Gerçekleştirdiği II. Kongre ile kendi Parti taktiğini daha da netleştirmiş, denenecek doğruluğu sınamış olan siyasi çizginin hayata geçirilmesi için pratik mücadelenin ülkeye aktarılmasını karara bağlayarak yeni bir dönemine açıldığını ilan etmiştir. Bu taktiğine uygun bir biçimde pratik-örgütsel mücadeleyi geliştirip yükseltmek için, ülkenin uygun stratejik bazı alanlarına yerleşmiş bulunmaktaydı.

Yaklaşık iki yıldan beridir yapılan bu hazırlıklı belirli bir eyleme ulaşmış, faşist-sömürgeci savaş ve kitlemlere karşı pratik ve özellikle silahlı mücadele artık kendisini dayatmıştır. Her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de PKK, buna doğru bir müdahalenin yapılması gerektiğine inanmış, pratik-örgütsel faaliyetlerini yoğunlaştırmış. İşte bu amaçla, 15 Ağustos tarihi bildiride de açıklanan, "...faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini

silahlı yöntemle sürdürme amacıyla HÊZÊN RİGARİYA KURDISTAN (HRK) - (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur."

"HRK, halkımızın, PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini sürdürme amacında-dır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda ortaya çıkarıp örgütleyecektir." biçiminde belirlenen amaca uygun hareket edilmiştir. HRK, eylem hedeflerini de, "HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasi ve askeri zorbalık, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır" şeklinde belirlemiştir.

HRK'nin önüne koyduğu görevlerden açıkça anlaşılacağı gibi, bu eylemler devam edecek ve yeni direniş odakları doğacaktır. Düşmanın ödünü patlatmasına içine korku salan bu eylemler, haktaki çoşku ve sevinci öfkeli bir direniş dönüşürecekler. Halkın bu eylemlerle güven ve cesareti artacak, silahlı mücadele içinde bilinçlenip örgütlenecekler. Devrimci

Devamı 23. Sayfa

OKUYUCUYA;

Kürdistanlı bir yurtseverin içinden geldiği gibi, kendi yaşamının bir kesitini oluşturarak askerlik döneminde yaşadıklarını yazıp gazetemize gönderdiği bu mektubunu, içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini de dikkate alarak yayınlamayı uygun gördük.

Kürdistan halkının önderi PKK'nin, ülke sathında yeniden geliştirdiği mücadele gün geçtikçe daha da boyutlanmakta, yürütülen çalışmalar, ce ı koşullara rağmen ürününi vermektedir. Hergün yeni mücadele haberleri aldığımız bu dönem, artık en güçlü tarza birlik ve beraberlik içerisinde olmamız gereken bir dönemdir. KUKK'nin yaratılması ve tüm yurtsever kesimlerin bu cephe içinde birleşmeleri zorunluluk haline gelmiştir. Yine önderliğe yöneltilen saldırılar, ister içten, ister dıştan olsun, direkt düşmana hizmet ettiklerinden, her Kürdistan insanından hak ettiği cevabı almamız. Halkımızın kararlı yurtsever direnişi bu saldırılara güçlü bir engel olmalıdır.

Bu mektubumu benim yaşadığım ama tüm Kürdistanlıların da bilmesi gereken bazı gerçekleri açıklamak, herkesin Türk sömürgecilerini daha iyi tanımalarını sağlamak amacıyla yazıyorum.

Ben 1970'de Almanya'ya geldim. Henüz 15 yaşındaydım. Üç sene meslek okuluna gittikten sonra vasıflı işçi olarak çalışmaya başladım. Daha çocuk yaşta pazarlandığını yetmiyor gibi, egemen güçler bu sefer de beni ortaçağın kanarik düşünceleri içerisinde çekmek için yoğun bir çaba içerisinde girmişlerdi. Ve sonuçta ba-

şarıldar da. 1973'lere geldiğimizde MHP'lilerle ilişkiye girmiş ve azgın bir faşist olma yolunda ilerlemeye başlamıştım. Dünya tarihine barbar, tembelle ve istila-talanla geçimini sağlayan bir güç olarak geçen Osmanlılarınca -Kürt olduğum halde- secdeleriyordum. Türkülük adına herseye, soyuma, halkıma düşman oluyordum. MHP'lilerin teşviik ve o dönemde ben, diskotek ve insanlık onurunu rencide eden bataklikları tanıdım. Bu yerler sivil faşist kligen örgütlenmesinde önemli bir yer tutmaktaydı. "Türk milliyetçileri" gençleri kendi aralarına

"Geleceği Yaratacak Olan Kollarınızı Buralara Kadar Uzatın!"

Ben, Kürdistan'ın Bingöl iline bağlı . . . köyünden İ. C. . . adlı, topraksız, yoksul bir Kürt köylüsüyüm. Serxwebün gazetesi, benim gibi yoksul ve çilekes insanlarımların dertlerini dile getirdiğinden, ben de size durumumuzu ve sıkıntılarımızı yazmaya çalışarak, bunlardan iki örnek sunacağım.

Çok nüfuslu olan ailemin geçimini sağlamakla yükümlü olduğumdan, bunu şimdiye kadar orda-burda gündeliklik olarak çalışarak, varolan hayvanlarımızdan birkaçını satarak, kıt-kanat da olsa yerine getirmeye çalıştım. Fakat daha sonra işler birden bire kesildi ve iş bulamaz oldum. Bu arada ailemlelik yaparak kazandığımız birkaç kuruş da harcadı gitti. Çalışabilmek için başvurduğum her yerde kapılar yüzüme kapandı ve ben de çareyi köy işlerinde çalışmada buldum. Biraz davar, biraz da keçimiz vardı; bunlardan elde ettiğimiz yağ ve çökeleği satarak idare etmeye çalıştım, ama, tüm yoksulluğum suçlu devlet buna da müsaade etmedi. Geçen sene, yaprak kememizi engelledi, arazi ve otlağlarımız olmadığından dolayı hayvanlarımızı satmak zorunda kaldık. Şimdi elimizde birkaç davar, 5-10 tane keçi kalmış. Hayvanlar artık hiçbir derdimize derman olmuyor, biraz katkı veriyor o kadar. Geçim derdi çok büyük bir sorun olup, omuzlarımızdadır. Ne yapacağımızı şaşırık ve çıkar yol aramaktayız.

Kiş aylarını önceden aldığımız un ile geçirdik. Şimdi, evde bir avuç un kalmadı, erzığımız bitti. Herşeyden önemlisi eve biraz un almam gerekiyordu, fakat cebimde beş kuruşum dahi olmadığından alamadım. İş yok, arazi yok, gelir yok, yok yok. Bazi yakın akrabalarımızdan ve tanış çevreden bir çuval un borç edinmeyi denedim. Ama her defasında eve eli boş döndüm. Çünkü onların da kalmamıştı, ya bir çuval ya da yarım çuval unları vardı. Hiçbir güvencem de yok ki, bu güvence karşılığında biraz borç bulabileyim. Köyde ve civarda herkes parasız-

lıktan yakınıyor. Unsuz ve erzaksız kalan bir tek ben miyim ki, halkın çoğunluğu, ya aynı durumda, ya da çok daha kötü durumdadırlar. Bizim bu fakirliğimiz, sefaletimiz yetmiyormuş gibi, hergün zam üzerine yeni zamlar yapılmakta, her şey iki katına çıkarılmaktadır. Şimdiye kadar bir çuval unu 3500 liraya alırken, 5000 liradan almaya başladık. Bu belki bazılar için dile kolay gelebilir, ama biraz düşünüldüğünde, benim gibiler için ne kadar anlam taşıdığı hemen anlaşılacaktır. Tarlam olmadığında dolaylı unumun tümünü parayla satın alıyorum. Bir yılda en asgarisinden 25 çuval un harcanıyor ve hesabımı siz yapın. Bu sadece un için giderimdir, ya diğer maddeler için ne demeli? Bir de Türk devletinin istisnasız hergün zamları çoğaltması buna eklenince, durumumuzun vahimliği açık olarak ortaya çıkmaktadır. Yeri gelmişken şunu da belirtmek ki, yapılan bu zamlar bizi devlete düşman etmekten başka hiçbir işe yaramadı. Kenan Evren'in de belki biraz daha iyidir diye ANAP'a oy verdik. Oylarımızın karşılığı olarak, o bize zamları müjdeledi. Ve bu müjdelere biraz da olsa varolan güvenimizi ortadan kaldırdı, tüm gerçekleri gün yüzüne çıkardı. Artık, bizi sömürenler, açlığa mahkum edenler, tüm bunların sorumlularını ortaya çıktı ve toplu işne başı kadar da olsa varolan güvenciler yıkılıp yerlebir oldu.

Kısaca, izah etmeye çalıştığım durumumuzun çok kötü olduğudur. Günlük yaşamaya, günlük ekmeğimizi bulmaya çalışıyoruz. Birgün sonrası düşünmek mümkün değil. Artık biraz kemige dayanmıştır. Çocuklarımız aç kalmakta, şeker ve çay ise lüks maddesi olduğundan aklımıza bile gelmemektedir. İşte biz topraksız ve yoksul köylünün durumu budur. Bu duruma başka yerlerde de tanık oldum.

Geçenlerde iş aramak için kente gittiğimde, bir bakkalın yanında bir dostumla dertleşiyorduk. Birden bakkal ile bir yaşlı kadının ağır münakaşasını duyduk. Mesele şuy-

aldıman önce, kendi deyimleriyle bu "nimetlerin" nasibini aldırıyorlardı. Böylelikle de istedikleri gibi yönlendiriyorlardı. Ideolojileri de Fatih Sultan Mehmet'lerin barbarlıklarının anlatılmasından başka bir şey değildi. Ayrıca spor çalışmalarını da ihmal etmiyorlardı. Ben de bu faaliyetlerde 3 sene yer aldım. Benim bu durumum çevremde bazı yurtsever insanları üzüyorsa da bazı gerillerin de benimle gurur duymalarını sağlıyordu.

Bu barbar yaşamım üç yıl boyunca devam etti ve 75' de askere gitmele son buldu. Aslında öyle hemen askere gitmem de yine bu milliyetçi duygularının bir eseri oldu. İsteyesdim 29 yaşına kadar gitmeyebilirdim. Ama Türk milliyetçisi deyip geçmemek gerek. Ben ille de memleketi olacağım diyerek çekip askere gittim. 2 ay memlekette kaldıktan sonra beni önce İzmir-Foça'da 6 ay Komando Çavuş talimhah kursuna aldılar. Bu kurstan sonra Kürdistan'daki bir komando okuluna gönderildim. İzmir'den Diyarbakır'a geldim. Daha garajda ilk indigime değişik bir ortamda olduğum farkettim. Gerek doğası gerekse insanların yapısıyla tamamen farklı bir ortamda hissettim kendimi. Öyle olduğum yerde çevreme bakıp düşünceye dalmışım. Birden otobüs muavininin yolcuları Kürtçe bir açıklama yapmasına kendime geldim. Bu son olay beni daha çok etkiledi. Neydi bu? Otobüsçü, alıcı, satıcı neden Türkçe

değil de Kürtçe konuşuyorlardı? Ege-men ulusun milliyetçileri bize şunu söylüyorlardı: "Türkiye'de Kürt mürt yoktur, hepimiz Türk ve müslümanız" Yine, doğup büyüdüğüm yore sosyal olarak biraz daha gelişkin olduğundan kendi çevremde de bu tür şeylerle fazla karşılaşmamıştım. Asimilasyon bizi daha çok etkilemişti.

Diyarbakır'dan hareket eden otobüsümüz görev yerine doğru yola çıktığımda kafam alak bulak olmuş uzuyorduydu. Ertesi gün eğitim yerine geldim ve görev başladım. Bu görev süresi benim yaşamımda tam anlamıyla bir dönüm noktası olması itibarıyla oldukça önemli bir yere sahiptir.

Bir gün nöbetçi çavuşuyum. Taburun yazıhanesinde gözüme kalın bir klasör ilişti. Açıp bir göz geçirdim ve şöyle bir paragraf okudum: "Komando tatbikatı eğitim konusu: Askerler bir iki ay önce sakal bırakacaklar, gidip köylerden şalvar ve diğer kıyafetleri toplayacaklar ve bu kıyafetleri giyip sakal bırakarak biraz da Kürtçe öğrenecekler" Bu bir tatbikat provasıydı. Bunun ayısını da hayata geçirdik. İşte bu tatbikatları beni giderek Türk milliyetçiliğinden uzaklaştırıyordu. Eskiden Kürt halkına olan kinim bu sefer yavaş yavaş Türk milliyetçiliğine doğru yöneliyordu.

Tüm prova ve hazırlıklar bittikten sonra, genel bir tatbikat için Siverek ovasına doğru konvoylar halinde yola koyulduk. Tatbikatın ismi -BUNCA 77- idi. Tatbikatı izlemek için Ankara'dan 40 tane subay ve general geliyorlardı. Tatbikat öncesi bu subaylara bir pusu kurularak ilk gösteri yapıldı.

Kürt kıyafetleri giyen komandolar, yolun kenarına gizlendiler. Ankara plakalı otobüsler yaklaştığında komandolar hızla pusudan çıkıp subayların arabalarna ateş etmeye başladılar. Bu ateş duellosu esnasında başı-

yaklaştık ve aniden yaptığımız saldırı çıkartmasıyla çatışmaya başladık. Aşiret kılığında giren komandolar bir bir çetenin konuşmaları ve tavırlarıyla bize karşılık verdiler. Silahlar tam bir saat konuştu ve sonuçta Kürt aşiretinin yarısı öldü, diğer yarısı da çekip dağlara kaçtılar. Onların çadırlarını, kadınlarını, yayık ve eşyalarını darımadığın ettikten sonra tatbikatı icabı 4-5 ölü verdik de galip gelmiştik. Kürt aşiret ve çeteleri de yarısı öldürülmüş diğer yarısı da dağlara kaçtığından mağlup olmuştuk.

Tatbikat böylece sonuçlanmış, Binbaşlı gidip Genel Kurmay Başkanının önünde teklif verdi ve "Ukutsuz olarak görevimizi ifa ettik komutanım" diyerek tatbikatı sonuçlandırdı. Dakikalarca alkışlandıktan sonra istirahata çekildik. Herkes arabalarını yanına çekildiğinden, biz 5-6 Kürt arkadaş bir araya toplandık. Hepimizin de surati asikti. Bu anlamlı tatbikatın etkisinden kurtulmamıştık. İçimizden biri konuyu açtı: "Arkadaşlar, bu tatbikatın anlamını çıkarabiliyor musunuz mi?" diye sordu. Biri, "ben biliyorum" dedi; "Kürtler rahat duruyor, insanlar soyuyorlar, onun için bu tatbikatı yapıyorlar." Biz diğer 5 arkadaş ona karşı çıktık. İlk konuşan arkadaş başladı anlamını bize anlatmaya:

"Arkadaşlar" dedi, "sözde Türk devleti avaz avaz bağırarak ve konuşarak hepimiz müslümanız, kardesiz, Türküz, Kürt-mürt denen bir şey yoktur diyor. Peki oyleyse nedir bu frangalar? Nedir bu tatbikatlar? Hayır arkadaşlar hayır. Onlar, kimse görmesin diye bu tatbikatlarda kendi öz düşmanlarını gizli bir çarşaf altına koymuşlar ve şimdi ona karşı nasıl savaşacaklarını belirlemeye çalışıyorlar. Gelecekteki Kürt halk hareketlerine karşı girişilecek saldırıların bilinçli bir provasıdır bu tatbikatlar." Arkadaş da bunları tasdik etti ve daha fazla bir

Dün provaydı; bugün gerçeği yaşıyoruz...

mızdaki subay cast par öğrendiği Kürtçeyle "lo askerê Tirko hat, lëxin kuro lëxin" diye bağırdı. Bu karşılıklı konuşmalar daha o anda beni ve 5 Kürt arkadaşımı derinden yaralamıştı. Kafamızı zonkluyordu. Bu ne demektir? Neden böyle yapıyorlardı? Tam anlamıyla bir türlü çıkarılmıyor ve moralimizi düzeltmemiyorduk. Bu gösteri sonucu Ankara'dan gelen subayların yarısı -tatbikat gereği- onların deyimleriyle "Kürt çeteleri" tarafından imha edildi. Bu ilk hamle başarıyla sonuçlandığında subaylar bizleri kulladılar ve asil tatbikat alanına gittik.

Siverek ovasında bulunan tatbikat alanı, uygun şekilde düzeltilmiş ve konuk subaylar sevgiri yerine yerleşmişlerdi. Yöre halkı da kastılı olarak -kimisi de zorla- tatbikatı seyretmeye getirilmişti. Biz de gelip yerimizi aldık. Bazi arkadaşlar kadın kılığında girip ekmeğe pişirmeye, bazılar yayık yamaya başladılar. Diğerleri de aşiret adamlarının kılığında girip grup grup Kürtçe olarak aşiret konuşmaları yapıyorlardı. Bukonusmaları yöre halkı bilinçsizce alkışlarken, generaler ve diğer subaylar da başlarını ölmüş diye alkışlamaktaydılar.

Bu aşiret sahnesi devam edersün, benim de içinde bulunduğum 140 kişilik komando birimi, gerilla yöntemini kullanarak gizlice onlara

arada durmadan dağılmak zorunda kaldık.

lyice karışan düşüncelerim bu sefer Almanya'da bana asıldığını biçimiyeli geldi artık. O köhnemiş, barbar Türk milliyetçiliğinin üzerine yavaş yavaş sünger çekip giderek bir Kürt milliyetçiliğine giriyordum. Bu tatbikatından önce sefaatte yaptığım askerlik gibi direk pasifleşiyordum. Askerlik sürem boyunca buna benzer birçok olay yaşadım da, bu küntamadığım biri var ki bu, Kürdistanlılara gerçekleri anlatmada epey yararlı bir örnektir.

Her zaman olduğu gibi, yine sabah erkenden alarm çalındı ve çabucak hazırlanıp yola koyulduk. Ne yapacağımızı, nereye gidiyoruz kimse bilmiyor. Epey gittikten sonra etrafı dağlarla ve ormanlarla çevrili bir şehire geldik. Ekonomik ve gelişkinlik durumu çok geriydi. Arkadaşlarım, burası Tunceli'dir dediler. Arabalarımız 5 dk. kadar yolun kenarında durdular ve bir asker arkadaş arabadan inip yirmi metre yakınımdaki bir eve gidip su istedi. Tam suyu içmek üzere iken başımızdaki ... Yüzbaşı askere bağırıp suyu içmesini ve hemen yanına gelmesini söyledi. Asker arkadaş şaşırıp ve suyu içmeden kadına geri verdi, koşarak gelip arabaya bindi. Hareketi

*Gerekli olan ne şimdi? Öc mü? Öc evet!
Oğlunun yüreği çarpmaya devam etsin
Ve ilerlesin diye ölümlün ötesinden.
Bu görevi yüklenmek bazen yüreğe düşer.*

*Ve cephede gökyüzü bulutlarla örtülür
Ve yeryüzünü yalayıp geçerse bahar,
Birlikte olacaksınız sonuna kadar!
Baba ile oğul, uyku nedir bilmeyeceksiniz.*

*Sana saldıran acıda kişisel, tekil
Bir tasaya hakkın yok.
Bırak göstereyim acı son hünerini de,
Şakağında bir namlu gibi dursa da bırak.*

“Cunta Yalnız devrimcilerin Değil; Tüm Kürdistan Halkının Düşmanıdır!”

Kars'ın Aralık ilçesinin G. köyünde bir yurtseverle yapılan ve gazetemize ulaştırılan röportaj yayımlanıyor.

Devrimciler- Cunta geldikten sonraki durum hakkında neler söylemek istiyorsunuz?

G... Köylüsü- Askeri-cunta yeni iktidara geldiği zaman, sadece devrimcileri tutuyor, işkence ediyor ve öldürüyor zannediyordum. Sadece ben böyle düşünmüyordum, tüm köylülerimiz ve çevre köylerdeki de böyle düşünüyorlardı. Bizler çok yanlış düşündüğümüzü çok kısa zamanda gördük. Bir sabah kalktığımda, köyümüzün etrafının asker ve polislerle sandığını gördüm. Aniden aç kurtlar gibi evlerimizde saldırdılar, evleri teker teker aradılar ve bizlere “devrimciler nerede?”, “sizler için buraya geliyorlar”, “bu fazla yiyecekler nedir?”, “dağda devrimcileri saklıyorsunuz” diyerek, rastgele sağa-sola vurmaya başladılar. “Devrimcilerin yerlerini söyleyin” demeleri üzerine hiç kimseden çıt çıkmayınca, zorla bazı köylüleri alarak, dağdaki mağaraların bulunduğu yerlere doğru gittiler. Bu manzara bana Ağrı isyanı günlerindeki Türk ordusunun vahşetini hatırlattı. Çünkü o günlerden bu yana ilk olarak böyle bir manzara ile karşılaştıyordum. Başka yerlerde olanları duyuyordum, ama hiç yakından tanım olmamıştım. Ağrı isyanı günlerinde ben çoktum. Türk ordusu babamın başına çok şeyler getirmişti. Geldiklerinde babam dağlara kaçıyordu. Askerler anemi dövüyorlardı ve “kocan nerede söyle” diyorlardı. Annem bunlara karşı çok direniyordu. Ben ve kardeşlerim de ağlayarak, annemin eteklerinden tutuyorduk. Çok keşerler askerlerin benim karnıma tekmeyle vurduklarını ve bağırıp yere serildiğimi çok iyi hatırlıyorum. Onun için diyorum ki; cunta, yalnız devrimcilerin düşmanı değil, tüm Kürdistan halkının düşmanıdır.

Devrimciler- Bu dönemde sizin maruz kaldığınız özel uygulamalar oldu mu?

G... Köylüsü- Tüm halkın başına geldiği gibi, cunta benim başıma da çok şey getirdi. Bunlardan bir tanesini anlatabilirim. Bir gece uyku dayken birden kapı ve pencereler hızlı hızlı vuruldu. Bağıra bağıra “açın kapıyı” diye tekme-

liyorlardı. Yerimden fırlayıp hemen kapıyı açmamla içeriye polis ve jandarmaların dolması bir oldu. Elbisemi giymeme fırsat vermeden hemen “ifaden var, haydi bizimle gel” deyip, çocuklarının gözyaşları içinde beni sürükleyerek, döverek götürdüler. İşkenceler sırasında bana sürekli olarak “altınlar nerede?”, “altınları nereye gizledin?” “filan filan adamlarla şu tarihlerde altın bulmuşsun...” diye soruyorlardı. Ben böyle bir şey olmadıktan sonra olay karşısında şaşkına döndüm. “Hayır böyle bir şey yok, yalandır” demem üzerine beni falakaya yatırdılar. Önce ellerime, daha sonra ayaklarıma ve giderek tüm vücuduma rastgele vurdular. Kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda köyümden, kazamdan ve çeşitli köy ve kazalardan benim gibi her yerleri yara-bere içinde kalmış tanıdığım, tanımadığım onlarca insanla karşılaştım. Kısa bir süre geçtikten sonra, bizleri teker teker alıp götürdüler. Bu sefer de yine en aşağılık işkenceleri yaptıkları sonra vücudumun çeşitli yerlerine elektrik verdiler. Birşey elde edemeyeceklerini anlayınca, beni Savcılığa çıkardılar. Sonra bırakılmamız için bizden 50.000, 100.000 lira istediler. Akrabalarımız hayvanlarımızı satarak, istenen bu parayı denkleştirip bu aç kurtlara verdikten sonra, güya kefaletle bizi tahliye ettiler. Üç gün ne bir yudum su, ne de bir lokma ekme vermedikleri gibi, doktora gitmememiz için bizleri tehdit ettiler. Eve geldiğimde bir hayvan derisini vücuduma çekerek, günlerce yataktaki kaldım. Kendimi zor iyileştirdim diyebilirim. Ama yine de o işkencelerden rahatsızlığımın devam ediyor.

Devrimciler- Askeri-cunta geldikten sonra sizin ekonomik durumunuzda ne gibi değişiklikler oldu?

G... Köylüsü- Biz bu yönetim altında geçimimizi sağlamıyoruz. Ya da çok zor koşulları yaşıyoruz. Devlet herşeyi tekeline almış. Bizim geçim kaynağımız hayvanlıktır. Bizim ne yünümüz, ne sütümüz ne de hayvanımızı para etmiyor. Yaşamımızı sürdürebilmemiz için gerekli olan

herşey son derece pahalı. Zam üzerine zamlar belimizi büktü. Bir çuval şeker 9000 lira, bir çuval un 5500 lira, bir kilo çay 2000 lira, bir teneke gazyağı 2000 lira. Paranın değeri de olmadığından geçim sıkıntımız çok fazlasıyla ağırlaşmış durumdadır. Siz de örnek vermek isterim. Benim yaşı bir amcam anlatıyordu: “Çarlık döneminde biz Ermenistan’da yaşıyorduk. O dönemde bir gün ben iki tane toğlu alıp pazara satmaya götürdüm. Toğulları pazarda sattığımda, parayı, bez bir çuvaldan vardı, onun içine doldurdum. Bu parayı çok alacağımı düşündüm. Çok acıkmıştım. Önce karnımı doyurayım diye düşünerek fırına gittim. İki ekme aldım, elimdeki bütün parayı benden aldılar.”

İşte bu olayın aynısı bizim başımıza gelmiş durumda. Hayvanımızı satıyoruz, cepler dolusu para elimize geçiyor, çarşıya gittiğimizde bu para hiçbir derdimize deva olmuyor. Bütün eşyalara zam gelmesine rağmen, bizim hayvanlarımız hiç zam gelmiyor. Üstelik kimse de almıyor. Bu sene tüm hayvanlarımız elimizde kaldı. Otun kilosu 45 lira, arpanın kilosu 50 liradan satılıyordu. Şimdi biz bu hayvanı satıyoruz, bu sene yediginin fiyatını bile çıkarmıyor. Bu durumda da elimizdeki hayvanı devlet kombinesine satıyoruz. Devlet, hayvanımızın kuyruk, iç yağını ve postunu (derisini), ayak ve kafasını hesaba katmıyor, sadece hayvanımızın kuru iskeletini çok ucuz bir şekilde alıyor. Sömürüsünü bu şekilde en acımasızca yapıyor.

Devrimciler- Hapishanedeki devrimciler üzerindeki baskı, işkence ve katliamlar hakkında neler duyduunuz, neler düşünüyorsunuz?

G... Köylüsü- Cunta, halkın başına getirdiğinin yüz katını devrimcilerin başına getiriyor. Biz böyle hallere koyan, hepimizi ölüme mahkum eden bir düşmanın, devrimcileri diri yakmaktan ve en ad hakareti yapmaktan çekinmeyeceği çok açık değil mi? Çünkü bu düşmada şeref, namus diye birşey yok. Onun için devrimciler şunu diyor: düşmanın eline sağ düşmeyin. Vurun, öldürün, kaybolun. Çarpışarak

Devrimciler- Sömürgecilerin silah toplama operasyonları sizin köyde nasıl gerçekleşti?

K... Köylüsü- Bir sabah kalktığımda köyün etrafının tümüyle sarılmış olduğunu gördük. Daha sonra yüzbaşı bir grup polis ve jandarma ile köy camisine giderek, hoparlör ile köylüleri caminin önüne toplanmaya çağırdı. Biz tüm köylüler caminin önüne toplandık. Polislerin şefi elindeki listeden bir sürü isim okuyarak, bunların silahlarını getirip teslim etmelerini istedi. Köylülerin silahlarının olmadığını söylemeleri üzerine, kendi adamlarından birini içeri alarak işkence yapıyor süsü verdiler. Ben kendi gözlerimle olaya tanık olduğum için sahtekarlık yaptıklarını biliyordum. Bu oyunun sonucunda köylüleri teker teker falakaya yatırdılar. Falakadakilere sesleri her yanı çınlatıyordu. Öylesine işkence yapıyorlardı ki, köylüler cansız yere seriliyorlardı. Köylülerin bir kısmı korkudan silahlarını teslim ettiler. Bu işkenceler sonucunda bir çok köylü hala yataklarda hastadır. Ben kendim bile bir silah teslim etmek zorunda kaldım. Vermeyeni ise iki günde bir götürüp falakaya yatırıyorlardı. Bu yöntemle bizlerden silah toplayabildiler.

Devrimciler- Sömürgeciler neden sizleri silahsızlandırmak istiyorlar?

K... Köylüsü- Bunun nedeni çok açık. PKK'lilerin bir devrim hareketi geliştirdiklerini ve bizlerin de onları desteklediğimizi bildiklerinden, bu yöntemle bizlerin silahlarımızı toplamakla bizi güç-

ölün, ama sömürgecilerin eline düşmeyin.

Devrimciler- Peki size göre askeri cuntadan, yani sömürgecilerden kurtulmanın çaresi nedir?

G... Köylüsü- Sömürgeçliği yıkmak için çok güçlü örgütlenmek gerekir. Devrimciler Lenin gibi örgütlenmeli, örgüt yaratmalı, Lenin nasıl halkıyla Nikola'nın devletini yıktıysa, bu devlet de Nikola devleti gibi yıkılmalı eşine

*Hayır aldatma kendini! Çıkış yolu bu değil!
Oğlun, paramparça olmuş tüm gençliğiyle,
Merhamet ve imtiyaz dilenmeksizin,
Milyonlarca başka oğulu savaşa çağırıyor.
Ve senin oğlun olmayan sevgili oğullar
Omuz omuza ve yenilmez saflar halinde
Kendilerinininkinden daha büyük
bir hakikat uğruna
Ölmüş oğulların nöbetini aldılar.*

1943
Pavel ANTOKOLSKI

“Düşmanın Silahıyla Düşmanı İmha Edeceğiz!”

süz kılacaklarını, PKK'yi güçsüz kılacaklarını zannediyorlar. Çünkü düşman Kürdistan halkının mücadelesinden çok korkuyor ve bunun bir silahlı mücadele olduğunu çok iyi biliyor. Belki 1940'ta silahlarımızı toplayarak o zamanın isyanlarını bastırdılar, ama şimdi artık bu mümkün değil. Düşman hiçbir şekilde gelişen mücadeleyi durduramaz.

Devrimciler- Silahlı mücadeleyi geliştirebilmek için düşmana karşı nasıl savaşıabiliriz, neyle savaşıabiliriz? Bu konuda ne diyorsunuz?

K... Köylüsü- Bizim silahlarımız düşmanın elindedir, mücadelemiz gelişirse toplanan silahların on mislisini düşmandan alacağız. Başka çaremiz yok ve en mantıklı çare de düşmanın silahıyla düşmanı imha etmektir. Nasıl savaşa gireceğimizi da devrimcilerden gördük, görüyoruz ve hep birlikte göstereceğiz.

Devrimciler- Başka bir şey demek istiyor musunuz?

K... Köylüsü- Devrimcilerden tek istediğim, aramızda dolaşan ve bizlere çok zarar veren şu ajanları cezalandırmalardır. Düşmana en açık uşaklığı yapıp, halk arasındaki diğer şeylerden düşmanı haberdar ediyorlar. Bunu engellemek gerekiyor. Çünkü, Ağrı isyanında da düşman tüm sırrımızı bizlerin içinde bulunan bu tip ajanlardan öğrenerek isyanımızı bastırdı. Bu soysuzlar kendi şereflerini bir bardak çaya, bir tas çorbaya, birkaç kuruş paraya satıyorlar. Böyle şerefsiz insanların cezalandırılması boynumuzun borcudur.

gelmiş. Yalnız çok dikkatli çalışmak ve örgütlenmek gerekir.

Devrimciler- Başka söylemek istedikleriniz var mı?

G... Köylüsü- Diyeceğim çok şeyler var ama anlatmakla bitmiyor. Ancak bizim diyeceklerimizden yerini bulması, bu devletin yıkılması ile olur.

Türkiye ve Kürdistan halkının cunta basınına yansıyan yaşamından örnekler.

YAŞAM ÇEKİLMEZ DURUMDA!

BU GİDİŞ NEYİN HABERCİSİ?

Türkiye ve Kürdistan'da yaşam, yoksul halk kitleleri için çekilmez bir işkenceden başka bir şey değil. Halk öfke ve kin dolu. Ne zaman bitecek bu işle diyor, esnaf, köylüsü, emeklisi, işçisi, aydınıyla istisnasız herkes bu soruyu soruyor. Sömürü vurgun, talan, her türlü entrika ise "vurgun vurgun" mantığı ile bir avuç modern eşkiya—burjuvannın günlük uğraşı. Ölümölkül hastalar hastane kapılarında kovuluyor. Eğer beş-on kuruş parası varsa, hasta sahibi ilaç almaya kalmadan, elindeki-avucundakini de yol masrafına harcıyor. İşsiz gençler kahvehanelerin dumanlı havası içinde kumar masalarına çekiliyor. Adım başı dilencilik, sokaklardaki kaldırım taşlarıyla yarışıyorlar sanki. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun önünde yorgun, düşünceli ve aç insan kuyruğu her gün biraz daha uzuyor. Köylü düşünceli, verilen talan fiyatlar, ürüne bağlanan umutları daha ilk günden silip götürmüş durumda. Sokaklar da yaz sıcaklarının buğulaştırdığı lağım sularının genzi tıkayan kokuları, üstü başı yirtik yalın ayak pis sularda oynayan çocuklar, eve dönerken tek bir ekmeğ almak için ceplerini karıştıran babalar, iş aramaktan ayakları yirtik ayakakabıları neredeyse iyice patlatacak kadar şişmiş işsizler, TMO'nun önünde göz nuru ürünlerinin satım işini tamamlamaya çalışan düşünceli köylüler, evde pisirecek yemeği düşünen analar, sırf aç çocuklarını doyurmak için kendini satan kadınlar, karısını kuzum pazarlayan kocalar-babalar, cinnet getiren insanlar, çıldıranlar, cinayetler, sokakta sarhoş naralar, bakkalın, fırının önünden geçemeyen memurlar, tek bir kitap dahi alacak parayı bulamayan öğrenciler, aydınlar vs. vs... Türkiye ve Kürdistan'daki yaşamın ortak ve en genel yönleri. Yine, eşlik güzellik kraliçeleri, tekelci-burjuvazinin boğaz sefalrı, deniz maceraları, ziyafetler, en lüks otellerde dolarda yapılan düğünler, madalya törenleri, defileler, kimsesiz çocuklara yardım için düzenlenen balolar, yardım demekleri, gazeteler, televizyon ve sinemalarda sergilenen ahlaksızlıklar, ev kadınlara tutumlu olmanın yollarını gösteren demeciler, yabancı devlet erkanı ve iş adamlarına sunulan kadın "sanatçılar" vs. vs. ise, madalyonun diğer yüzü.

Bir yanda, açlığın, işsizliğin ve zorbalığın altında ölüme terk edilmiş halk yığınları; diğer yanda kahkalarla inleyen, viski bardaklarının çınlattığı salonlarda "büyük Türkiye" nutuklarıyla halkın kanını emerek yaşayanlar...

Cunta basını bile, bu cehennem yaşamın sefaletini gizleyemiyor. Patlamaya hazır bir yanardağ gibi içten içe kaynayan, ama şimdilik sessiz gibi görünen halkın durumu karşısında telaş ve şaşkınlıkla, burjuva kalemler habire ögütleri yazıyorlar, bu konuda yaklaşan tehlikeyi haber veriyorlar.

Yaşam çekilmez durumda. Diyarbakır'da, her türlü baskı ve işkenceye rağmen tencereleryle valiliğin önünde oturan kadınlar, daha geçenlerde ilk sinyali verdiler. İşçiler, kara sendika patronlarına "hayır" diye haykırarak, pek o kadar "uslu" olmayacaklarını ortaya koydular. Burjuva basının nabız yoklamalarının sonuçları, cunta için pek iç açıcı değil. İşsiz bir genç, başbakanı kadar ulaşmayı başarmış, ölümlü pahasına ileri atılıp iş istiyor.

Mevcut durumu yansıtabilmek için, nereden başlamak gerek. Her şey öylesine sefalet örneği sergiliyor ki, yaşamın her amiri örnek olarak verilebilir. Ve yaşam bir bütün olduğuna göre, ücretler, ekmeğ yiğün, vitrinlerde bekleyen ayakakabı, önlük, mutfaka girmeyen et, acıdan kıvranan hasta, her şey birden dökülmek istiyor kalemden satılır.

Burjuva basınından alacağımız birkaç örneğe bile, bu gerçekleri göstermeye yetecektir.

Tercüman yazarın, hergün giderek artan pahalılığa suçlu arıyor. Halk açlığı anlatıyor. Binnaz Altınkaya adı bir ev kadını, elindeki böz torbayı göstererek "eskiden 500 lirayla, 1000 lirayla pazara giderdim. Tabii o günler eskide kaldı... Şimdi bir liraya bir kilo domates, yarım kilo et, bir kilo patlıcan almıyor. Çocuklar meyve yeme-yi unuttu" diyor.

17.6.1984 tarihli Hürriyet gazetesinde, Başbakanlık kapısında bir işçi

Özal'a seslendi: "Başbakanın açıklık-tan ölüyoruz" başlıklarıyla ve fotoğrafları bir haber verilmiş.

"Orta direk vitrinlere uzaktan bakıyor" "vatandaş ekonomik durumundan umutsuz"; "çiftçiler, memurlar ve işçiler hükümetten hoşnut değil"; "nakit sıkıntısı çeken üretimi yönelik orta ve küçük esnaf feryat ediyor; geçinemiyoruz!"; "başbakan çağında bulundu: 1985 bütçesi yine kemer sıkacak"; "memur ümidini 'ödüle' bağladı"; "pahalılık çocuk ölümlerini artırdı";

Temmuz 1984 tarihli Milliyet gazetesinin haberine göre, mahallede oturan Mehmet Ergin isimli şahıs, "evden çık diyorlar. Cepte para yok. Nerede ev bulup nereye çıkacağız?" diye dert yanıyor. Yetkililer ise aynı gazete, "biz can ve mal güvenliğini açısından mahallelerin boşaltılması için Taşbaça sakinlerini uyardık. Herhangi bir şekilde sorumluluğumuz söz konusu olmaz" diyorlar.

Gazeteler yakında, "Taşbaça Mahallesi'nde facia: çok mahallede enkaz altında kalan 1400 kişiden kimse

ından, burjuvazi için bunu düşünmek bile korku duymasına yetecektir.

"Türkiye'nin uzak-yakın pekkök kösesinden Aydın'a akan bu insanların tek amacı ilk 15'e girmekti. Cumhuriyet Kız Meslek Lisesi bahçesinde kalabalığa bakanlar önce "miting yapıyor" sandılar. Evet! Aşağıda 3000'in üzerinde genç kız ve erkek heyecanlı umutla kapılardan açılmamış bekliyordu. Sinav koşullu idi" diye yazarı yine cuntanın şakşak gazetesi Hürriyet, utanmazcasına, kendince edebiyat yapıyor. Gençliğin karşı karşıya olduğu bu sefil durumun sorumlusu, efendileri değilmişcesine, çığırkanlık yapıyor ve alay ediyor tüm bir halkla. İşte yazmış aynı haberde: "bir kamu kurumuna veya özel bir kuruluşa alınacak 3-5, en çok 15-20 işçi ve memur için binlerce işsiz sınıva girmek için başvuruda bulunması, sinav süresince ceplerinde beklemesi, işsizlerin yataklarının kapılarda beklemeleri günümüze en sık rastlanılan manzarlardan... Öyle ki, bu durum adeta "iç turizmi de canlandırıyor."

22.4.1984 tarihli Hürriyet'te ise iri puntolarla "işsizlikte dünyada başı çekiyoruz" diye bir haber başlığına rastlıyoruz. Söz konusu haberde, her yıl 450 bin kişinin işsizler ordusuna katıldığı, her 5 kişiden birinin işsiz olduğu, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun yalnız işsiz adı kaydını yapan bir kuruluş haline geldiğini yazıyor. Ve altta bir resim verilmiş; yol boyunca yan yana çökmüş düşünceli ve kahrılı insan dizisi görülmüş de bu resimde.

10.7.1984 tarihli aynı gazeteye "maskeli depresyon kol geziyor" diye bir başlık düşülmüş. "Hayat pahalılığı, stresler, gündelik yaşamın güçlükleri ve büyük üzüntülerden kaynaklanan 'maskeli depresyon'un daha çok halkın orta ve alt gelir grupları arasında görüldüğü de bir gerçek. Doktorların 'ruhsal çöküntü veya 'melenkoli' diye adlandırdığı maskeli depresyon (gizli ruhsal çöküntü), tedavi edilmediği takdirde kişiyi itçene eçi yıkları." Haberde Ayтуğ Akkor adı bir Prof. Dr.'un sözlerine de yer verilmiş. Prof. Dr., "ruhsal çöküntü içinde olan, hayata bağlılığı giderek azalan insanların sayısında artış görüldüğü" görüşünü savunuyor. Haberde bir de alt başlık atılmış "İÇENLER ARTTI!" diye.

"Pahalılık, çocuk ölümlerini artırdı" diye verilen bir haber ise yine Hürriyet gazetesinin sayfalarında okunuyor. 29.6.1984 tarihli bu haberde şunlar yazılmış: "Dengesiz beslenme toplum sağlığını tehdit etmeye başladı. Dengesiz beslenme, özellikle gelişme ve büyüme çağında olan çocukların olumsuz yönde etkiliyor. Beslenme yetersizliği nedeniyle önceleri binde 154 olan çocuk ölümünün, fiyat artışlarına paralel olarak arttığı ve binde 250'ye ulaştığı belirtildi." Bir de beslenme uzmanının görüşlerine başvurulmuş. Pek sayın beslenme uzmanı yoksul halkı yö gösteriyor, et bulamazsanız, zihinsel ve bedensel gelişimden durmasını önlemek ve çalışma gücünü bulmak için siz de şeker, pilav, makarna, komposto yişin diyor. Ama yine aynı gazete bir başka sayısında, bir paket çay alabilmek için Tefel'in önünde 800 metrelik çay kuyruğunun oluştuğundan, 13 Ağustos tarihli Tercüman, aşevlerine müraacaat edenlerin hızla arttırdından bahsediyor. Tercüman, "yurttaki geçim zorluğunun açık delili" olarak gösterdiği bu haberde "karın doyurmak için aşevlerine müraacaat edenlerin sayısında son aylarda yüzde 25 nispetinde artış var" diye yazıyor.

26 Ağustos tarihli Milliyet ise, "sefilleri oynuyoruz" diye başlık atmış. "Fiyat artışları karşısında dar gelirli vatandaşlar geçim için çözüm yollar arıyor", "30 liralık yumurtanın kırğı 10-15, kilosı 600 lira olan tavuğun kanadı 300, 800 liralık peynirin kırntısı 400 liradan kapşıyıyor."

Ve bir başka haber Tercüman gazetesinin 25 Ağustos tarihli sayısında şöyle veriliyor: "Euromoney dergisi, Türkiye'yi inceleyen bir araştırma yayınladı: disceyan Özal'a 'iyi karne' yabancu yatırımcı bankacı ve ticaret adamlarının Türkiye hakkında kanaatlerini yönlendiren ve Avrupa'da çıkarılan 'Euromoney' de yayınlanıyor bu son raporda, "zengin kaynaklara sahip, tarımda kendine yeterli

olan Türkiye'nin ihracatının kayda değer ölçüde arttığı yazıldı. Uzakdoğulu sanayicilerin de Türkiye'de yatırım yapmak istedikleri belirtildi."

"Kira çilesine bir de kan eklendi: Gurbetçi ev sahibini, kiracıyı öldürdü" başlığı altında "Biz suçsuzuz" diyen iki gencin fotoğrafı verilmiş, 25 Ağustos tarihli Hürriyet gazetesinde yan yana fotoğrafları çekilen bu gençler: "suçsuzuz. Bu pahalılıkta nerede barmacaktık?" diyorlar.

Hemen aynı haberin altında, çocukları, yatakları ve gaz lambalarıyla mahalle çemesinin başında sabahı bekleyen İzmir'in Yeni Çamlık semti sakinlerinin fotoğrafı var. "Bir damla suya muhtaç olduğumuz için beklemek zorundayız" diyor semt sakinleri.

16 Ağustos tarihli Milliyet'te ise, Başbakan "biraz daha sabır" diyor. Aynı gün, aynı gazetedeki odunun fileye girdiği yazılıyor. Başlık atılmış: "Bir kütük yüz lira" diye.

Başbakan Özal, "Kararlı bir hükümetiz" dediği bir demecide "6 ayda çok başarı olduk"larını söylüyor. Başbakan Özal'ın kırta, makay çantasını taşıtırıldığı koruma polisliye Bodrum sahillerinde denizin serin sularında dahiylüyor. Başbakan ve ailesi 500 kişilerin davetli olduğu Şheraton otelinde düğüne giderken çekilen fotoğraflarıyla gazetelere geçiyorlar.

Tercüman muhabiri Turhan Birgil, uzmanların görüşlerini yansıttığı 12.6.1984 tarihli haberde, "pahalılık, insanı akıl hastası yapıyor" diye başlık atmış.

9.6.1984 tarihli Hürriyet'te "pahalılık onları yolda bıraktı" başlığı ile verilen haberde, "Adana'da 650'er lira yemiye ile tarlalarda çalışan işçi aileleri, kazandıkları paraınla güçle dayanmaya, memleketleri olan Adıyaman'a dönmek için yolları paralan bile kalmadı... Çölük çocuk, eşyalıyla E-5 Karayoluna çıkan aileler, kendilerini Adıyaman'a götürmek bir hayırsver bekliyorlar" diye yazılıyor.

Tercüman yazarı Yalman Özgüner 3.7.1984 tarihli yazısında "Ekonominin gidişi nasıl?" diye sormuş. Vehbi Koç'a bakılırsa "Türkiye ileri gidiyor". Yabancı uzmanlar ve sermaye de Özal'a "iyi karne" veriyorlar. Mukbil Özuyrek, "yolum ama bağırtmadan yolum" diye öğüt veriyor. Ve tabii, Başbakan Özal'ın muhterem(!) eşi Semra Özal hanımefendi de, "Daha az yemek, yedek kadar yemek yapın" diye ev kadınlara öğüt veriyor. Ve yakınıyor Semra Özal hanımefendi, "misafir günlerine gidiyoruz, yemek çıkarılıyor. Misafir günü de yemek olur mu? Hem de 8-10 çeşit yemek. Oysa, verilecekse bir tatlı, bir tuzlu yeter" diyor.

Halk aç, evsiz, işsiz; açık, pahalılık ve işsizlik çocuk ölümlerini artırıyor, insanlar kırılıyor, fahiş artış sürekli artıyor, açıkltan ekmeğ çalan çocuklar hırsızlık suçundan mahkemelerde yargılanıyorlar, cinayetler birbirini kovalıyor, esnaf kenepelerini kapatıyor... ve bayan Özal, "az yemek yapın" diye sesleniyor kadınlara...

Ve tüm bu yazılanlar, sadece ve sadece cuntanın basınına yansıyan ve halkın yüzüyle olduğu gerçeğin küçük bir parçası.

O halde, bu gidiş nereye? Şimdi herkesin kulakları, derinden kaynayan bu yanardağın içten içe yükseklenmesini daha fazla duyuyor. Bodrum sahillerinde, Şheraton otellerinde hanımefendi "sanatçılar" sesi ile mestolan pek sayın bay ve bayanlar, "uykumuz kaçıyor" derken kaçmadı değil. Özal yukusu kaçıncı, savaş sanatı üzerine kitap okuduğunu söylüyor. Özal, "işini bilen" biri olduğunu söyler durur hep. Bu biraz dövrülanmışca benziyor. Çünkü Özal'ın yanlış taktik içinde oldukça ihtiyacı olacak. Öğrendiklerinin, öfke ve kinle ayağa kalkarak yoksul halk yığınlarının, işçilerin, köylülerin, aydınların karşısında işe yarayıp-yaramayacağı ayrı bir sorun. Ama, Özal, savaş üzerine gerçekten de okumalı. Çünkü, kitlelerin devrimci kabansı çok yakın.

800 METRELİK ÇAY KUYRUĞU

GÖZLERİ YAŞLI (Şehitlerin mahallelerinde...

GERİYE YIKINTI KALDI (Kadınlar Meslekteki ilk adımı...

Amerikan modeli Başbakan

Başbakan Özal, Amerika gezisinde Amerikalı cumhurbaşkanı Ronald Reagan'ın yanına gitti. Bu görüşme, Washington'da yapıldı. Özal, Reagan'ın yanına gitti. Reagan, Özal'ın yanına gitti. Reagan, Özal'ın yanına gitti. Reagan, Özal'ın yanına gitti.

Özal: '6 ayda çok başarılı olduk' gibi haberler, birbiri ardına bu sefalet tablosunun bir örneği olarak sıralanabiliyor.

Oyleyse; bir yerden başlayarak, yarıya yavaşa yavaşa dokunalım. Halkın boğazını sıkarak son lokmasına kadar alıp, kendi sermayesini arttırmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen burjuvazi, bu amacına ulaşmak için gereken her yolu denemekten çekinmez. Soygun ve talanla palazlanmış bir sınıf olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi işi ise, bu daha da geçersizdir. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, çok zayıf bir sınıf olduğu için, üstelik bir de çok saldırgan. Bunu en kaba biçimde yapıyor. Kozluk kömür üretimi bölgesindeki Taşbaça Mahallesi'nin alt kömürü için her gün biraz daha oyuluyor. Mahalledeki evler peşe peşe çöküyor. Yani, mahalle halkı alttan alta oyulan mahallelerin üstünde her gün ölümlü bekliyor. 7

kurtanlamad" diye manşet atacaklardır. Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı'nca hazırlanan "kırsal kalkınma" adlı raporda, 25 milyon 92 bin köylüsünden 680 bininin hala mağazalarda, 1 milyon 360 bininin de bataklık sazından yapılmış "hug" adı verilen barnaklarda yaşadığı belirtilmiştir.

26.6.1984 tarihli Hürriyet gazetesinde, ağıt yakan bir kadının ve yıkılmış evlerinin etrafında gözlerini toprağa dikmiş üzgün insanların fotoğrafları altında "gecekondular başlarına yıkıldı-tapu yerine, dozer geldi" başlığıyla her gün yaşanan bir olay veriliyor. Yıkılan evine bakarak ağlayan bu kadın ve diğmiş omuzlanıya bu yaşlı, genç ve çocuklar, hangi fırtınayı yaşıyorlar yüreklerinde? Evet, aç-çıp da olsa kafasını sokacağı bir evi olduğu için sevinen bu insanlar, şimdi hangi düşünceleri geçiriyorlar kafala-

FAŞİST CUNTA, EMPERYALİZMİN SON ŞANSI

"Türkiye, bu son gelişmeler karşısında çok güç ve nazik bir dış politikayı yürütmeye durumundadır... ABD'nin duyarlılığına tamamen ters düşmeyen bir yol izlemek zorundayız." Bir Türk yetkilisi, basına bu açıklamayı yapmaktaydı. Türkiye'nin Ortadoğu'da oynamakta olduğu rolünü çok iyi ifade eden bu sözler, aynı zamanda Türkiye'nin emperyalizm açısından taşıdığı önemi de göstermektedir. İspanya Savunma Bakanı ise verdiği bir demecinde şöyle demekteydi: "Bati Türkiye'yi kaybederse bu dünyanın sonu olur."

Bu ifadeler her geçen gün dile getirildiğinden başka bir şey değildir. Ortadoğu'ya emperyalizmin verdiği önem bilinmektedir. Özellikle bu alanda tutunabilmek için yoğun bir çaba harcandığı ve tüm güçlerini buna göre hazırladığı; içine girdiği yönelimler açıkça görülmektedir. Bu oyunlarında Türkiye'ye biçilen verilerin değerin ayrı bir önemi olduğu da bilinmektedir.

Faşist cuntanın iktidara gelişinden bu yana yaptığı hazırlıklar ve bölge üzerinde geliştirdiği oyunlar, bu rolü ortaya koymaktadır. Türkiye'nin bugün böyle bir rolü oynamakla yükümlendirildiği ve emperyalizmin esas olarak dayanacağı bir güç olduğu açıktır. Denilebilir ki, emperyalizm bölgede esas olarak, faşist cuntaya dayanarak, planlarını uygulamak ve uygulamak istemek, bölgede egemenliği kurma şansını cuntaya denemektedir. Bu, emperyalizmin son şansdır. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun, TC'ye üstlendiği rolü mutlaka oynatmak istemektedirler. Başta NATO çevreleri olmak üzere, tüm bir karşı devrim güçlerinin, cuntaya her türlü desteği sunmaları ve adeta onun ayakta tutmaya yoğun bir çaba göstermeleri, bundan dolayıdır.

TC'nin rolünü oynamamasının yaratacağı sonuçları düşünmek bile emperyalizmi iktidare; tedirginlik içinde tutmaktadır. Bu nedenle bölgeyi bir sonuçla karşılamak için, şimdiden tedbirlerini alarak, saldırı ve provakasyonları yoğunlaştırmak istemektedir.

Son aylar içinde, Türkiye'de yoğunlaşan diplomatik, siyasi ve askeri görüşmeleri, böylesi bir gelişmeye yorumlamak gerekmektedir. Hemen her alandan gerici güçlerin Türkiye'ye akarcasına gelmeleri, cuntaya bağlanan umutları göstermektedir. Türk cuntasının rolünü oynayıp, oynamaması, emperyalizmin bölgede varlığını da belirleyecektir. Bölgenin diğer gerici güçlerine bakıldığında, emperyalizmin lehine sonuç yaratmakta içine düştükleri yetmezliklerden dolayı böylesi bir rolü oynamaları mümkün görünmemektedir.

Türkiye'yi böylesi bir konuma çıkaran en önemli neden hiç kuşkusuz KUKM'nin ulaştığı seviye ve katettiği gelişmelerdir. KUKM'nin zaferinin Ortadoğu'da yaratacağı gelişmeler sadece cuntanın yıkılması sonucu ile sınırlı kalmayacak, emperyalizmin bölgeden topyekun çıkarılması doğrultusunda halk hareketlerinin gelişimini de hızlandıracaktır.

KUKM'nin bu rolü, cuntanın emperyalizm açısından önemini daha da arttırmaktadır. 12 Eylül darbesi sonrasında, faşist cunta devrimci hareketleri "ezdim, bitirdim" derken, bugün KUKM karşısına bir güç olarak çıkmış durumdadır. Her türlü saldırı ve provakasyonuna rağmen, mücadelemizin gelişimini engellememiş; direniş daha da büyüyerek yaygınlaşmıştır. Son 15 Ağustos direnişleriyle de mücadelenin verdiği aşama kendiliğinden anlaşılacaktır. Açık ki, bu durum TC'yi emperyalizmi alabildiğine korkutmaktadır. NATO'nun ikinci, Ortadoğu'na en büyük askeri gücüne sahip olsa da, şaha kalkın Kürdistan halkı karşısında "kâğıttan kırılan" olmanın öne geçemeyeceği açık olan TC'nin desteklenmesi emperyalizm için vazgeçilmez bir görev durumundadır.

Türkiye'nin önemli konumu ve karşı karşıya olduğu sorunlar, emperyalizm için çözümlenmesi gereken sorunları daha ciddi boyutlara çıkarmaktadır. Şimdiye kadar su veya bu güce dayanarak, statükolarını korumayı başabilen emperyalistler, gelen noktada ancak TC'nin rolünü oynaması ile sürdürebileceklerini kavramış durumdadırlar.

Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin Türkiye'ye ilişkin her konuda tam bir görüş birli-

NATO İÇİNDE ABD-FAC İŞBİRLİĞİ VE TÜRKİYE

ğinde olmaları, bu önemden kaynaklanmaktadır. Fakat, buna rağmen, Türkiye konusunda politikayı hayata geçiren bazı güçler öne çıkmaktadır. Veya bu güçler Türkiye'ye yönelik politikaların esas yürütücü güçleri durumundadırlar. NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, Türk Milli Savunma Bakanına bu konuyla ilgili olarak yaptığı konuşmasında "ben de Türkiye'nin daha çok yardım görmesi gerektiği kanısındayım. Ancak Türkiye'nin de NATO ittifakı bünyesinde en çok yardım alan ülke olduğunu kabul etmek gerekir. ABD, F. Almanya ve Hollanda size bu konuda yardımcı olmaya çalışıyor" derken, bu geçerci dile getirmektedir. Bu güçlerin TC'ye her türlü yardım içinde olmak şartıyla yoğun bir destek sağladıkları açıktır.

Hatta, Almanya'nın NATO içinde Türkiye'yle ilgilenen batılı devlet olma göreviyle yükümlendirildiği de açığa çıkmış durumdadır. Bu nedenle, ABD kendisi de bizzat fiili desteklere bulunsa da, fakat daha çok Almanya'nın eylemleri Türkiye'ye uzanmaktadır. Bunu da yine belli bir işbölümü temelinde geliştirmektedirler. Bu konuda bir Alman grubunun yayınladığı bir yazıda şu belirlemeler yer almaktadır: "Arupa'daki NATO ittifakı birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve şimdilik görevden alınan Haig'in yardımcısı, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: '1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden Türkiye'ye yardım konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti. Nihayet, Amerikalılar bazı görevleri NATO'nun diğer uluslarına (kast edilen FAC) bırakmayı kabul ettiler, bu da açık ki sorunların çözümünde, en doğru karar biçimidir.'" Bu alıntıda da açığa ortaya çıktığı gibi, emperyalistler, özellikle de Türkiye ve Ortadoğu'ya ilişkin olarak kendi aralarında iş bölümünü gerçekleştirmişlerdir.

FAC, NATO İÇİNDE TÜRKİYE MASASI MI?

Bu işbölümüne bağlı olarak tüm emperyalist güçler Türkiye'ye her türlü yardımcı çeşitli kılıflar altında gerçekleştirmektedirler. Bu yardımların daha çok da Almanya vasıtasıyla cuntaya ulaştırıldığı bilinmektedir. Ağırıklı olarak deniz yoluyla Türkiye'ye gönderilen askeri yardımlar, Türk ordusunun modernleştirilmesinde kullanılmakta; ve böylece de saldırı gücü artılmaktadır.

Son aylar içinde bu yardımlar hızlandırılarak, modernleştirme, üs alanları, araç-gereç vd. malzemelerin aktarımı gibi konularda ABD, Almanya ve diğer NATO ülkeleri yoğun bir girişim içinde bulunmaktadırlar. Yeni üs alanlarının inşası ve bazı alanların genişletilmesi için, ABD Türkiye'ye yeni bir yardım paketi açmaktadır. Örneğin Şuş Havaalanı'nı genişletme ve modernleştirme çalışmalarının için 17 milyon dolarlık bir yardımcı verecektir. Bu konuya ve yeni üs alanlarına ilişkin olarak Milli Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk şu açıklamada bulundu: "Muş Havaalanı için mutabakata varılan ödenen 17 milyon dolarlık bölümü ABD Kongresi'nce tahsis edildi." Yeni yapılacak üs alanları için ise şunları söyledi: "NATO enfastrüktür uygulamaları çerçevesinde yurdumuzda pek çok proje gerçekleştirilmektedir. Bu projeler arasında yeni havaalanları inşası ile mevcutlardan bazılarının geliştirilmesi de bulunmaktadır. Bu alanlar arasında bulunan Muş Havaalanı'yla ilgili projelendirme çalışmaları tamamlanmıştır."

Bunun dışında askeri araç-gereç konusunda da yoğun yardımlar gönderilmektedir. Silahların gönderilmesinin yansırı, imal konusunda da işbirliği geliştirilmektedir. Hamburg Limanı'ndan Türkiye'ye gönderilen askeri malzeme konusunda, bir AL-

man grubu değerlendirmelerinde şöyle yer verdi: "Hamburg Limanı'nda sık sık görülen askeri eşya taşıma araçlarının üstünde sürekli şu kelimeleri okumak mümkündür: 'Derince via Hamburg'. Derince Türkiye'de -Marmara kıyısında olan- küçük bir liman ve askeri bir alandır; buradan askeri araçlar, Türkiye devlet sınırları içerisinde tutulan bölgelere doğru dağılıyolar. Bu araçlar Alman ordusunun ürettiği örneklerdendir ve Hamburg yakınlarındaki Glinde depolarından yola çıkmaktadırlar. Bırakça hafta bir, bu araçlar Türkiye'ye yardım adı altında Hamburg Limanı'ndan gemilerle Türkiye'ye taşınmaktadır. Yine ABD ve NATO çerçevesi içinde bulunan kontineler de buraya sık sık uğramaktadır."

Yine Almanya ile Türkiye arasında ortak tank ve helikopter imali konusunda anlaşma sağlanmış durumdadır. Ayrıca diğer NATO ülkeleri İspanya, İtalya, Kanada'da Türkiye'yle ortak uçak yapımı konusunda görüşmeler sürdürmektedirler. Geçtiğimiz günlerde Haig de Türkiye'ye gelerek, askeri uçak vd. araçların satımı konusunda görüşmeler yaptı.

Emperyalist güçlerin hepsi yardım göndermekle beraber, bunda daha özel yer tutan hiç kuşkusuz Almanya ve ABD'dir. Bu her iki devletin de, hem askeri ve hem de ekonomik yatırım ve yardım bakımından Türkiye'ye gönderdikleri meblağlar bir hayli yüksektir.

Örneğin; birçok Alman firması Türkiye için sipariş verilmiş, savaş gemisi, tank vd. askeri malzeme inşa etmektedirler. "Savaş gemileri-

türlü ihtiyacını, eğitiminden planlamasına kadar her düzeyde emperyalistlerden almaktadır. Açık ki, bu durumda olan bir ordu, her şeyi emperyalizmin hizmetine koşacaktır. Emperyalistlerin bu kadar Türk ordusu üzerinde durmaları, Türk burjuvazisinin güçsüzlüğünden değil, Türkiye ve Kürdistan'ın öneminden kaynaklanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin zafere ulaşmasını yaratacağı sonuçlar emperyalizmin tarihin antika müzesine devredilecek gelişmeleri de beraberinde ortaya çıkaracağından; bu denli yoğun bir şekilde Türk ordusunun modernleştirilmesi ve saldırı gücünün artırılması üzerinde durmaktadırlar.

FAŞİZMİN DENEYLERİ TÜRK CUNTASINDA

Cuntanın, bugün ilişkilerini en fazla yoğunlaştırdığı emperyalist güçlerin başında, geçmişte koyu bir faşizm yaşayan devletler yer almaktadır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da geliştirilen birçok karşı-devrimci saldırı ve oyunlar, geçmişte Hitler'in, Mussolini'nin, Franco'nun devrimcileri karşı kullandığı yöntemlerin benzeri ve hatta birçok bakımdan onların daha da geliştirilmiş biçimidir.

Türkiye ve Kürdistan üzerine aktarılan bu deneyimler, bugün en vahşi ve korkunç boyutlarda uygulanarak, "sol" devrimden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Genelde Ortadoğu, özdele Kürdistan ve Türkiye devrimleri üzerinde geliştirilen provakasyon faaliyetlerini, bu devletler-

mini belirten bu alıntı, aynı zamanda emperyalizmin bu alana neden önem vermek zorunda olduğunu da açığa çıkarmaktadır. Aynı yazıdan alacağımız şu pasaj, sınırlı Türk faşist cuntasının önemi daha iyi koymaktadır. Şöyle denilmektedir: "Buradan (Türkiye ve Kürdistan- bn.), onlar ve onların NATO dostları, Akdeniz'den Sovyet limanlarını kontrol altına alabilme olanaklarına kavuşmaktadırlar. NATO programı içerisinde bu alanlar köprü başı vazifesi görmektedirler. Türkiye, 300 km. uzunluğunda SSCB'ye komşu bir sınıra sahiptir, ayrıca buradan Orta ve Yakındoğu'da çikabilecek herhangi bir devrimci başkaldırı esasında rahatlıkla Türkiye'nin her noktasından oraya ulaşabilir.

ABD, üslerinin 1/3'ünü Türkiye'de, daha doğrusu Kuzey-Batı Kürdistan'da yoğunlaştırmaktadır. Çünkü Kürdistan'ın bu parçası SSCB, İran, Irak ve Suriye'ye direkt sınır komşusu durumundadır. Yine bu parçadan Halic bölgesinin 2/3 oranındaki petrolü akar veya geçer, özellikle Irak'tan gelen."

Bu alıntılar, aynı zamanda, TC'nin hangi konularda bir hazırlık içinde olduğunu da ortaya koymaktadır. Tarihi azgın bir halk ve sosyalizm düşmanlığı olan Türk burjuvazisi; bugün de anti-Sovyetizmin, anti-demokratizm ve anti-halklığına bayraklarını yapmaktadır. Zaten bölgede esas olarak oynamakta olduğu rolü de budur. SSCB ve bölge ilerici-demiriciler hareketlerine karşı cunta bir saldırı merkezjibini hareket ettirmektedir, açık saldırılara yönelmektedir.

Türkiye'nin yapmakla yükümlü klandığı rolü esas olarak ifadesini burada bulmaktadır. Yine adı geçen yazıdan yapacağımız bir diğer aktarma, bu konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. "Türk faşist işbirlikçilerinin direniş mücadelesine karşı savaşmasını, emperyalistlerin en önemli görev olarak kabul etmekte-diler, çünkü henüz bölge üzerindeki kesin, belirleyici egemenliklerini sağlamış veya kazanmış değildiler. Bundan dolayı da NATO'cu Türk generallerine her yönüyle ellerini vermektedirler, amaç, KUKM'nin Kürdistan'ın her parçasında, bir bütün olarak imha etmektir."

TC'nin bu rolünü oynaması açık ki, onun teşhirini daha da geliştirecek, muhalefeti hızlandıracaktır. Bölge genelinde devrim ve karşı-devrim arasında sallaşma derinleşecek; bu durum yansımaları tek tek bölgelerde de gösterecektir.

Kürdistan açısından ele alındığında, UDM ile faşist cunta arasındaki çatışma giderek boyutlanarak keskinleşecektir. Bu da diğer devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki sallaşmayı hızlandıracaktır. Artık, herkes yerini ve konumunu belirlemek, arada yaşamaya son vermek zorunda-dır. Devrim bunu zorunlu kılmaktadır.

Emperyalizmin cuntaya eliyle geliştirdiği bu oyunlar da tutmayacak, bölge halklarına karşı saldırılar sonucu vermeyerek, politikaları iflas edecektir. Hemen belirtelim ki, Ortadoğu her ne kadar devrim güçleri açısından zayıf bir konuma yavaşsa da, kendi içinde devrimin güçlü temellerini de taşımaktadır. PKK önderliğinde gelişen KUDM bunun en temel garantisidir. Bundan dolayı emperyalizm bölgeye yönelik politikalarını uygulayamayacak ve başarı kazanamayacaktır.

Kürdistan devriminin uluslararası niteliği daha da netleşmektedir. Devrimimizin etkisinin salt bir Ortadoğu ile sınırlı kalmayacağına daha önce de belirtmiştik. Bu etkisini, sistemlerarası dengede de gösterecek, güç oranında değişiklikleri beraberinde getirecektir.

Karşı-devrimin tüm gücüyle destek sunduğu TC karşısında; açık ki devrim güçleri de KUDM'ne gerekli destek ve dayanışmayı sağlamak durumundadır. Kürdistan gerçekliği olduğu gibi görülmeli, emperyalizm ve Türk sömürgeçliğinin geliştirdiği oyunlar karşısında gerekli dikkat ve duyarlılık gösterilecek; KUDM'ne karşı geliştirilen iftiralara teşhir edilmelidir.

Bu görev, tüm dünya ilerici güçlerinin omuzlanmalıdır. Halkımıza karşı takınmak durumunda oldukları tavırları göstermek, halkımıza dostluk ellerini uzatmak ve bizzat kendi mücadelesini alan halkımızın mücadelesine destek olmak ve gerekli dayanışmayı sağlamak zorundadırlar. Emperyalizm açısından birleşme ne kadar zorunludur, devrim açısından da bir o kadar zorunludur.

Cunta başı Eren akıl hocalarından Genschler ile.

den ayrı, salt TC'ye has bir olgu olarak görmemek gerekir. Şu bilinen bir gerçek ki; TC tarihi boyunca "sol" a karşı bugün uyguladığı yöntemleri uygulaması ve başarılı olmuştur. Bugün bu provakasyonları ve devletlerle birleşerek geliştirmekte ve devrim tasfiye etmek istemektedir. Özel olarak da KUDM ve onun önder gücü PKK üzerinde provakasyonları yoğunlaştırmaktadır. TC'nin bu konuda tek başına hareket etmediği açıktır.

Sömürgeci-cuntanın şahsında bugün tüm karşı-devrimin deneyleri hareket geçirilmekte, KUDM'ne karşı kullanılmaktadır. Emperyalizm, ulusal kurtuluş hareketlerinden aldığı yararları, Kürdistan'da sarmak istemek; hiç olmazsa bu alanda yeni bir yara almamak için, yoğun bir çaba içerisinde girmektedir. Tüm bu devletlerin destek ve deneylerinin, TC'de bütünleşmesi, açık ki, bu kaygı ve korkunun bir sonucu olmaktadır başka bir şey değildir.

FAŞİST CUNTANIN EN ÖNEMLİ GÖREVİ

"Gerçekte ABD ve NATO emperyalistleri için, Türkiye'nin ekonomik önemi, stratejik öneminin çok gerisinde kalmır." (Savaş ve Liman) Türkiye'nin emperyalizm açısından öne-

DEVİRİMCİ İŞÇİ'NİN AÇIĞA ÇIKAN KİMLİĞİ

Devrimci mücadelenin bastırıldığı, karşı-devrimin güçlenerek halka ve önderliklerine azgın saldırılarla yönettiği yıllar yaman ve yakıcı yıllardır. Bu yıllar, gerek örgütler ve gerekse de bireyler düzeyinde birçok gerçekliği açığa çıkarır, devrimi ve devrimci mücadeleyi temsil yeteneklerinin gerçek terazisi olur. İşçi sınıfı ve halk hareketinin atılım kaydedtiği ve devrimin gelişme gösterdiği dönemlerde gerçek kimliklerini gizleyen birçok güç ve öge tam da bu tür dönemlerde yakayı ele verirler. Günümüz Türkiye'sinde de devrim mücadelesinin bu genel kanunu kendi hükümünü icra etti ve diğer bazı güçlerin yanısıra yakayı en erken ele verenlerden birisi de Devrimci İşçi oldu.

İdeolojik-politik gıdasını nereden aldığı çok iyi bildiğimiz bu çevreler, yönlendirildikleri kaynakların direktifi ile Devrimci İşçi denilen bir "gazete" çıkardılar. Herşeyde olduğu gibi, basım stili ile dahi "Avrupa" olan bu gazetenin son sayısında KUKM ve onun öncüsü PKK Hareketine karşı yalan, demogoji, sahtekarlık ve riyakarlıklarla dolu olan bir yazı yayımlandı. Ve yine bu çevreler "Devrimci Yol" adıyla, UKM'ne karşı işi ihbarcılığa kadar vardır ve bu konularıyla kendilerini bir bardak biraya satacak kadar basit bir ihbarcı konumuna düşen bir yazıyı TAZ adlı bir Alman gazetesinde yayınlattılar.

Karşı-devrimin azgın saldırılarının yaşadığı gericilik yıllarında, aydınlar arasında düş kırıklığı, manevi çöküntü, çözümlen ve ahlaki düşkünlük en açık bir biçimde kendini gösterir. Bunlar arasında en ödek ve en çıkar düşkünlü olanları işi karşı-devrim tarafından, çeşitli yöntemlerle devrime ve devrimci örgütlülüğe karşı kullanılır. Ve yine bu yıllar, ajanprovokatörlerin proletaryaya ve halka karşı en çok saldırıldığı yıllardır da. Yine bilinir ki, devrimci mücadelenin bastırılmasına salt işkence, katliam ve idamlar yetmemekte, ayrıca yalınlık döneminde devrimci sirt çevrelerinin, devrim karşıtı düşünenlerin yaygınlaştırılması ve örgüt gücüne dönüştürülmesi gerekmektedir. Bu bir yandan provokatörler eliyle "polis sosyalizmi" biçiminde geliştirilirken, diğer yandan devrimin gerektirdiği ideolojik, politik ve örgütsel sorunlara güç yetiremeyenlerin devrim karşıtı düşüncelerinin yaygınlaştırılması koşullarının hazırlanması ve dolaylı-dolaysız desteklerinin sunulması biçimlerinde kendisini gösterir.

Günümüz koşullarında burjuvazinin çıkarılan demokrasiyle ters düşmekte ve genellikle de, karşı-devrimci olan burjuvazi sınıf egemenliğinin devamını, proletaryanın örgütsel varlığını dağıtmakta görmektedir. Bu açıdan da burjuvazi, tasfiyeci amaçlayan tüm düşünceleri beslemekte, yaymakta ve elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Eski hedeflerini budamasını -gerçi Devrimci İşçi'nin budamadığı hedef kalmamıştır ya-, daraltılmasını ve anlamlarının sulandırılmasını istemektedir. Gerçekte tasfiyecilik, proletarya arasında dönelik ve inkar temelinde burjuva görüşleri yayar. Tasfiyecilik sadece örgütlerin tasfiyesiyle yetinmez, o, aynı zamanda proletaryanın sınıf bağimsizliğini yıkılmasına, burjuva fikirlerle sınıf bilincinin köreltilmesine çalışır. Tasfiyeciler, işçiler arasında liberal bozulmanın tohumlarını atmak üzere burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük-burjuva aydınlardır. Tasfiyeciler Marksizm-Leninizm haini, demokrasi hainidirler.

Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'da 12 Mart sonrası dönem, sol hareketin geliştiği ve ayrıştığı dönemdir. Türkiye'deki üzen-sömürgeci bağimsizlik yaratıcı düzeni etkilenen ve işbirlikçi-tekcelci burjuvazi ile çıkarları çelişen birçok sınıf

ve tabaka, çağımızın en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizme sarılarak kendi sınıf çıkarları doğrultusunda toplumun diğer sınıf ve katmanlarını örgütlemeye çalışıyorlardı. Bilindiği gibi o dönemde sayılamayacak kadar "sol" grup şekillenmişti ve hepsi de proletaryaya adına, Marksizm-Leninizm adına hareket ediyordu. Açık ki, bu grupların hemen hemen denilebilir ki, tümü de proletaryanın çıkarlarını değil, proletarya saflarında ve proletarya adına, proletarya dışı sınıf ve katmanların çıkarlarını temsil ediyorlardı. Proletarya dışı sınıf ve katmanların kendi çıkarlarını formüle edebilecekleri devrimci bir ideolojiden yoksun olmaları, bunları, proletaryanın ideolojisine sarılmak zorunda bırakıyordu. Bunlar, proletaryanın komutası ve önderliği altında toplanacaklarına, Marksizm-Leninizmi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yorumlayarak proletaryayı kendi sınıf egemenlikleri uğruna örgütlemeye ve savuşturmaya çalışıyorlardı.

1980'li yıllara yaklaşıldıkça sol grupların gerçek kimlikleri belirmeye başlamışsa da, esas turnusol kâğıdı 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi oldu. Devrimin bu yaman yılları kimin ne olduğunu net bir biçimde açığa çıkaracaktı ve nitekim yaşadığımız 1983-1984'ü yıllar kimliklerinin netleştiği yıllar oldu. Biz bu yazımızda tüm grupları kapsamlı olarak değerlendirmeyeceğiz. Sadece, her türlü özellikleriyle ve bağlantılarıyla açığa çıkmış olan ve salt KUKM ve onun öncüsü PKK'ye karşı değil, bir bütün olarak Türkiye sol'una ve devrimine tasfiyeciliği, inkarcılığı ve dönelikliği dayatan Devrimci İşçi'nin, kapsamlı olmasa da, son sayısında çıkan demogojilerle bezenmiş, iftira ve yalanlarla dolu bir yazısı üzerine bazı noktalara değineceğiz.

12 Eylül'den sonra faşist rejimin azgın saldırılar karşısında tüm örgütler önemli darbeler yerken, bazılarındaki örgütsel varlıkları önemli oranda dağıtıldı. Bu dönemin ana görevi, düzenli geri çekilmeyi sağlamak, mevcut kadrosal birikimi korumak, yeni dönemin örgütsel sorunlarını çözümlenebilecek ideolojik-politik ve askeri eğitimi sağlayarak güçlü bir hazırlık yapmak ve bu temelde yeniden devrimci mücadeleyi canlandırarak örgütsel varlığı yeniden inşa etmektir. PKK Hareketi bu doğrultudaki devrimci taktiklerini başarılı biçimde uygulamış ve II. Kongresiyle bu çalışmalarının tümünü değerlendirip resmileştirmiştir. Kürdistan zemininde güç ve hazırlık birikimini sağlamak ve sömürgeci-faşist rejime karşı mücadeleyi yükseltmek için ülkeye dönüş kararını almıştır. Ve bugün, yaptığını bu denli zorlu, fedakar ve sabırlı çalışmalarını ortaya çıkardığı olumlu gelişme ve sonuçlarını görmek isteyen her göz görebilmekte, düşünmek isteyen her beyin gerçekliği kabul etmektedir. Evet PKK Hareketinin bu dönemde ortaya çıkardığı gelişmeler bu kadar net.

Pekâlâ kapağı Avrupa'ya atmış, o sefil yaşamlarını idame için Avrupa emperyalizminin tanıdığı kırntılar karşısında ağızlarının suyu akan, legal derneklerde pinekleyen Devrimci İşçi ve onun Türkiye kokmaktan utanan, hayvani duygular için her türlü lumpenliği meşru gören ve bu durumlarını "teori"leştiren "Avrupa" militanları(!) ne yapmaktadırlar?

Karşı-devrimin azgın saldırılar karşısında en ağır darbeyi yiyen örgütlerin başında Devrimci Yol hareketi gelmektedir. Alınan bu ağır yenilginin ortaya çıkardığı bir yığın yalın, kararsız aydın kapağı Avrupa'ya attı. Bu çıkış, devrimi hazırlamak için yapılan düzenli bir geri çekilme taktiği değildi. Örgütten kopuk, herkesin kendi başını çaresine baktığı bir kaçışmaydı. Tabii ki bu, küçük-burjuva aydınların kaçışmasıydı. Bu çıkış esasında siyasi kimliği hiç bilinmeyen birçok

"önder" taslağı da çıkmıştı. Gerek yakalanmalar ve gerekse şehit düşmeler birçok örgütte olduğu gibi en çok da Devrimci Yol'da bir yönetim boşluğu doğurdu. Rejim öncesi, mücadeleyi terkedip Avrupa'ya gelen birçok öge ve yine 12 Eylül sonrası örgüt kararı olmadan kendi başına çıkan bazı ögeler, yönetim boşluğundan yararlanarak örgüte egemen olmak istediler. Ancak bu egemenlik, mülteci siyasilerin devrim kaçınıklığını, döneliklik ve ihanetlerini gizlemek için örgütlerin prestijlerinden ve olanaklarından yararlanmak için sağlanmış istenen bir egemenlikti.

Avrupa, devrimci mücadelenin yükseltilmesinde olumlu bir özelliği sahip olmakla birlikte, yukarıda belirtmeye çalıştığımız gibi devrimci örgütlerin şahsında devrimci halk hareketlerinin tasfiye edilme istendiği ve bu konuda oldukça da başarıların elde edildiği bir zemindir de. Hele Türkiye gibi stratejik konumu emperyalizm açısından vazgeçilmez olan bir ülkede devrimi tasfiye girişimlerinin daha da boyutlandırılacağı açıktır. Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat temsilcileri çok yönlü ilişkiler ve çalışmalarla bu oyunlarını Türkiye üzerinde oynamaktadırlar. Bu konuda önce ideolojik olarak etkilemek, arkasından politik olarak işbirlikçiliğe yönelmek taktiği güdülmektedir.

Türkiye'deki faşist rejimin uzun vadede yaşayamayacağı açıktır. O halde, halk muhalefetinin proletarya öncülüğünde gelişmesinin yolları tıkanmalı ve halkın devrimci potansiyeli devrimci olmayan başka kanallara kaydırılmaldır. Zaten sosyal-demokrasinin bu konuda yüzyıllara dayanan bir deneyiminin olduğu da bilinmektedir. Faşist rejime karşı burjuva liberal ve sosyal-demokrat bir muhalefet şekillenmektedir. Ancak bu çevrelerin halk nezdinde teşhir ve tectir oldukları bilinmektedir. Bu muhalefeti yedekte besleyebilecek, ona kan sağlayabilecek güdümlü bir küçük-burjuva muhalefetin örgütlenmesini, hatta uzun vadede geçici iktidarlara kadar varan uzun vadeli bir planı gerçekleştirme çalışmaktadırlar.

Bu konuma en elverişli olan güç, örgütsel varlığı dağıtılan ve yaygın bir tabana sahip olan "Devrimci Yol" hareketidir. Emperyalizm, bu hareketin tabanını örgütleyebilecek, sosyal-demokrasinin güdümüne sokacak olan bir devrim kaçınıklığı "önderler" tabakasını, kendi fideliklerinde yetiştirmek istemektedir. Buna en çok yatkın olan Devrimci İşçi klignisi örgütleyip, Türkiye halkının başına salma çabası bunun en açık örneğidir.

Açık ki, emperyalizmin bu politikasının Türkiye'de gerçekleştirilmesi, devrimci direniş hattının ve KUKM'nin ezilmesiyle olasıdır. Bugün bunu temsil eden tek güç PKK Hareketidir. PKK Hareketinin şahsında, emperyalizm ve onun işbirlikçiliğine çökten soyunmuş olan Türk ve Kürt çevreler, direniş ve devrime en alçakça saldırılarda bulunmaktadırlar. Elbette ki PKK Hareketinin, saldırıların odağına alınmış rastgele bir seçim değildir. Çünkü PKK, hem Türkiye'de ve hem de Kürdistan'da devrimciliğin onurunu koruyan, emperyalizmin hiçbir dayatmasına boyun eğmediği gibi onun tüm politikalarını boşa çıkartan bir güçtür. PKK'ye yönelik ilk saldırı teşhir olmuş iflah olmaz bir küçük-burjuva reformistinden gelmişti. Ancak fazla tesir yaratamayan, tersine daha çok teşhir olmasını sağlayan bu saldırının boşa çıkması üzerine, sosyal-demokrasi, bu çek cephaneliğinde tuttuğu Devrimci İşçi'yi saldırıya geçirtti.

Fakat bu kez saldırıyı daha "seviliş" tutmak istemiş olacak ki, işin içine biraz sosyal-demokratlık sokuşturulmuş,

güya ideolojik mücadele adına bayatlamış savlar, yeniymişçesine Türkiye devrimci-demokratik kamuoyuna sunulmak istenmektedir. Bu konuda marksist-leninist ideolojide "yeni demokrasi", "yeni sosyalizm" vb. teranelerle, leninist örgütlenmenin temel ilkeleri olan disiplin, önderlik, merkezîyetçilik, demokratik-merkezîyetçilik vb. noktalarda, saldırı-makta, yine Leninizme doğrudan saldırıma yerine sosyal-demokrasi ve Troçkizmden aldığı gıda ile dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni ve Sovyetler Birliği'nin kurucusu, sosyalist ekonominin inşasının başmimarı Stalin'e saldırı-makta ve ordan selefleri İtalya ve İspanyol KP'lerinin yolunu tutmaya çalışılmaktadır. Bilindiği gibi bunlar da saldırıyı Stalin'den başlatmış ve ordan Leninizm döneminin "kapandığı"(!) sonucuna varmışlardır. Ancak Devrimci İşçi bu saldırısında ürkek ve riyakarca davranmaktadır. Doğrudan Marksizm-Leninizmi hedefleyebilme cesaretini gösterememektedir.

Devrimci İşçi, Avrupa'da neyi geliştirmek istiyor? Avrupa zeminine taşırıldığı kadrolar neye göre hazırlıyor? KUKM'ne karşı tutumu nedir? Türkiye devrimci halk hareketini geliştirmek için önüne koyduğu program ve örgüt çizgisi, siyasal stratejisi nedir? Bu konuda en ufak bir çaba ve açıklaması yok. Ancak devrimci mücadelenin yükseltici gücü olan PKK Hareketine karşı sayfalar ayırabilmekte ve Türkiye proletaryası ve halkına karşı en büyük sorunsuzca tutumlara karşın Devrimci İşçi, Avrupa zemininde devrimci kadroları soyusuzca yaşamı tercihe zorlamış ve bir yığın devrime inançlı kadroyu adeta kendi yaşamlarından bakan ögeler haline getirmiştir. O, Avrupa'nın gelişkin olanaklarından ve kadrosal aday birikiminden yararlanıp örgütsel varlığını onaracakına, mevcut kitlesel gücün yararlanarak tüm gücünü ve enerjisini sosyal-demokrat çevrelere sunacağı dilekçelere ve bunun için "lobi" sistemini örgütlemeye hasretmiş ve bu noktada tam bir işbirlikçiliğe, sosyal-demokrasinin cuntaya dayatılmasının yolaçacağı "demokrasinin" gelişmesini sağlamaya yönelmiştir.

12 Eylül faşist darbesinden sonra, ideolojik, politik ve örgütsel hattaki yetmezliklerini giderip yeniden devrimi yükseltmek için çaba sarfetmek yerine; yenilginin nedenlerini kendisinin bu yetmezliklerinde arayacağına, bunu Marksizm-Leninizmde aramaya kalkışmakta, bir bütün olarak daha da ileri giderek tüm den devrimci mücadelenin geçmişini inkara yönelerek, adeta işi geçmişte neden devrimcilik yapıldı demeye kadar götürmektedirler. Yenilgiye uğrayan küçük-burjuva devrimciliği, soluğu hızla burjuvazinin yedeğine almaya başlamıştır. Devrimci İşçi ve Demokrat Türkiye sayfalarında sıkça rastlandığı üzere, burjuva liberal çevrelerin "demokrat"lığına övgü dizerek dalkavukluk etmeye başladılar. Ancak burjuvazi bu dalkavukluğu kolayca kabul etmemektedir, "takdis" etmemektedir. Cezaevlerinde teslim olan ihanetçilere nasıl ki devrimci mücadeleye, halka ve örgütlerle küfredmeleri için TV ve gazete sayfalarında yer vermemekteyse, aynı şekilde Devrimci İşçi'nin dalkavukluğunu Türk burjuvazisi ve sosyal-demokrat çevrelerin "takdis" etmesi için devrimciliğe, Marksizm-Leninizme ve Türk burjuvazisinin en korkulu riyası olan KUKM ve onun öncüsü PKK'ye saldırması gerekmektedir.

Gerçi bu saldırıların yabancısı değildir. Zira Türk burjuvazisinin borazancağılığı yapan Aydınlık gazetesi bu işi "sol"culuk adına çoktan yapmıştır. Türk radyo ve TV kurumları, burjuva basını da epey bu görevi yerine getirmiştir. Aynı şeyleri Şahin-Yıldırım-Semir alçakları da

tekrarlamışlardı. Tüm eski şeyleri yeni şeylermiş gibi gösterebilme "işbeceriklisi" Devrimci İşçi, yeni bir şey keşfetmişcesine, yeni şeyler söylüyormuşcasına PKK Hareketi hakkında bayatlamış şeyleri tekrarlayıp duruyor. Galiba ataları Jöntürkler gibi "yenilikçi" hastalığına tutulmuşlar(!) Ne diyor Devrimci İşçi'deki yazar taslağı, PKK, "12 Eylül öncesi halkla ilişkilerin olumsuz bir örneğini teşkil ediyormuş(!)" Bu söylediklerinizi daha önce Kenan Evren de söylemişti, acaba oradan mı öğrendiniz, yoksa şu ipliği çoktan pazara çıkmış bizim iflah olmaz Kürt küçük-burjuva reformistlerinden mi öğrendiniz? Yoksa sahibinin sesi misiniz?

Bilindiği gibi Devrimci İşçi'nin yakalandığı, diğer bir hastalık da "kimlik" arayışıdır. Eğer politik bir kimlik arıyorsa, iki kimlik var: ya kapitalizmin kimliği, ya da sosyalizmin kimliği. Bunun dışında bir başka kimlik yoktur. Üçüncü bir kimlik arayışı ne olabilir? Bu, son dönemlerde Türk basınında da tartışılmaktadır. İhsan Sabri Çağlayangil'in Milliyet gazetesinde çıkan bir demecinde de üçüncü bir yoldan, kapitalizm ile sosyalizmin "kötü" yanlarını atıp iyi yanlarını bütünlendirmek gerektiğinden söz edilmekte, M. Barlas da birçok yazısında sık sık Türk toplumuna yeni bir kimliğin gerektiğinden bahsetmektedir. Ve bu kimliğin ANAP olduğunu dizediği övgülerden anlamak mümkün. Acaba Devrimci İşçi de bunu "sol"culuk adına mı yapmak istiyor. ANAP, her "dört" eğilimi de bünyesinde taşıdığı ve bu nedenle de Türkiye'de yepyeni modelin kendileri olduğunu belirtiyor. Bu yeni kimliğin peşinde olan Devrimci İşçi de tüm "sol" grupları bir tek çatı altında birleştirmenin savaşımını mı veriyor? Her konuda olduğu gibi yeni kimlik arayışında da yetmezliği her yönüyle açığa çıkmış olan Türk küçük-burjuvazisi, hemen, bu konuda da Türk hakim sınıflarına adapte oldu. Kemalizmin sahlanan ruhuya yeni kimliğini mi arıyor, yoksa gerçek kimliği mi açığa çıktı.

Devam edelim. Devrimci İşçi'nin dile getirdiği diğer bir şey de, PKK Hareketinin Kürdistan UKM'ni temsil etme ya da etmeme sorunudur. Bir halkın temsilcisi olup olmama onayı hiç kimseden alınmaz. Mücadeleyle, temsil ettiği ideolojik-politik hatıyla ve ortaya koyduğu direnişle bunu kanıtlar ve turnakla söküp alır. Sosyal-govenzimin KUKM karşısındaki tutumu zaten bilinmektedir. 1977'li yıllara kadar Kürdistan gerçekliğine yanaşmayan, soruna devrimcilik adına kuşkuyla bakan bu güçler, proletarya öncülüğünde gelişen mücadelenin dayatmaları karşısında soruna karşı tavır belirlemek zorunda kaldılar. Ama bu tavır, mücadelenin yolundan saptırılmasının inceltilmesi ve çarpıtılmasıdır. PKK Hareketi kafalara vura vura Kürdistan gerçekliğini politik arenaya soktu. Ve yine kafalara vura vura da KUKM'nin temsilcisi olması sıfatını hakkıyla aldı ve bu temsil gücünü kanıtlamaya devam edecektir. Yoksa PKK Hareketinin, Kemalizmin zehiriyle yoğrulmuş kafalardan temsilci olma onayını bekleme ve isteme durumu söz konusu olamaz. Ashında gerçeklik o değildir. Mustafa Kemal, Türkiye'de "UKM'ni geliştirirken Kürdis-

tan'a ayak basmış ve mücadeleyi o zeminde örgütlemiştir. Mustafa Kemal'in sol'dan mukallitleri de PKK Hareketinin yarattığı mücadele geleneğini ve Kürdistan halkının faşist sömürgeciğe olan kin, nefret ve muhalefeti kendi faydacı yaklaşımlarına uygun olarak örgütlemek istediler. PKK Hareketinin iki halkın mücadelesinin ilke ve programlı birliğini dayatması, halkımızın PKK gibi proleter bir öncülüğe sahip oluşu, tarihteki trajedinin, komedileşmesine olanak tanımadı. Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik ve ulusal kurtuluş muhalefetine burjuvazinin yedeğine takılmasının PKK tarafından boşa çıkartılması, Devrimci İşçi'yi böylesi sefilliklere kadar düşürüyor.

Sözünü ettığımız yazının bir yerinde de "PKK kitlelerine kişilik" kazandırma çabası içinde olduklarını belirtiyorlar. Sakın bu taşımak istediğiniz kişilik Misak-ı Milli sınırları içinde "tek ulus-tek dil" yaratma stratejisinin kişiliği olmasın! Doğru ya, atanız Atatürk de "dağlı Türklere" medeniyet götürmek için az çaba sarfetmedi. Fikir babalarınız emperyalistler de "hür dünyayı" kurtarmak için, Asya'nın, Afrika'nın cahil halklarına Avrupa "medeniyetini" götürmek için az çaba sarfetmediler. "İnsan haklarını savunma", "demirperde ülkelerine özgürlük" götürmek için sosyalist ülkelerin işlerini karıştırmak ve "tutsak edilmiş" insanları kurtarma savaşını veren sosyal-demokrat fikir babalarınızdan aldığımız ilhamla bu kez de "PKK'de tutsak edilmiş, özgürlüğünden alıkonulmuş kişileri" kurtarma savaşımını veriyorsunuz. Kürdistan halkına, yıllardır inkar ettiğiniz, Türk burjuvazisinin geliştirdiği katliamlara en ufak bir tavır alamadığımız bir halka siz mi yeni bir "kimlik" kazandıracaksınız? Yıllardır tarih sahnesinde silinmek istenen bu halk, PKK önderliğinde çağa ve gerçek ulusal kurtuluşu kimliğine kavuştu. Bu konuda PKK etrafında kenetlenmesi bunun en büyük kanıtı değil midir?

Baylar, bir kez, sizin daha ne olduğunuz belli değildir ve üstelik hala "kimlik" peşinde koşuşturduğunuz halde, Kürdistan halkına ve PKK kitlelerine "kimlik" bulmaktan bahsediyorsunuz. Birañanelerde ömür tüketen, köşelere sızıp kalan ne olduğu belli olmayan -aslında belli-, bir tas çorba parası karşılığı marklara tüm fikrinizi, beyninizi ve devrimci değerleri pazarlayan kişiliğinizi önce bir kurtarın. Bir kez ne olduğunuzu, sizin deyiminizle "kimliğinizi" açıklayın ondan sonra PKK kitlelerine "kişilik" götürün. İlahi kendisini dünyanın merkezine koyan ukulâ, loş odaların sızıntısı "yenilikçilerimiz".

Devrimci İşçi'nin başvurduğu diğer bir sahtekarlık ve yalan da 12 Eylül sonrasında PKK'nin halkla ilişkilerinin koptuğu, dağıtıldığıdır. Bundan büyük bir sahtekarlık ve rıyakarlık olabilir mi? Bir yılın kadronuzun Ortadoğu'ya taşınmasında PKK Hareketinin belirleyici önemde katkıları olmadı mı? Bu uğurda PKK Hareketi değerli militanı Gürçan ÖZCAN'ı 31 Ağustos 1982 tarihinde sınır geçişinde şehit vermedi mi? Ve en önemlisi de 15 Ağustos günü Türk sömürgeciğine karşı hem de bir günde, burjuva basınına yansıyan alanlardan daha geniş bir sahada koyduğu güçlü eylemleri sizin bu

sahtekarlıklarınızı açığa çıkartıyor mu? Acaba bu tür yalanlara başuruma ihtiyacını nereden duyuyorsunuz? Yoksa siz de Kenan Evren gibi PKK'nin ve devrimci örgütlerin "bittigini", "bir avuç" kaldığını kanıtlaya peşinde misiniz? Bunu yapmakla halk arasında ve devrimci-demokrat çevrelerde devrimcilerle olan güveni sarsmak, moral bozukluğu ve devrimci maneviyatı bozma çabasında mısınız? Bunu yapmakla faşist rejime "sol" adına hizmet sunmuş olmuyor musunuz?

Gelelim PKK'nin ittifak anlayışını çarpıtılmasına ve Sovyetler Birliği'ne "yanaştığı" ve KUKM çözümünün "oradan geçtiği" zıvalıklanına. PKK Hareketinin ittifak politikası çok geniş ve kapsamlı olarak Parti yazılarında izah edilmiştir. Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile olan ittifak anlayışının nasıl olması gerektiği ve ilkei birlik önerilerini içeren kapsamlı bir değerlendirmeyi "Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine" adlı yapıtta, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Cephesi Programının ve yaklaşımının izahını ve ilkelerini KUKP ve Çözüm Yolu adlı yapıtta bulmak mümkündür. Eğer bu yapıtlar incelenirse ittifaklar sorununda PKK Hareketinin faydacı değil, tam tersine Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve başarı kazanmasının vazgeçilmez bir ilke sorunu olarak yaklaşıldığı görülecektir. Ve ortaya koyduğu pratik tutum da bunu kanıtlamaktadır. Yine aynı yapıtlarda, Parti Programı ve Kürdistan Devriminin Yolu broşüründe uluslararası ittifak politikası da net olarak belirlenmiş ve Sovyetler Birliği başta olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin stratejik müttefikleri olduğu saptanmıştır. Sovyetler Birliği'nin çeşitli konulardaki politik tutumunun eleştirilmesi farklı, onun dünya devrim sürecinde belirgin ve belirleyici konunun inkarı gibi sosyal-demokratiklik, dar milliyetçilik olan anti-Sovyetizmin yapılması ayrı bir konudur. Bu iki nokta arasında kesin ve net bir sınır çizgisi çekilmelidir.

SSCB, dünya devrimci güçlerinin stratejik müttefik olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin de stratejik müttefikidir. Emperyalizm nasıl ki bir karşı-devrim cephesi oluşturuyorsa, sosyalizm güçlerinin de bir devrim cephesi oluşturması gerekir. PKK, dünya proletaryasının Kürdistan'daki öncü müfrezesi ise, Sovyetler Birliği de proletarya diktatörlüğünün egemen olduğu bir ilke ise, açık ki PKK Sovyet proletaryasının desteğini alacak ve almak için de çaba sarfedecektir. Bu, Kürdistan halkının yararına, emperyalizmin ise zararına. Emperyalizmin, ittifakımızın bu anlayışına saldırmasına, bu ilişkilerimizi sabote etmeye ve engellemeye çalışmasına bir anlam verilebilir. Ama Devrimci İşçi'nin bu saldırı ve sabote çabalarına ne demeli? Yoksa bir direktifi mi yerine getirmeye çalışıyor? KUKM'ni uluslararası dost güçlerinden yalıtıyıp, PKK Hareketinin Türk sömürgeciği tarafından kolayca ezilmesini mi sağlamak istiyor?

Açık ki hem PKK gerçekliğini ve hem de Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmeleri kavramak için sağlam bir proleter sınıf

bakış açısına sahip olmak gerekir. Sınıf mücadelesine yabancılık baylarımızı öyle bir noktaya getirmiş ki, bir burjuva liberalini "aklı" bulacak kadar ileri gidiyor ve burjuva liberalizminin savunabilme cürretini gösteriyor. Sorunları sınıf mücadelesinin kanunlarıyla izah etme değil, kemalist türüde aydın bozuntularından öğrendikleri, "terbiyeli", "aydın olmanın bilinci", "sivil toplum", "elit zümre" vb.lerle izaha ve çözümler önermeye kalkışıyor. Tek doğru görüşün ne olması gerektiği noktasında felsefi gevezelikler yapmaya yekiniyor. Her olgu ve gelişme mutlaka bir sınıfın damgasını taşıdığı gibi, her olgu ve gelişmeyi yorumlama da mutlaka bir sınıfın bakış açısının damgasını taşır. Bu noktada proletaryanın görüşü tek ve doğru olan bir görüştür. Ve bu noktada elbette ki proletarya kendisi ile diğer sınıf ve katmanların arasında net bir sınır çizgisi çekmeli ve saflarının ideolojik bulanıklığına müsaade etmemeli. Ashında Devrimci İşçi bunu geliştirmekle proletarya ile diğer sınıflar arasındaki sınır çizgilerini bulanıklaştırmaya çalışmakta ve bu noktada elde edeceği başarıdan sonra amacına varmak istemektedir. Marksist-leninist örgütlenme ilkelerinin ana noktalarına sürekli saldırısının nedeni budur.

Devrimci-demokratik hareket, saflarının bulanıklaşmasına müsaade edecek midir? Yılgınlığın, teslimiyetin, çürümüşlüğü, moral bozukluğunun devrimci saflarda rahatça yayılmasına sessiz kalacak mı? Halka, devrime ve proletaryaya bağlılık buna asla müsaade etmemeyi zorunlu kılar. Devrimci demokratik hareket, gidasını aldığı kaynakların gayet net olduğu Devrimci İşçi denilen ur'u vücutta daha fazla tahribat yaratmadan söküp atmalıdır.

Devrimci baltalayan, onlarca yıllık mücadele geleneği olan Türkiye devrimini ve şu veya bu oranda emeği geçen devrimci örgütleri küçümseyen, alaya alan, devrimci militan özelliği küçümseyen, devrime ihanet öven, direniş teslimiyeti aynılaştıran, Marksizm-Leninizmi "eleştiriyi" moda haline getirmeye çalışan, "insani ihtiyacın doğallığı" adı altında her türlü ahlaksızlığı teşvik eden, örgütleyen ve meşru gören bu devrim kaçkınlarının devrimci saflarda fazlaca dolaşmasına, ortalığı bulandırmalarına izin verilmemelidir.

Devrimci Yol hareketinin gerçek izleyicisi militanlar ve taraftarları, bu devrimci mirası Avrupa sosyal-demokrasininin yedeğine çekmek isteyen ve "Türkiye kokmaktan" utanç duyacak kadar halka yabancılaşan Devrimci İşçi yönetici kliğine karşı savaşım bayrağı açmalı ve devrimci onuru korumalıdır. Bu konuda faşist Türk rejimine karşı soylu direniş eylemleri koyan ve bu doğrultuda yoğun örgütsel çabalar sarfeden PKK Hareketi ve O'nun öncülük ettiği KUKM ile bütünleşmeli ve bu konuda gerekli dayanışma içine girmelidirler. "Devrimci Yol" mirasının, Avrupa'ya kapağı atmış birkaç yığın "aydın" ve "mülteci politikacı" tarafından sömürülmesine, kendi sefil yaşamlarını idame ettirmenin aracı haline getirilmesine müsaade etmemelidirler.

İmpressum

V. I. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsviçre	5.00 skr.

Diyarbakır ve Elazığ cezaevlerinden çıkan PKK taraftarlarının, gazetemize gönderdikleri yazıları yayınlıyoruz.

DİRENİŞ ALEVIDİR YÜREĞİMİZDE TUTUŞAN!

Elazığ Cezaevinde Direniş Var!

Türkiye ve Kürdistan'da siyasi tutukluların bulunduğu cezaevleri tek eşi amaçlar: Tutuklular teslimiyete zorlamayı, pişmanlık göstermeyi, ihaneti ve ajanlaşmayı. Ancak siyasi tutukluların cezaevlerinde gösterdikleri eşsiz direnmeler tüm karşıdevrimci oyunlar boşa çıkarılmış ve cezaevleri devrimcilerin egildiği, kin ve nefretlerini artarak volkan gibi fışkırdığı yerler olmuştur.

Bu yakıcı gerçek ülkemiz Kürdistan'daki zindanlarda daha açık ve net bir şekilde görülebilir. Bu durum başta Diyarbakır olmak üzere Elazığ, Erzurum vd. yerlerde zirveye ulaşmıştır. Düşmanın teslim alma ve ajanlaşma faaliyeti Diyarbakır'daki eşsiz direnmeye boşa çıkarıldı. Yüğü proleter devrimciler, halk kahramanları MAZLUM'LAR, KEMAL'LER, HAYRİ'LER, FERHAT'LAR, EŞREF'LER, ve daha onlarca PKK'li savaş esiri "ölümüne yaşamı yaratarak" düşmanı kahretti. Şahin-Yıldırım hain güruh kendilerini artık efendileri sömürgecilerin de kırtarımayacağı anlayarak, ne yapacaklarını, nereye saldıracaklarını şaşır hale geldiler.

Düşmanın her türlü rahat koşulları tanıma vaadini reddetti, proletaryanın kız bayrağını en yükseklerde tutan bir diri-bir kemik kalmış bu insanları böyle bir duruma iten nedenler nelerdir? Herşeyden önce şunu iyi kavramak gerekir ki, bir tek yaşam biçimi vardır: O da şereflice yaşamaktır. Bunun dışında yaşam biçimi olarak başkası yoktur. Belki fiziki olarak yaşayabilirler, ama, onlar halkın gözünde çoktan ölmüşlerdir. Tarihi direnmeler dolu olan Kürdistan halkı, bu gerçeki simdi çok daha iyi kavramakta ve önderi PKK ile yarı direniş atılmaktadır. Biz burada direnişin yalnızca çok ufak bir kesiti olan Elazığ cezaevindeki direnişi anlatmaya çalışacağız.

Devrimcilerin teslim alınabilmesi için yoğun baskı ve işkence geliştirirken, onların eşsiz direnmeleri Türk sömürgecileri şaşkına çevirdi. Başta PKK olmak üzere, birçok dürüst devrimci unsur gittikleri 20'den fazla açık grevlele düşmanın oyunlarını boşa çıkardılar.

Cunta sonrası, işkence alabildiğine yoğunlaşmıştır. 20-25 kişilik koşullara günde bir bidon su veriliyor, iki kişiye bir keçe çorba düşüyor, ziyaretçilerle görüşme yasaklanıp ardından "ne yapalım tutuklular görüşmek istemiyorlar" diyerek propaganda yapıyorlardı. Yemeklerin çok az olmasından ötürü kantinden ihtiyaç almamak istendiğinde; tutukluların parasıyla çalışan kantinden piyasanın iki katı fiyatla tutuklulara eşya satılmaktadır. Şöyleki: dışarda 200 lira olan zeytinin kilosunu 400-450 liraya satılmakta, tutuklular ekonomik olarak mağdur edilmiş istenmektedir. Normal banyo süresi 15 günde bir kez iken, bazen iki ayı aşkın bir süre banyoya götürülmekte, her türlü haşereyle başbaşa yaşamak zorunda bırakılmakta, banyoya götürüldüklerinde ise kişi sıcak, yazın soğuk su akıtılmaya kadar da çok az aktılarak yeni bir işkence yöntemi denemektedirler.

Tüm bu psikolojik işkencenin yanı sıra fizik işkence de alabildiğine yoğunlaşmıştır. Tutuklular tek tek veya topluca, sakat bırakılınca kadar dövülmektedir. Bir örneği 4 Mart 1983'te yaşanan olaydır. Mazlum GÜLER adındaki DEV-SOL sempatizanı, tahliye edildikten sonra işkence edilerek öldürülmüştü, bunun üzerine devrimcilerin tepkisinde korkan idare, görüşmeleri yasaklamış, görüşmek isteyen aileler tartaklanmış ve gardiyanlar tarafından kovalanmıştır. Yapılan işkenceler sonucu birçok PKK'li savaş esiri ölümüne karşıkaşıya bırakılmış veya sakatlanmıştır. Savaş esirlerinden Y... T..., sakatlanmış, H... A..., Ş... B..., İ... L..., A... Y... ve daha onlarca PKK'li ölmüden dönmüşlerdir. Bu tür uygulamaları sürdüren düşman, 17 Şubat 1984'te yeni bir direnişle karşılaşmıştır.

Teslimiyetin ve usaklığın simgesi olan tek tip elbise giydirilmek istendiğinde ise, direnişçilerin sert tepkisiyle karşılaşıldı. Bunun üzerine koğuşlara saldıranlar direnişçilerle komalık edi-

lineye kadar dövülmüşlerdir. Üzerlerindeki elbiseler parçalanarak çıkarılmış, buna rağmen tek bir direnişçi dahi elbise giymemiş, "siz bu elbiseleri ancak cesetlerimize giydirebilirsiniz" diyerek, gerekirse ölebilcekleriniz, direnişte kararlı olduklarını kamlayınca, idare geri adım atmak zorunda kalmış, gömlek ve kütönları geri vermiş, tüm ısrarlara rağmen başka bir şey verilmemiştir. Geçen kışın tüm soğukluğuna ve yapılan yoğun fizik işkenceye rağmen, PKK'li savaş esirleri fire vermesizdir diğer bir çok devrimci direnişçi sürdürmektedirler. Görüşmelerine yaptıkları propaganda şöyle haykırıyordu: "Biz davamıza inanmışız, hiçbir yöntemle bizi teslim alamazlar. Sonuna kadar direnerek Kürdistan halkına ve PKK'ye layık birer insan olacağız. Bundan şüpheniz olmasın".

Ölacedaki kamuoyunun etkisiyle cezaevlerinde inceleme yapmaya zorlanan Genel Kurmay heyeti, direnişçileri tehdit etmekten başka bir şey yapmamıştır. Gittikleri koğuşta "ya bu elbiseleri giyersiniz, ya da haininizi kurşuna dizersiz, kimse bidden hesap soramaz" demeleri üzerine PKK'li direnişçiler "biz tavrimizi başından beri koyduk, evet, sizler ancak eli kolu bağlı insanları öldürebilirsiniz. Ama

Kürdistan'dan sevgiler, saygılar. Ben, yüzyıllardır ülkesi sömürgeleştirilmiş, her türlü varlığı (sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik) cendereye alınmış ve bağımsızlığa öleliye susmuş olan Kürdistan halkının öz evladı olarak, halkının güç kaynağı, umudu ve tek varlığı PKK'ye ve gazetemiz Serxwebun'a, gördüğümüz işkenceleri yazmayı ve bu vesileyle tüm dürüst insanlara bunu iletmeyi bir görev bilmekteyim.

1981 yılının Şubat ayında sömürgeci kolluk kuvvetlerince yapılan toplu tutuklamalarda yakalanan her türlü işkenceye tabi tutulan bir yurtsever Parti taraftarıyım. Yakalandıktan sonra, beni Batman Komando Alayına götürdüler ve 2-3 gün bekletildikten sonra başka bir yere götürerek, bir sandalyeye oturtular. Artık işkenceler başlamıştı. İçlerinden birinin "eğer doğruyu söylersen canını yakmayacağız, yoksa seni öldüreceğiz" demesiyle bir başkası hemen eşize kanışıp "sen Apocusus, bize arkadaşlarımızın ismini ve nerede kaldıklarını söyle,

kinda herşeyi, tüm yaptıklarım biliyoruz. Eğer sen bize anlattırsan, senin için daha iyi olur, yoksa suçunu gizlemekten de ceza alırsın..." diyorlardı. Maddi ve manevi yapılan tüm işkencelere rağmen, hiçbir şey elde edemeyince, ifademi alıp, bir grupla birlikte Diyarbakır'a gönderdiler. Orada da Askeri Savcılığa çıkarıldıktan sonra tutuklanarak Diyarbakır Askeri Ceza ve Tutukevinin 5 nolu bölümüne gönderildim. Ve asıl işkenceler yeni başlıyordu.

Cezaevi, A, B, C ve D bloklarından oluşmaktadır ve yaklaşık 35-36 koğuş vardır. Cezaevine yeni gelenleri teslim almak için ilk aşamada hücrelere kapatılıyorlar. Hücreler 80 tane olup, her katta 20 hücre bulunmaktadır. Biz de bu hücrelere kapatılmadan önceki işlemlere başladık. Önce sıra dayacağına çekildik ve daha sonra tekme ve jop darbeleri altında 3. kata çıkarılarak, hücrelere doldurulduk. Hergün sistemli olarak sabah, öğle ve akşam sıra dayacağına çekiliyorduk. Bir akşam geç saatlerdeydi, bir bağırma sesine irkilim. Tüm gardiyanlar ve hücre onbaşısı birinin başına vampirler gibi üşüşmüşler, onu havaya kaldırıp betonun üzerine atıyorlardı ve ellerindeki jop, kalas, zincir vb. şeylerle rasgele vuruyorlardı. Manzara çok korkunçtu. Birbirlerine "bu adam 35 kişinin katilidir, Yüzbaşım emir vermiş, eti sizin kemiği benim demiş" diyerek, kakhahalar atıp, sadist duygularını tatmin etmeye çalışıyorlardı. Yar-ölü bir halde, çirliçiplak edilmiş şekilde onu en alt kattaki pisliğine (dışkı, idrar) olduğu bir hücreye koydular. Amaç, bizleri psikolojik olarak çökmek, gözümlü korkutmak ve tümüyle teslim almaktı. O gece sabaha kadar hiç birimiz uyuyamadık. Aradan 3 gün geçmişti ki, zaten açlık ve susuzluktan ve bir de çıplak bir halde havanın soğukluğuna karşı direndiğimizden dolayı yan-uyuklu, yan-uyumak bir haldeyken, sabahın erken saatlerinde gardiyanın bağırması üzerine ayağa kalktık. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, gardiyanın "bu adam ölmüş" demesiyle bir yoldaşımızı yitirdiğimiz anladık. Hemen iki güvenlik amiri olan Esat Yüzbaşına haber verildi. Sadist ruhlu faşist Yüzbaş geldi ve şöyle bir cesete baktı. Manzara öyle korkunçtu ki, pislikler içerisinden cansız bir beden yatıyordu.

Evet, bu cansız beden kimdi? Suçu neydi? Çok açık ki suçu: Bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı olmaktı. Kürdistanlı olmaktı. Kürdistan halkının namusu, dürüst, özverili bir evladı olarak, halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmaktı. En önemlisi de, halkımızın biricik öcücü olan ve düşmanın korkulu rüyaları yavaşatan PKK'li olmaktı. İşte bu suçlardan ötürü katledilen bu cansız beden, değerli yoldaşımız Ali EREK'ti.

Faşist Türk sömürgecilerinin zindanlardaki barbarlıklarını, vahşetlerini, yamyamlıklarını bizzat gözlerimle gördüm ve yaşadım. Sürekli bize şunu söylüyorlardı: "İstediklerimizi yaparsanız da, yapmasanız da sizlere rahat yok...". Aradan bir ay geçtikten sonra bizleri topluca alıp koğuşlara dağıttılar ve beni de B blok 36. koğuşa verdiler.. Koğuşlardan bir tanesi tamamen devlete teslim olup, onların her dediğini fazlasıyla yerine

getirenlere aitti, burada özellikle de yaşı küçük olanları toplamışlardı. Bunlara sigara içmek yasak edilmişti. Her gün Atatürk ilkelere, Kemalizm anlatılıyor, tamamen Türkleştirme doğrultusunda çaba harcanıyordu. Özellikle bu uygulamalar PKK kadro ve sempatizanlarına yöneltiliyordu. Diğer bir koğuşta tutuklu bayanlara aitti.

Cezaevinde tek korkulan güç PKK'dir. Cezaevi idaresi, Hareketimizi tüm denetimsizlikten, teslim almak için, işe önce önder kadroları teslim almakta başlaması gerektiğini biliyordu. Tüm koğuşlar arası görüşme olanakları ortadan kaldırılmış, yemekler 8 kişiyi iki kişilik olarak veriliyor, sular akıtılmıyor ve çoğu zaman bir yataktaki kişiler kişi yatmak zorunda bırakılmıştık. Cezaevi tutuklu mevcudu 3500 kişiyi aşmıyordu ve bunun yarıdan fazlası PKK kadro, sempatan ve taraftarı idi. Bu yüzden uygulamalarını en katmerlisini üzerimize uyguluyorlardı. Sağlık ihtiyaçlarımız hiçbir zaman karşılanmıyor, doktor yüzü görmek mümkün değil, avukatlarımızla görüşmek olanak dışı, zaten görüşmelerimizle görüşebilmek işe başlı başına bir işkenceydi... Kısaca cezaevi idaresi tüm denetim kurmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Cezaevi adeta bir soruşturma yeridir, arkadaşlar tek tek koğuşlardan alınıp işkenceye götürülmekteydi. Partimizin değerli önderleri ve direnişin tunçtan kaleleri Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'i aynı gün hücrelere kapatıp, kitlemizden bağlarını koparmaya çalıştılar. Çeşitli yöntemlerle ve akıl almaz komplolarla ihanete zorlandılar. Ama koskoca bir "NAFILE" tarihe yazıldı. Mahkemelere getirilirken, hiçbir savaş esirine uygulanmayan yöntemler bize uygulandı. Ellerimiz arkadan kelepçeleniyor ve kollarımla arasına sevki zinciri geçirilerek 20-30 kişi bu şekilde birbirine bağlı halde, 10 kişilik üstü kapalı askeri araca 40 kişi zorla sokuşturuluyordu. Üstelik arabanın içinde en büyük alanı 2-3 gardiyan ıgal ediyor ve bizleri mahkemeye kadar jopluyor, döverek götürüyorlardı. Mahkemelere işkenceye tabi tutuluyordu. Amaçları çok açıktı. Partiyi savunmasız ve güçsüz bırakmaktı. Ama bu da "NAFILE"ydi. Çünkü tüm uygulamalara rağmen, Partimiz en görkemli bir şekilde savunuldu. Özellikle Mazlum yoldaşın siyasi savunmasının etkisi hala üzerimizdedir.

Partimiz, önderleriyle, kadrolarıyla direniyordu. Açlık grevlerine gidildi. Dişimizdaki diğer güçler (DDK, İGD, KUK, Rizgar) idare ile tam bir uyum içerisinde idiler. E direnişten yana hiçbir sorunları yoktu. Cezaevinde bir yanda tüm görkemliliğiyle direnen PKK önder ve kadroları, diğer yanda ise, en utandıran, en aşağılık ve sefil bir şekilde düşmana teslim olup, teslimiyetin ve ihanetin başını çeken Şahin Dönmemer, Ali Gündüz ve Mehmet Girgin

ÜÇ KİBRİT ÇÖPÜ

Üç kibrit çöpünün öyküsüdür bu eğilmeden, kırılmadan onurlu bir yaşamın.

Üç kibrit çöpü MAZLUM DOĞAN ve 21 Mart

Derin bir öyküdür bu Bir kavğadır namet düşmanla Amanız ve kıyasıya.

Burası Diyarbakır zindanları, köhne karankolita ucube bir han, yerler, koridorlar, hücreler

boydan boya kan, Ve Mazlum yoldaşın hücresti düşmana hüsrana dörü yanım revan oy.

Bu Esat yuzbaşı Gestapo derler buna Ekmeğ ve su gibidir işkence ve zulüm

Yedikçe acıkan çökaldı Budur Mazlum yoldaşın mahkûm ettiği ağız salyalı general.

Üç kibrit çöpüdür yanın

Mazlum'un hücresinde

şunu unutmayın ki, siz, o elbiseleri ancak cesetlerimize giydirebilirsiniz, belki cesetlerimize bile giydiremezsiniz"cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine heyet cezaevini terketmek zorunda kalmıştır. Evet, tüm baskı, işkence ve imha yöntemlerine karşı ELAZIĞ CEZAEVİNDE DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Tüm Dünya İlerici Kamuoyu;

Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen, insanlık onurunu sürekli yükseltmek tutan bu savaş esirlerinin direnişini destekleyelim. Faşist Türk sömürgecilerinin işkenceci ve imhacı yüzlerini teşhir edelim.

Yurtsever Kürdistan Halkı;

Direnşleriyle Kürdistan ve Kürt halkının durumunu dünyaya kanıtlayan bu yüzyıl insanlarını çabalaın sizler içindir. Amaçları olan Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan yaratmak için, zindanlarda, dağlarda, şehirlerdeki direnişleriyle Kürdistan halkının önderi olduğunuzu ispatlayan PKK şafallına katulun. Varlığınızı sürdürebilmeniz direnişe ve direnişçilere sahip çıkmakla mümkündür!

- * Zindanlardaki Direnişler Onurumuzdur!
- * Yaşasın Elazığ Direnişi!
- * Yaşasın Direnişin Önderi Şanlı PKK!

Elazığ Cezaevinden Bir Direnişçi

DOĞRU YOLDA

Bir önceki yazımızda Türkiye'de her iki cephede, hem karşı-devrim cephesinde ve hem de devrimci-demokratik cephede yaşanan derin bunalımı, bu bunalımın ekonomik ve toplumsal temellerini ve tarihi gelişimini, bunalımın ideolojik, politik ve örgütsel alanlardaki görünüşünü ve bunalımdan devrimci çıkış yolunu göstermiş, bir sonraki yazımızda bu bunalımın Kürdistan'a ve devrimci Hareketimize yansımaları ele alacağımızı belirtmiştik. (Bakınız: "Uzayan Bunalım", ŞÖREŞA KURDISTAN, Sayı: 3)

Belli ki aradan yedi ay gibi çok, hem de çok uzun bir süre geçti. Bu süre içinde önemli gelişmeler oldu ve durum daha da açıklık kazandı. Bu yazımızı böyle gelişmesine yaşanan bu gelişmeler ve yürütülen devrimci mücadele ile pratik devrimci görevlerin çokluğu, önemi ve vazgeçilmezliği neden oldu. Şimdi, geçen böyle uzun bir süreden sonra, yaşanan derin bunalım ortamında Kürdistan'ın ve devrimci hareketimizin durumunu bazı yönleriyle ve özet olarak ele alarak okura verdığımız sözü yerine getirmek istiyoruz. Eğer başarabilirsek, gerçek durumu hiç olmazsa temel özellikleriyle açıklayabilirsek, okurun, yaşanan sürecin önemini ve geçikmenin nedenlerini daha iyi kavrayacağına sanıyoruz.

Geçen uzun süre içinde önce yazdıklarımızın çoğunluğu somut pratikte yaşandı. Karşı-devrim cephesindeki bunalım, ekonomik, toplumsal ve siyasal açılarından hafiflemek bir yana, tersine daha da derinlik kazandı. Türkiye, biri 6 Kasım, diğeri 25 Mart olmak üzere iki "seçim" yaşadı. 6 Kasım seçimleri cantandan onay koparan partiler katıldı ve fakat cuntanın yönetime hazırladığı parti kaybetti. Kendi içinde sağlam birlik oluşturamayan bir yönetim doğduysa da sanırız burjuvazinin çıkarları açısından en yararlı sonuç ortaya çıktı. Ve böylece cuntanın hafifliği, ucuz hesapçılığı giderilmiş oldu. 25 Mart seçimlerine ise daha çok sayıda parti katıldı ve muhalefet parlamentodaki partilerin eline geçti. Böylece burjuva klikler arasındaki çelişki ve mücadele daha da kızışırken, burjuva düzenin askerî-faşist örgütleniş istikrarı ve zayıf bir konumda ancak başarılı.

Devrimci-demokratik cephe-deki bunalım ise, ciddi olumlu bir gelişmenin olmadığı bir ortamda olumsuz yönde yazdıklarımızın da ötesine geçti. Öyle ki, küçük-burjuva kaçınılması, devrimi ve devrimci örgütlenmeyi açıkça reddeden, devrime karşı açıkça savaşan tasfiyecilik olarak ortaya çıktı. İşin arkasında karşı-devrimin polisine oyunlarının belirtileri görülmeye başladı. İşte bu noktada bizim "yeni"çilerimiz, diğerlerini geride bırakarak gerçekten öncü olduklarını ortaya koydular.

Geçen süre için yazdığımız bu birkaç cümleden sonra esas konumuza geçebiliriz. Türkiye'de yaşanan derin bunalım ortamında Türk burjuvazinin egemenliği altındaki Kürdistan'ın durumunu inceleyebiliriz.

Herkes çok iyi biliyor ki, Türk burjuvazisi Kürdistan'ı ekonomik, toplumsal, siyasal, askerî ve ulusal her alanda örgütlü bir egemenlik altına almıştır. Ve böylece Türkiye'de yaşanan her durum, olduğuna gibi Kürdistan'a da yansır hale gelmiştir. Türkiye'de yaşanan bunalım ise Kürdistan'ı daha olumsuz ve daha derin bir biçimde etkilemiştir.

İşte bu bunalım ortamında PKK'nin 1978-80 arasındaki devrimci siyasal çıkışı ve bu temelde gelişen siyasal-askerî mücadele Kürdistan toplumunu derinden etkilemiş, çeşitli toplumsal kesimleri uyarmış ve sarsmıştır. Öyle ki, kendi adına ve örgütlü bir mücadele

yürütmemiş işçi, köylü, emekçi yığınlar kış uykusundan uyanma misali yavaş yavaş uyanıp bu temelde kurtuluş mücadelesine atılırken, Kürt hakim sınıfları ve sömürgecilik ciddi bir şaşkınlık geçirmiş ve önemli bir darbe yemiştir. Çok geçmeden şaşkınlığını gideren ve kendisini toparlayan sömürgecilik, böyle bir devrimci gelişmeye karşı önce Kürt gericiliğini kullanarak ve daha sonra da kendi siyasî ve askerî güçlerini harekete geçirecek azgın bir karşı-devrimci baskı ve açık bir savaş içine girmiştir. Öyle ki her türlü devrimci gelişmeye misliyle ödetilmeyi hedefleyen vahşi işkence ve katliam harekâtıdır bu.

Sarsıntının bu denli büyük olmasında Kürdistan'da yaşanan daha önceki mücadelesiz ortam önemli bir etkidir. Bilindiği gibi, 1925-40 döneminde Kürdistan'ın siyasî ve askerî egemenliği altına almayı taslamayan Türk burjuvazisi, yarattığı vahşet ve katliam ortamında toplumu sindirebilme ve 70'lere kadar olan dönemde bu egemenliğini "sukunet" içinde sürdürebilmesi başarımıştır. Ekonomik ve kültürel kadar her alanda uyguladığı asimilasyon politikası ile Kürdistan toplumunda ulusal özümsemeyi büyük ölçüde geliştirmiştir. Öyle ki Kürt ulusal değerlerinden kopuk, ona yabancı, ulusal ve toplumsal çıkarlarını göremeyen, bu doğrultuda düşünmeyen ve çalışmayan, sözde aydın kesimi tamamen başka ulusun çıkarlarına bağlı hale gelmiş bir toplumsal yapı yaratmıştır. Ve yarattığı bu yapıya bakarak, Kürt sorununu mezarına gömdüğüne ve üzerine betonladığına kendisini inandırmıştır.

Bu mücadelesiz dönemde Türkiye'deki ekonomik ve toplumsal gelişmelerle bağlı olarak Kürdistan'da da bazı gelişmeler olmuştur. Sömürgeci egemenlik altında Kürdistan'a kapitalizm girmeye, köylülük dağılmaya ve ayrılmaya, kentleşme gelişmeye başlamıştır. Bu temelde toplumsal ayrışma ve yeni sınıf ve tabakaların ortaya çıkması gelişmiştir. Fakat topluma dayatılan sömürgeci uygulama olarak, bu sınıf ve tabakalar, Kürt ulusal gerçekliğiyle değil, Türk ulusal gerçekliğiyle koşullandırılmışlardır. Öyle ki, en ileri insanların yargısı "biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz" halini almıştır.

Böylesi gelişmeler içinde 1970'lere gelindiğinde zaten istikrar tanımayan sömürgeci toplum yapısının bunalımlı durumu gelişmiştir. Buna bir de Türkiye'de yaşanan bunalımın etkisi eklenecek Kürdistan'daki bunalım daha da derinleşmiştir. Bu ortamda, oluşan çeşitli sınıf ve tabakalar, giderek derinleşen çelişkileri mücadeleye dönüştürmeye, çıkarları doğrultusunda yeni siyasal arayışlara yönelmeye ve siyasal mücadele içine girmeye başlamışlardır. İşte PKK Hareketi, proletaryanın ve emekçi halkın siyasal yönelimi olarak böyle bir gelişme ortamında doğmuştur. Hakim sınıflar Türk burjuvazisiyle kader birliklerini daha çok geliştiren, küçük-burjuvaziyel bağ içinde olan bazı kesimleri de yeni tür bir işbirliklik yaratma çabası içine girmişlerdir.

PKK'nin ve önderlik ettiği mücadelenin gelişmesi Kürdistan'da yeni bir siyasal ortam yaratmıştır. Bu, Türk sömürgeciliği ve ajanlarıyla Kürdistan halkı arasındaki çelişkinin siyasal mücadele düzeyine ulaşması demektir. Bu, egemen olan

sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkması demektir. Böylece sömürgeci siyasete karşı ulusal kurtuluş siyaseti doğmuş, siyasal ortamı sömürgeci karşı-devrimle ulusal kurtuluş devrimi arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır.

Gelişmeler, devrimin ve karşı-devrimin birbirine karşı ataklar yapması biçiminde olmuştur. PKK'nin 1978-80 atığı Kürdistan'da devrimci bir proletarya partisinin şekillenmesine ve devrimci kitle hareketinin muazzam boyutlarda kabarmasına yol açmıştır. Öyle ki her alanda devrimci örgütler kurulmuş, bir çok mücadele yöntemi birlikte kullanılmış, işçiler, köylüler, emekçi halk kitleleri büyük güçler halinde mücadeleye katılarak kurtuluş mücadelesi yolunda ileri gitme istemisi, sömürgecilik ve iç gericilik önemli bir darbe yemiştir. Ne var ki, devrimcilerin amatör ve ilkel çalışma yöntemlerini aşamayıp devrimci önderliği yeterince yerine getirememesi, kitle hareketinin istediği önderliği yeterince bulamamasına ve gerektiği gibi ileri gidememesine yol açmıştır. Bu durum, giderek ulusal-demokratik hareket bunalımına ortaya çıkması sonucunu doğurmuştur.

Böylesi bir devrimci gelişme karşısında, devrimci hareket karşı önce ajan hareketlerini ve yerli gerici uşaklarını kullanan sömürgecilik, bunlardan sonuç alamayınca ve içinde bulunduğu bunalımın hafifletemeyeceği siyasal biçim değişikliğine, 12 Eylül faşist-askeri yönetimine gitmek zorunda kalmıştır. Böyle bir yönetim altında ve açtığı faşist savaş içinde atlatılmayan bunalımın yapısını çöplük askerî zorla yıkatmak, devrimci-demokratik hareketi ezme istemiştir. Bu doğrultuda katliamlar düzenlenmiş, yüzbinler zindanlara doldurmuş, en vahşi baskı ve işkence yöntemlerine başvurulmuş, ajan faaliyetlerini hızlandırmış, politik manevralar geliştirmiş, emperyalizmle işbirliği içinde yarattığı ağır baskı koşullarında devrimcileri bunalıma ve hareketleri dağıtıp yoketmeye çalışmıştır. Fakat bütün bu çabalarna rağmen, amaçlarına yeterince ulaşamamış, devrimci hareketi yokedememiş, bunalımlı yapısını daha da derinleştirmekten kurtulamamıştır.

1980 sonrası dönem, faşist-sömürgeciliğin yarattığı böyle ağır baskı dönemidir. Bu dönemde, ileri gidemeyen kitle hareketi çok büyük oranda düşmüş, devrimci örgütler ağır kayıplar vermiş, parçalanmış, dağılmış, devrimden alçağa kaçmış, ihanet, teslimiyet, döneklik olayları sıkça yaşanmıştır. Kısaca devrimci-demokratik hareket ciddi bir bunalım içine girmiş, tasfiye tehlikesiyle yüzyüze gelmiştir. Bunun Türkiye'de yaşanan boyutların bir önceki makalemizde incelemiştik. Besbelli ki bu durum, hem karşı-devrim, hem de devrim cephesinde yaşanan ciddi bunalım Kürdistan'a da yansımış, kitleleri ve ulusal-demokratik hareketi etkilemiştir. Hatta sömürge koşulları dikkate alınrsa, bunalımın Kürdistan'da daha ağır bir biçimde yaşanacağı açıkça görülecektir. Ve olan da budur.

1980 sonrası Kürdistan'da yaşanan bunalımın durumu nasıldır? Önce birkaç cümle ile toplumun içinde bulunduğu duruma bakalım.

PKK'nin 1980 öncesi devrimci siyasal çıkışı toplumu derinden etkilemiş, önemli bir kitle gücünü uyarmıştır. Bu etkileme ve uyarma,

gerçek anlamda, azgın ulusal imha altında kendi çıkarlarını göremeyen ve bunları savunamaz duruma getirilmiş olan Kürdistan toplumu açısından ciddi bir sarsıntı biçiminde olmuştur. Bu sarsıntı, ağır baskı döneminde, sömürgeciliğin dayattığı zulüm, katliam, işkence ve savaş karşısında daha da büyümüş, korku, panik ve mücadeleden uzaklaşmaya dönüşmüştür. Sömürgecilik yarattığı bu baskı ortamında kitleleri sindirmek, pasifize etmek, Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri ezme ve böylece çatalayan betonu daha sağlam olarak kökme istemiştir. Bunun karşısında ve gerileyen devrimci mücadele ortamında kitleler devrimden uzaklaşmaya, eski durumuna dönmeye, "biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz" biçimindeki yargıya inanmaya başlamıştır.

Ama bu durum uzun süreli olamamıştır. Faşist cunta egemenliği altında yaşanan süreç gözler önündedir. Faşist-sömürgeci yönetim kitlelere hiçbir şey veremediği gibi gerçek yüzünü de uzun süre gizleyememiştir. Kürdistan'da ekonomik durum daha da kötüleşmiş, işsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk had safhaya çıkmıştır; kitleler topyekun açlık tehlikesi ile karşı karşıya getirilmiştir. Hizlanan tekelleşme ve devlet egemenliği ortamında bir avuç iri feodal-komprador dışında tüm kesimler yoksulluğa itilmiş, yaşayamaz duruma düşürülmüştür. Bu ortamda, bir yandan daha çok sayıda insan yoksul halk kitleleri safına itilirken, öte yandan da toplumsal çelişkiler daha da derinleşmiş, muhalefet etme, mücadele yürütme eğilimi gelişmiştir. Derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında yaşayamaz duruma gelen kitleler içinde zorunlu bir çare olarak düzene karşı muhalefet etme istemi hem derinlik ve hem de genişlik bakımından daha da güçlenmiştir. Bu durumu iyi bilen faşist-askeri yönetim, çöplük zorunu ve savaşını uzun süreli dayatarak kitlelerde ortaya çıkan bu tür eğilimleri bastırma ve böylece ömrünü uzatabilme yolunu tutmuştur. Yani kitleler iki yönlü bir zorlama altında bulunmaktadır: bir yandan derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında kötleşen yaşam durumu zorlamaktadır, bu, kitlelerde düzene karşı çıkma eğilimini kömürlmektedir; öte yandan faşist-sömürgeciliğin siyasal ve askerî zoru kitlelerin tepesinde, bu, korku ve sessizlik eğilimini sürdürmektedir. Büyük kitleler açısından yaşanan durum tamatamına budur. Kitleler mevcut yaşama daha fazla dayanamaz hale gelmiştir. Hem devrimci kabarıp döneminde devrimci mücadele kitleleri siyasal eylemlilik içine çekerek eğitmiş hem de azgın karşı-devrimci baskı döneminde uygulanan geniş çaplı vahşi baskı altında kitlelerin siyasallaşması ve örgütlü mücadeleye yatkınlığı gelişmiştir. Demilebilir ki Kürdistan'da kitleler içinde sağlam devrimci örgütler kurabilmek şimdi daha olanaklı hale gelmiştir.

Hem devrimci gelişme ve hem de gerileme deneyini yaşamış olan toplumun durumunu şöyle ifade etmek mümkündür: Devrimci eyleme katılan ve destekleyen kesimler, karşı-devrimden gördükleri ağır baskı ve zarar sonucunda, bugün çoğunlukla aktif devrimci mücadele yürütülmesinden, yanadırlar. Sömürgeciliğin toplum içindeki dayanakları azalmış, bir avuç gerici, ajan-muhbir takımına düşmüştür. Orta-

daki büyük çoğunluk, mevcut yaşam durumu karşısında düzene karşı mücadeleye edilmesini istemekte ve fakat bunun başarısından kuşku duymaktadır. Bu durum, Kürdistan'da oluşan muazzam devrimci potansiyelin ve devrimci mücadelede örgütlü önderliğin oynayaacağı önemli rolü gösterir. Eğer düşüncede ve eylemde kitlelere önderlik edilir ise, güçlü ve ileri bir devrimci mücadelenin ortaya çıkacağı kesindir. Bu, Kürdistan'da devrimciler ve devrimci örgütlerle yüklemleri tarihi bir görüldür.

Böyle tarihi ve onurlu bir görevle yüzyüze bulunan devrimciler ve devrimci örgütler bunu ne oranda yerine getirebilirler? Belli ki sonucu belirleyen bu soruya doğru yanıt verebilmek için devrimcilerin ve devrimci hareketin yaşanan süreçteki durumunu görmek gerekir. Zira devrimci-demokratik hareketin ciddi bir bunalım içinde bulunduğu hemen herkeşe kabul edilmektedir. O halde devrimci-yurtsever hareketin yaşadığı bunalımın durumu nasıldır?

Bu konuda, önce kendisini devrimci-yurtsever olarak adlandıran reformist-milliyetçi hareketin durumunu görmek ve daha sonra da devrimci hareketimizin durumunu ele almak çeşitli açılardan daha yararlı olacaktır.

Kürdistan'da reformist-milliyetçi hareket, küçük-burjuvazinin bir eğilimi olarak, esasta kent küçük-burjuvazisine ve onun üst kesimlerine dayanır; bu kesimin ruh halini taşır ve onun çıkarlarını savunur. Kent küçük-burjuvazisinin bir yandan sömürgeci kapitalizme ve öte yandan aşiretçi-feodal toplumsal yapıya bağımlı olması ve bunlara hizmet temeline oluşmasından dolayı, reformist milliyetçi hareket de bir yandan Türk küçük-burjuva ve burjuva "liberal" hareketlerine, öte yandan ise yan-feodal, yan-burjuva Kürt hakim sınıflarının hareketine bağımlı olmuştur; çeşitli grup ve örgütleri bu hareketlerin içinde çıkmıştır; ideolojik, politik, örgütsel ve taktiksel ilkelerini bu hareketlerden almıştır. Reformist-milliyetçi hareket düşüncesel bağımsızlığa ulaşamamıştır; onun ideolojik şekillenmesi bir yandan sömürgeciliğe teslimiyet, öte yandan aşiretçi, feodal, burjuva anlayışların karmaşasıdır; buna sosyalizm revize edilmiş de eklenmektedir. Bu hareket, politik açıdan ulusal bağımsızlık ve demokratik toplum hedeflerine ulaşamamakta, otonomic işbirliği ve aşiretçi, kabile yapılanması aşamaktadır. Bu son durum, onun örgütleniş anlayışında ve örgüt yapısında açıkça görülmektedir. Taktiksel açıdan ulusal kurtuluş savaşçı çizgisine ulaşamayan reformist-milliyetçi hareket, en eylesiz bir reformculuğu temsil etmektedir. Onun milliyetçiliği, işbirlikçilik hedefine ulaşabilmek için kitlelere yönelik bir aldatmaca aracıdır. Bütün bu özellikleriyle, mevcut ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel anlayışla reformist-milliyetçi hareket, devrimci bir ulusal kurtuluş çizgisine ulaşamamış, ulusal kurtuluş hareketi haline gelememiştir.

Mevcut özellikleriyle çeşitli grup ve örgütler biçiminde (DDKD, ÖY, KUK, Rizgarı ve daha sonra çeşitli partiler) 1970'lerin ortalarında şekillenen reformist-milliyetçi hareket, 1970'lerin sonlarında bütün gücüyle 1981 seçimlerine hazırlanırken siyasal yaşama devrimci proletarya hareketi girmiş, gelişmeler farklı olmuştur. Artık Kürdistan'daki siyasal yaşamı ulusal kurtuluş devrimi ile sömürgeci karşı-devrim arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır. Böyle bir ortamda kendisini her alanda yenileyemeyip ulusal kurtuluş çizgisine yönelmeyen ve siyasal yaşama girmeyen refor-

mist-milliyetçi hareket, bütün suç ve günahı devrimci proletaryaya hareketine yükleyerek devrime karşı savaşmaya yönelmiştir. Çeşitli ittifaklar ve "UDG"ler bu temelde kurulan birlikler olmuştur. Ve sertleşen politik-askeri mücadele ortamında gelişme sağlayamayan reformist-milliyetçi hareket, açık bir dağılıma, gerileme ve bunalmı içine girmiştir.

Böylece 12 Eylül faşist askeri darbesine düşüncede ve pratikte hazırlıksız yakalanan hareket içindeki çeşitli grup ve örgütler ağır darbeler almışlardır. Yarattılan faşist-sömürgeci baskı altında bu güçlerin içinde yaşadığı bunalmı derinleşmiş, parçalanma ve dağılımları hızlanmıştır. Küçük küçük gruplara ve hatta tek tek kişilere kadar parçalanmışlardır. Devrim ve demokrasi davasına sırt çevirip, kaçıklık, dağılıma, yığınlık, yozluk bu güçlerin içinde bulunduğu genel durum olmuştur. İşin en ciddi yanı, bu durumu yaşayan grup ya da örgütler içindeki bazı kişiler değil, grup ya da örgütlerin bizzat kendileri olmalarıdır. Yani reformist-milliyetçilik, bir hareket olarak dağılıma, çürümeye ve tasfiye olma dönemini yaşamıştır ve yaşamaktadır.

Faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde reformist-milliyetçi hareketi faşizme karşı devrimci ya da tutarlı demokratik tavrı alamamıştır. Onun faşizme karşı tavır, burjuva "liberal" çevrelerin tutumlarıyla aynı olmuştur. Bu hareket, faşist karşı-devrime karşı savaşmak yerine birinci sraya devrimci proletaryaya hareketi şahsında devrime karşı savaşmayı koymuştur. Kendi içinde sürekli parçalanma ve dağılım hareket, proletaryaya partisine karşı mücadelede "içli", "beşli" birlikler yaratmış ve bunu kesin bir zorunluluk olarak görmüştür. Teoriden taktiğe ve örgütsel varlığına kadar proletaryaya partisine karşı savaşmış, her alanda onu yıkıyıcı çalışmış, devrimci hareket içindeki yıkıcılığı köklerle desteklemiş ve böylece proletaryaya partisini tasfiye çabalarının önemli bir dış kolu olmuştur.

Ağır baskı dönemi reformist-milliyetçi hareketin gerçek eğilimi olan işbirlikçiliği açıkça ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin sosyal-demokrat çevrelerine işbirlikçilik, Türk burjuva "liberal" işbirliği arama bu hareketin yoğun uğraşı olmuştur. Bütün umutlarını Türkiye'deki burjuva "liberal" cıkaşa bağlayan bu güçler, Kürt hakim sınıfların izinden yürümeye kususuz olduklarını açıkça göstermişlerdir. Eğer bazı güçleriyle henüz Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri açıkça inkara kalkışmamışlarsa, bünde devrimci proletaryaya hareketinin varlığı ve Kürdistan'ın diğer parçaları temel etken olmuştur.

Reformist-milliyetçi hareketin vardığı bu noktanın derin toplumsal kökleri vardır; Türk burjuva "liberal"lerinin" karşı-devrimci ruh halıyla Kürt hakim sınıfların işbirlikçi gericiğin küçük-burjuvazideki dağılıma, parçalanma, kaçıklık, teslimiyet, işbirlikçilik, yozluk ve inkarcılık biçimindeki tezahürüdür. Eğer bu hareketin seçkin önderlerinden olan Bay Kemal Buray, PKK'nin Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki gelişimi ve amaçları, Kürt hakim sınıfların durumu ve kent küçük-burjuvazisinin oluşum özellikleri üzerine olan görüşlerine şiddetle saldırmışsa, bu, o görüşlerin yanlışlığını bir eleştirilmesidir değildir, tersine reformist-milliyetçi hareketin toplumsal köklerinin böylece doğru gösterilmesiyle bayraktarın maskelerini düşürülüp gerçek yüzlerinin kitlere açık edilmesine duyulan şiddetli bir öfkedir. Aynı yapının devrimci proletaryaya hareketi içindeki uzantıları da, zayıf ve fakat sadece açık bir biçimde yıkıcı ve bozguna bir tasfiyecilik

olarak tezahür etmiştir.

PKK, devrimci gelişimini, ta başından itibaren saflarından reformist, oportünist, bozguna ve yıkıcı unsurları temizleyerek sürdürmüştür.

Daha kendisinin bir parti olarak ortaya çıktığı, Kürdistan'da sıkıyönetimin ilan edilmeyle başladığı 1978 sonlarında burjuva siyasal yapının biçim değişikliğine gittiğini göstermiştir (bakınız: Maraş Katliamı Üzerine Bir Değerlendirme).

1979-80'de içinde taşıdığı zayıflıkların bilincindedir ve bunları giderebilmek için yoğun çaba ve uğraş içine girmiştir.

Bu nedenlerle, 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle karşılaşınca PKK şaşırmasın, geri çekilme biçimindeki doğru devrimci taktiği belirleyerek, diğer tüm güçlere oranla bu taktiği en başlıklar bir tarzda hayata geçirmiştir. Kayıplarını ise, esas olarak örgütsel yapıdaki hata ve yetersizlikleri nedeniyle vermiştir.

PKK, 12 Eylül darbisiyle başlayan yeni dönem özelliklerini, 12 Eylül rejiminin niteliğini zamanında ve yeterli bir biçimde tahlil etmiş, devrimci görevleri doğru belirlemiş ve bunların sonucunda bu dönemde de devrimci gelişme yaratmasını bilmiştir. Parti yapısında proleterleşmeyi ve proleter devrimciliğe ulaşmayı geliştirerek her türlü düşmanca faaliyeti altetmeyi, boşa çıkarmayı başarmıştır. Böylece Kürdistan'da devrimci proletaryaya partisinin, devrimci bir hareketin devrimci ölçülerdeki varlığını yaratmış, Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de devrimci temsil eder hale gelmiştir. Bu niteliği bugün dost, düşman herkesin gözünde belirginlik kazanmıştır.

Yürüttüğü bütün bu devrimci çalışmalarına rağmen, faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde PKK de ciddi bir bunalmı yaşamıştır. Cezaevlerinde ve dışarda yıkıcılık, teslimiyetçilik, provakasyon ve bozgunculuk biçiminde ortaya çıkan karşı-devrimci saldırılarla karşılaşmış, bu biçimde ilerden yıkılmak ve tasfiye edilmek istenmiştir. PKK, bu dönemde ortaya çıkardığı devrimci kazanımları ve sürdürdüğü leninist devrimci gelişimini, yıkıcılık ve bozgunculuk biçimindeki tasfiyeciliği etkisiz kılmayı başaranak sağlamıştır, kalcı ve anlamlı kılmıştır.

PKK içinde yıkıcı ve bozguna tasfiyecilik, "Genç Kemalistler" (ya da faşist milisler veya kendi deyimleriyle "robotlar"), "demokrasi ve uygarlık arayıcıları" ve Partiden ve devrimden "hak arayıcılar" biçimlerinde ortaya çıkmıştır. Elbette bunların içinde ve arkasında faşist-sömürgeciliğin dolaysız uğraşı vardır; bir yanda karşı-devrime teslim olup ihanet eden ve faşist milisler olarak faşist-sömürgeciliğin ajanlığını üstlenenler (Şahin-Yıldırım takımı gibi), diğer yanda sömürgeci karşı-devrimin bilinçli militalarını yürüten ajan-provakatörler (Semir gibi), yine çeşitli biçimlerde provake edilerek tam bir Parti düşmanı haline getirilenler (Davut, Seher, Süleyman gibi) bulunmaktadır; fakat düşmanın dolaysız uğraşı olsa da, bu bilinçli faaliyet belli bir toplumsal yapıya hitap etmiş, devrimci adına ortaya çıkan ve fakat çeşitli biçimlerde Partiyi ve devrimi tasfiye etmeyi amaçlayan siyasal görüşlere bürünmeye çalışmış, düşmanla dolaysız bir bağlantısı olmayan çoğunluğa, "demokrasi, uygarlık ve hak arayıcılara" dayanarak amaçlarını ulaşılmak istemiştir. Yani, PKK içinde çıkan tasfiyeciliğin yukarıda belirttiğimiz biçimleri bilinç ve ilişki açısından, vardığı sonuçlar bakımından değişiklikler arzette de, bizim açımızdan önemli olan ortaklıklara sahiptir; hepsi de toplumsal köken olarak birlik arzeder; hepsi de ideolojik-politik olarak Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin reddinde

birleşir (çoğunluk bunun başlangıç aşamasında kalmıştır); hepsi de örgütsel olarak devrimci proletaryaya partisinin yıkılmasını veya başkalaşma uğratılmasını ister. Ortada düşmanın bilinçli faaliyeti, ajan-provakatör uğraşı vardır, bunun anlamı açıktır, bu eğilime damgasını vermiştir. PKK'de geliştirilmek istenen tasfiyeci eğilimin arkasında nasıl bir provakasyon olayı bulunduğunu göstermiş ve eğilimin bir provakasyon çizgisi olduğunun kavranmasını kolaylaştırmıştır. Elbette bu önemlidir; fakat bütçe bundan daha önemli olan, sonuçta bunlarla birleşen ve faşist milislik haline gelen teslimiyet ve ihanet ile, devrime ve Partiyeye karşı provake edilerek (kendisi bilmeden, devrimciliğe adına yapıyor bu) tam bir parti düşmanı haline getirilme durumudur. Hem toplumsal kökleri, hem de ideolojik, politik ve örgütsel anlamı açısından esas olarak görülmeleri gereken ve tasfiyecilik olarak ele alınıp ayrıntılarıyla incelenerek açığa çıkarılıp mahkum edilmesini gereken budur. Çeşitli tonlarıyla örgüt içinde önemli bir kesimi kucaklayan "hak arayıcılık" ise bunun başlangıcıdır; ona açık kapı bırakır ve destekler, derinleştirildiğinde ona varır; bu nedenle bunların içinde ele almak, anlamını yeterince kavramak açısından zorunludur. Eğer bizdeki "hak arayıcılık", birkaç unsur dışında derin ve tehlikeli boyutlara vurdularınmışsa, bünde Partinin yürüttüğü örgütlü devrimci çalışma belirleyici etkindir. Partinin ve devrimin gücü bu yapıların kolay ilerlemesini engellemiş, gerçeği görme, kendini eğitip yenileme konusunda kişisel çabaları kolaylaştırmıştır.

"TASFIYECİLİK, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh halıyla, demokratik küçük-burjuvazideki dağılıma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük-burjuva demokratik, devrimci sosyal-demokrat partinin manevyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devrime, çatışma altında başarı sağlayabilecekleri yasal işçi örgütleri için yolu temizleyip çökmek amacıyla her çareye başvuruyorlar, binbir türlü yol deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler ideolojik ve örgütsel yonden, dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarı devrimin en önemli siperine karşı savaşıyorlar." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sayfa:68). Lenin'in bu herşeyi aydınlatmaya yeter belirlemeleri, kendi koşullarında, Kürdistan'da ve devrimci proletaryaya partisi saflarında geçtiğimiz dört yıldan beri yaşamıştır ve yaşamaktadır. Önemli tek fark ise, bizdeki yıkıcılık ve bozgunculuğun ardında faşist-sömürgeci karşı-devrimin ve emperyalizmin bilinçli faaliyetinin, ajan-provakatörlerin bizzat bulunmasıdır.

Yıkıcı ve bozguna tasfiyecilik, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, proletaryaya partisi saflarına katılan proletaryaya dışı sınıf ve tabakaların, esas olarak küçük-burjuvazinin damgasını taşıyor, kemalist sömürgecilik ve aşiretçi-feodal gerici, işbirlikçilik ile, Türkiye'deki sömürgeci burjuva "liberal" karşı-devrimciyle ve küçük-burjuvazideki dağılıma, parçalanma ve kaçıklıklarla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bazılarının sandığı gibi bizdeki yıkıcılık ve bozgunculuk sadece bir alfağın, bir provakatörün ortalık karışmasıdır, insanları aldatması ve kendine alet etmeye çalışması değildir; bunu böyle kavramak ve kabul etmek büyük bir yanlış olur. Alfağ provakatör bir objektif duruma karşı-devrimci bir müdahalede bulunmuş, yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye, derinleştirmeye çalışmıştır. Gerçekte bizdeki yıkıcılık ve bozgunculuk, Kürdistan toplumu üzerindeki sömürgeci egemenliğin

yarattığı yapının, toplumdaki özümsemeye ve yabancılaşmanın, aşiretçi-feodal gericiğin devrim saflarındaki dışı varımıdır. Sömürgeci burjuvaziyi ve aşiretçi-feodal yapıyla bağlılık içinde oluşan küçük-burjuvazinin, bu güçlerden aldığı özelliklerle onun zorlukları dönemdeki dağılıma ve kaçıklığına birleşmiştir. Proletaryaya partisi saflarında yıkıcılık ve bozgunculuk, proletaryaya dışı güçlerin ve küçük-burjuvazinin bir çarpınısı olarak ortaya çıkmıştır. Eğer Şahin-Yıldırım hain takımı "Genç Kemalistler" olarak ortaya çıkmaya çalışmışlarsa, bu, özümsemiş küçük-burjuvazinin zorlukları altında gösterdiği kaçıklık ve teslimiyetin, ulusal yabancılaşma ve devrim karşıtlığının ta kendisidir. Ne var ki, Kemalizmin yeni dönemde ihtiyarlayıp faşizme varması bizim "gençlerimizi" de faşist milisler olarak ortaya çıkarmak zorunda bırakmıştır. Eğer alfağ provakatör, kendisini "demokrasi ve uygarlık arayıcısı", "yobazlığa karşı özgürlük savaşçısı", "haklı yenen bölge ve kişilerin haklarının savunucusu" olarak göstermeye çalışmışsa, bu, onun, bir yapıya hitap etmek istemini, kemalist sömürgecilik altında yabancılaşan güçlere Kemalizmin "yüceltilmiş" hatırlatılmasını ve aşiretçi-feodal yapı içinde yığılan güçlere aileci, kabileci, aşiretçi, bölgeci çıkarlarını ve haklarını aramasının gerektirilen duyurulmasını ta kendisidir. Bütün bu çağrılara kulak kabartanlar, kulak kabartıklar biçim ve oranda ideolojik olarak proletaryaya partisine karşı ve gerici düşünce içinde olduklarını bilmek zorundadırlar.

İdeolojik açıdan, yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti ideolojisi yerine kemalist ideolojiiyi, sömürgeci egemenliği meşru görme, ulusal yabancılaşma ve aşiretçi-feodal düşünceleri geçirmiş biçimde ortaya çıkmıştır. Bir yandan sömürgecilik, öte yandan aşiretçi-feodal gerici olmak üzere iki temel kaynağı vardır. Bilinçli düşman faaliyetini yürüten Semir provakatör de bu iki yanı birlikte işlemiştir. Kendini "Genç Kemalistler" olarak ilan etmenin, sömürgeci içindeki "yobazlığa ve diktatörlüğe karşı uygarlık ve demokrasiyi" temsil ediyor görünmeye çalışmanın, aileci, kabileci, bölgeci anlayışın taşıyıcı geliştirerek, şehit düşen ya da ileri faaliyet yürüten bir akraba ya da hemşehriye dayanarak ya da devrime harcanan emeği dile getirecek, vb. Partiden ve devrimden "hak arama" başka ne anlamı olabilir? Bunlara ideolojide Parti yıkılmak, yerine gerici düşünceler geçirilerek devrimden uzaklaştırılmak istenmiştir. Eğer bu denli açık gerici düşünceler Parti içinde geçici süre de olsa dinleyici bulabilmiş, bazı kişiler bu düşünceleri taşıyabilmiş ve eyleme dökmeye kalkışabilmiş ise, bu durum, toplumun kendi çıkarlarını doğrultusunda düşünmekten denli uzaklaştırılmış, kendi çıkarlarına karşı ve hatta düşman hale ne oranda getirilmiş (buna toplumun provake edilmiş olması da denebilir) olduğunu gösterir. Bizde yıkıcılık ve bozgunculuğun esas kaynağı buradadır, toplumun bu durumunun Parti içine yansımaları, bu gerçeği görmeyen ve kendisini bu temelde yenilemeyen kişi, PKK ideolojisinden uzak ve ne zaman kime çalışacağı belli olmayan bir kişi durumundadır.

Örgütsel açıdan, yıkıcılık ve bozgunculuk, leninist örgütlenme ilkelerini sulandırmaya ve işletmeye, demokratik merkeziyetçilik ve devrimci disiplin anlayışını gerçek içerikten boşaltma, Partinin devrimci merkezi örgütsel yapısını yerel otoriteler biçiminde bölünmüş, bölgeciliği esas alması ve hatta aile, kabile, aşiret otoritelerinden oluşmuş bölük-pörçük bir yapıyı geçirme biçiminde ortaya

çıkmasıdır. Gerçekte bütün bunlar, devrimci proletaryaya partisinin parça parça bölünmesi, dağılıması ve tasfiye edilmesidir demektir. Örgütlen devrimci kuralları işletmeyen, kendisi kural tanımadığı gibi her kesi kuralsızlığa davet eden, bunun adını da "demokrasi, uygar ve özgür davranış" koyan, aşiretçi-feodal anlayışa dayanarak örgütte yer edinmek isteyen, vb. tutum ve davranışların devrimci proletaryaya partisini yıkmaktan başka ne anlamı olabilir? Bilinçli düşman faaliyeti de kendisini bu biçimlerde göstermeye çalışmış ve bunlara dayanarak komple gerçektirtenmiş hedeflemiştir. Görüldüğü gibi, örgütsel açıdan da yıkıcılığı ve bozgunculuğun, bir "kemalist devrim" ve diğer aşiretçi-feodal yapı olmak üzere iki temel kaynağı vardır.

Yıkıcılık ve bozgunculuk, toplum üzerindeki sömürgeci ve aşiretçi-feodal egemenliği proletaryaya partisi içindeki uzantısı, bu egemenliğin toplumu getirdiği noktandan Parti içindeki dışı varımıdır. Bu yapının temelsiz küçük-burjuvazi şahsında açığa çıkması, küçük-burjuva kaçıklığıyla birleşmesidir. Bu doğrultuda yaşadığımız üç-dört yıl içinde Partimiz, kaçıklığın, dönükliğin, teslimiyetin, ihanetin en içgüç örnekleriyle karşılaşmış, devrimci örgütsel sağlamlaşmasını ve devrimci dirençliliğini bu yapıyla da savaşarak geliştirmiştir.

Parti içindeki yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti içinde karşı-devrimci dolaysız bağ içinde olduğu gibi, burjuva "liberal" karşı-devrimciler ve küçük-burjuva kaçıklık ile de dolaysız bağlantılıdır ve onlardan aktif destek görmüştür. Türkiye'de burjuva "liberal" olarak adlandırılan çevrelerin ve hem Türkiye, hem de Kürdistan'da küçük-burjuva hareketlerin geçmişte nasıl PKK düşmanlığı yaptıkları iyi bilinir. Yaşadığımız üç-dört yıl içinde de, Türkiye ve Kürdistan'ın küçük-burjuva hareketleri, kendi kaçıklıklarını, dağılıma, parçalanma ve çürümelerini proletaryaya partisine de bulandırmak, burjuva "liberal" çevrelerle ve emperyalizmin sosyal-demokrat temsilcileriyle ilişki içinde proletaryaya partisinin manevyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devrime, tecrit ederek yıkıma uğratmak için bütün güçleriyle çalışmışlar ve binbir yonteme başvurmuşlardır. Bu konuda, bizim küçük-burjuva gruplarımızın PKK'ye karşı nasıl "içli", "beşli" birlikler oluşturduklarını, bütün güçleriyle PKK'yi tecrit ve ideolojisini mahkum etmeye ve örgütsel yapısından parçaları koparmaya nasıl çalıştıklarını, Dev-Yolculuğun PKK'yi mücadele zeminden uzaklaştırmak ve devrimci çizgisinden vazgeçirmek için nasıl alttan kundaklama çabası yürüttüğünü, Demokrat Türkiye gazetesinin sayılarında proletaryaya hareketi ve devrim düşmanı yazıların ince bir tarzda nasıl yayınlanmakta olduğunu, bu güçlerin burjuva "liberal" ile kol kola devrimci örgütleri ve devrimi tasfiye etmek için nasıl çalıştıklarını anımsatmak yeterli değildir. Herhalde Semir provakatörünün PKK'ye ve devrime karşı açık saldırısına geçtiği bir zamanda aynı tür bir saldırıya da Bay Kemal Buray'ın yürüttüğü, Bay Buray'ın "faşist terörün sorumlusu PKK'dir, PKK'yi geçmesini inkar etmeli ve ideolojik-politik çizgisini değiştirmelidir" biçimindeki suçlamaları ile provakasyon çizgisinin kendi deyimleriyle "öncü militanı" olan. Seher'in "cezaevlerindeki baskı ve işkencenin sorumlusu PKK'dir, bunun hesabı PKK'den sorulmalıdır" biçimindeki açıklama ve propagandasındaki birlik, bir tesadüf değildir. Bütün bunların, faşist-sömürgeci terörün ve burjuvazinin aklanmaya çalışılması, karşı-devrimin mantığıyla ve uslu-

buyla devrimci proletarya hareketine karşı savaşılması olduğu açıktır. Dışardan ve içerden tasfiyeciler, dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarı devriminin en önemli siperine karşı, yani ideolojik-politik ve örgütsel varlığıyla proletarya partisine karşı ele ve ağır ağıza vererek savaşmışlardır ve savaşmaktadırlar.

Yükü ve bozguncu provakasyon, kendisini ayrı bir çizgi olarak, bir aydın oportünizmi olarak, bir Martovculuk biçiminde göstermeye çalışmış, bu görüşü çoğumuz, her şeyden önce bu satırların yazarken kısa bir süre de olsa yanılarak gerçek içeriği zamanında ulaşabilmeyle getirtmiştir. Hatta bilinçli provakatör, yılarca kendisini salt bir aydın, nazik bir liberal, unutkan bir kişi olarak gösterip gizli faaliyetlerinin açığa çıkarılmasını böylece engelleyebilmiştir. (Aynı Tekoşin provakasyonunda kendisini yıllarca hasta gösteren bir provakatör gibi). Yüksek faaliyetin bilinçli temsilcilerinin aydın oportünizmini, kendi yıkıcı provakatif faaliyetlerini gizleyebilmek için bir örtü olarak kullandıkları açıktır. Bir kere teori ve taktikte kendi anlayışını gizleyen oportünizm olamaz; ikinci olarak devrim ve karşı-devrim çatışmasının siyasal ortamı belirlediği bir yerde, bunların dışında ve bunlardan ayrı üçüncü bir çizgi olamaz. Bizde ise, yıkıcı faaliyetin ipliği pazara çıktıktan sonra kendisine görüş oluşturmaya çalıştığı ve fakat bu durumu uzun süre devam ettiremeyecek karşı-devrimin ağızyla devrime saldırmaya başladığı açık bir gerçektir. Yıkıcılar aydın oportünizmi görüntüsünü gerçek durumlarını gizlemek için örtmüşlerdir; fakat bununla, aynı zamanda bir yapıya, parti içindeki küçük-burjuva etkiye, sağcılığa, sömürge köleliğinin ve aşiretçi-feodal yapının etkilerine hitap etmek istemişlerdir. Böylece örgüt içinde bozguncululuğu geliştirmeye çalışmışlar, proletarya partisinin devrimci anlayış ve ölçülerine ters düşen herşeyi daha başlangıçta iken karşı-devrime hizmet eder ve o yolda ilerler hale getirmişlerdir.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim, Partiyeye devrime önemli güç katan temel özellikleri tersine çevirerek, devrimci ölçüleri yıkarak proletarya partisini ve ulusal kurtuluş devrimini yıkmak, tasfiye etmek istemiştir. Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcı provakasyonun ana özelliği budur. Semir provakatörünün temel uğraşı, PKK'nin ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna yarattığı güçlü fedakarlık duygusunu yıkmak, devrimcileri kişisel ve ailesel çıkarlarını düşünen ve bunu Parti saflarında arayan kişiler haline getirmek üzerinde olmuştur. Türkiye tarihinde en güçlü biçimde Haki KARER yoldaşa sosyal-sövenizme, burjuvazinin bu güçlü silahına vurulan darbe olan, PKK'ye ve Kürdistan devrimine büyük güç ve özellik katan proletarya enternasyonalizmi özelliğine karşın, düzenlenen 1977 Antep komposuyla, PKK Hareketi yine ona yakın eller tarafından ve bu özelliği tersine çevrilmesiyle yıkılmaya çalışılmıştır. Bu durumda, Antep komposu, eski bilindiğinden çok daha geniş bir anlama, ince ve uzun süreli bir plana sahiptir. Günümüz yıkıcılığı, bu biçimde 1977 komposu ve yıkıcılığıyla organik bir bağ taşımaktadır. Yine Parti içinde ortaya çıkan yıkıcılık, PKK'nin kişileri üzerindeki aileci, kabileci, gerici anlayışın yıkıp onları ulusaltaşması özelliğinin tersine çevrilmesi, kişilerin aileci ve kabileci gericilikle kaçınılması provake edilmesi biçiminde şekillenmiştir. Bütün bunlar, karşı-devrimin partiyeyi ve devrimi yıkmakta kullandığı ve kullanmak isteyeceği bazı yöntemler.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim

döneminde Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcılık ve bozgunculuk, 1977 "Sterka Sor" komposuyla başlayan ve "Tekoşin" provakasyonuyla devam eden düşmanın Partiyeyi kendi içinden yıkmak plan ve çabasının açık bir devamıdır. Ortaya çıkan devrimci gelişmeye ve mevcut siyasal koşullara denk düşen yöntem, araç ve biçimler kullanılmıştır. Bilinçli düşman faaliyeti, yani provakasyon, devrimci gelişme ortamında sarsılan ve ağır faşist-sömürgeci baskı ortamında bunalan devrimcilerin bu durumundan ve toplumsal yapıda varolan zayıflıklardan yararlanarak Parti saflarında yıkıcılığı ve bozguncululuğu geliştirmeye, kişileri Partiyeye ve devrime karşı provake etmeye, topluma yaratılmış olan ulusal ve toplumsal çıkarlara yabancılaşmanın Parti içindeki etkilerini diriltmeye ve Partiyeyi bu biçimde yıkmaya çalışmıştır.

Durum özet olarak şöyledir: Devrimci bir pratik deney yaşamamış, devrimci bir yaşamı miras olarak almamış ve çoğu devrimci gelişme ortamında, bundan etkilenerek mücadeleye katılmış olan devrimciler, 1978-80 siyasal çıkışını yarattığı politik-askeri-pratik ortamda eğitimsizliği nedeniyle geleceği yeterince göremeyerek, amatörlüğü ve ilkelliği aşamayarak, devrimci görevleri hakkıyla yerine getiremeyecek önemli bir sarsıntı geçirmişlerdir. Bu ortamda geliştirilen faşist-sömürgeci baskı ve saldırılar, devrimciler ve halka karşı yürütülen savaş, devrimcilerdeki bu sarsıntıyı çeşitli biçimlerdeki bunalmaya vadmıştır. Yakalanma ve şehit düşme biçimlerinde ciddi kayıplar esas olarak böyle bir ortamda verilmiştir. Partinin direniş temelinde geri çekilme biçimindeki kararı, doğru bir karar olarak devrimci bir rol oynamıştır. Bu, devrimci mücadeleden açısından yeni bir dönem açılması demektir.

Dönemin başlangıcında hemen tüm devrimcilerde değişik oranlarda bunalmış vardır. Gelecek yeterince görülemekte, ne olacağı konusunda endişeler taşınmaktadır. Yoğun devrimci pratikten kopan ve dar çalışma içine giren devrimcilerin hemen tümü, bu ortamda daha çok kendisini dinlemek, düşünmekte, kişisel ihtiyaçlarının karşılanmaması istemektedir. Bazılar bunu devrimci hareketin ve mücadelenin çıkarlarıyla birleştirmeyi düşünür ve bu yönlü çalışmalar, bazıları da kişisel ihtiyaçlarını hiç bir kurala bağlı olmaksızın öne almakta, işi mücadeleye kaçınılmazla vadmaktadır. Örgüt gücü, bu iki uç arasında serpilmiş durumdadır. Bu dönem, hem kişisel ve hem de örgütsel açıdan devrimciliğin en zayıf olduğu bir dönemdir. Örgüt, geleceği ilişkin henüz açıklamalar yapmamış, görevler belirlememiştir. Kişiler, hem toplumsal zayıflığın etkisi ve hem de ortaya çıkmış olan birçok sorun altında bocalamakta, bunalmış ve zayıf bir durumu yaşamaktadır. Görüldüğü gibi, bu yapı güçlü bir devrimci örgüt yaratmaya açık olduğu gibi, dağılma ve parçalanmaya da açıktır.

Düşman bu ortamdan yararlanmaya çalışmış, hem dışardan ve hem de içerden faaliyetlerini en çok devrimcilerin zayıf bir durumda olduğu bu dönemde yoğunlaştırmıştır. İşkencehanelerde devrimcileri teslim almaya, cezavlemleri devrimci örgütü bölge bölge, aşiret aşiret, kişi kişi bölmeye ve parçalamaya çalışmıştır. Dışalandaki Parti yapısı içinde düşmanın faaliyetleri de en çok bu dönemde hızlandırılmıştır. Kişilere, sorunlarına ve zayıflıklarına göre yaklaşmış, kişisel ihtiyaçlarını giderme ve rahat yaşam dürtüleri geliştirilerek, sorunlar ve olumsuzluklar abartılarak, Parti yapısı hakkında

kuşku yaratıcı haberler yayılarak, pratik yaşanmış olaylar üzerinde dedikodu yapılarak, kişiler arasında daha basit uymusuzluklar geliştirilerek, dedikoduculuk, didiştirme, çekışirme, abhah-çavuşluk, hemşehrlilik, ailecilik, bölgelilik vb. örgüt içinde yaygınlaştırılarak, bunlar gibi birbir çeşit gerici ve düşmanca yöntemle basvurularak, kişiler devrimcilerden ve Partiden uzaklaştırılmaya, kendine, arkadaşına ve partiyeye güvensiz hale getirilmeye, devrimci çalışmadan alınmaya, örgüt, bölge bölge, kişi kişi, bölünüp parçalanmaya çalışılmıştır. Öyle ki, örgüt kendi içinde provake edilmek, devrimciler birbirleriyle ve yine devrimci örgüte savaşçı hale getirilmek istenmiştir. Bu zayıflık döneminde Semir provakatörünün yaptığı çalışmalar, dönemin özellikleri ve içinden çıkılan toplumsal yapının etkileri ile de birleşince örgüt içindeki yıkıcı ve bozguncu provakasyonun temelini atmıştır.

Parti I. Konferansı örgüt içinde yeni bir dönem başlangıcı ve güçlü devrimci bir hamle olmuştur. Aynı dönemde yürütülen açık grevi eylemleri de Diyarbakır cezaevinde aynı işlevi görmüştür. Böylece cezavlemleri Partiyeye ve devrime sahip çıkan direniş mücadelesi yükselirken, dışarda da devrimci eğitim yoğunlaştırılmış ve daha güçlü bir mücadele yaratmak için hazırlık çalışmalar hızlandırılmıştır. Böylesi devrimci gelişme karşısında bir kez daha telaşa düşen düşman, devrimci hareketi sağlamlaştırmaya ulaşmadan yıkmak, dağıtmak, etkisiz kılmak için karşı saldırılarını değişik yöntemlerle uygulamaya koymuştur. Cezavlemlerde daha tutuklandı ve teslim aldığı Şahin dönine dayanarak, tutuklu devrimciler içinde teslim olma ve pişmanlık gösterme eğilimini geliştirmeye çalışmıştır. Bu temelde teslim aldığı bir avuç haini örgütleştirip tutuklu devrimciler arasına salmış, bunlara dayanarak ve dünyanın tanıdığı en vahşi baskı ve işkence yöntemlerini uygulamak Partinin ve mücadelenin tutuklu önderlerini teslim alıp ajanlaştırmak ve böylece sömürgecilik teslim olmuş (dolayısıyla kendisini inkar ederek yıkılmış) bir örgüt yaratıp, PKK'yi buradan yıkmak istemiştir. Hatta devrimci önderleri teslim alamayacağını anlayınca, onları "kaplan kafeslerine" koyup herşeyle ilişkilerini kesme ve onlara sahte ihanet bildirileri yayınlabası gibi zavalı yöntemlere bile basvurmaktan geri durmamıştır. Cezavlemlerde süren düşmanın bu yıkıcı faaliyetleriyle dolaysız ilişki içinde yurtdışında da yıkıcı faaliyet sürdürülmüş, örgüt kendi içinden parçalanmak, dağıtılmak ve yıkılmak istenmiştir. Semir provakatörü, örgütün devrimci faaliyetlerini duyduyu korkuyla faaliyetlerini hızlandırmış, devrimci çalışmaya engellemeye ve yayıflamaya çalışmış, yurtdışında belirlediğimiz çeşitli biçimlerle provake edilip Parti düşmanı haline getirilen güçlerle, küçük-burjuva kaçkınılığına, özümsemeye ve aşiretçi-feodal yapıyı taşıma durumlarına hitap edip örgüte karşı duruma getirdiği güçlerle ilişkilerini yoğunlaştırmak yıkıcı bir provakasyon, bir kompo hazırlığına girişmiştir.

Düşmanın Parti içinden yürütüğü bu karşı-devrimci saldırılara karşı, Parti II. Kongresi ve Büyük Ölümler Orucu eylemi devrimci bir hamle olmuştur. Diyarbakır cezaevinde, başta Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR yoldaşlar olmak üzere, ona yakın Parti kadro ve savaşımların şehit düştüğü direniş mücadelesi, Partinin ideolojik-politik çizgisini, direniş hatını böyle bir dönemde değiştiremez kılarken, düşman planlarını boşa çıkarmış, ihanet ve teslimiyetçiliği ölüme mahkum etmiştir.

Aynı dönemde toplanan Parti II. Kongresini, yıkıcılar ve provakatörler, Partinin dağıldığı ve parçalandığı zemin haline getirmek istemişlerdir. Buna göre kompo planları hazırlamışlar, bozguncululuğu teşvik ederek, gergin ve çekışmeli bir ortam yaratılarak planlarını hayata geçirmeye çalışmışlardır. Ancak Parti liderliği tarafından izlenen doğru yöntemler ve harcanan etkin çabaların belirgin katkısıyla yıkıcı kompo planı işlemeze hale getirilmiş, boşa çıkarılmış, Kongre tarihli devrimci görevleri yerine getirilen bir zemin olmuştur. Kongre, ülke içinde devrimci pratik çalışmalarını geliştirilmesini karar altına alarak yıkıcı provakasyonun geleceğini karartmıştır. Kongre iradesiyle alınan örgütsel tedbirler, Parti yönetimini sağlam kılıcı, yıkıcı ve provakatörlerin ellerini kollarını bağlamıştır. Böylece Partiyeyi içten yıkmayı hedefleyen düşman faaliyetleri önemli ölçüde etkisiz kılınmış, Partinin ideolojik-politik-pratik çizgisi değiştirilemez hale getirilmiştir.

Esas darbeyle yemiş ve planları bozulmuş olan PKK yıkıcılığı, son çirpimi 1983 baharında yapmıştır. Bütün PKK düşmanları hareket geçirilerek, faşist-sömürgeci ordu, PKK kadro ve savaşçıları üzerine salınarak, Dev-Yolculuk ve Burjuvazilik biçimindeki devrim tasfiyeciliği bütün gücüyle PKK üzerine gönderilerek, Avrupa Partii örgütü Semir provakatörü tarafından ele geçirilmeye ve Partiyeye karşı içten savaş açılmaya çalışılarak PKK'nin devrimci pratik mücadeleyi geliştirme çabaları engellenmek, başansız kılınmak, PKK bölünüp parçalanmak, yıkılmak, PKK şahsında temsil edilir duruma gelmiş olan Kürdistan ve Türkiye devrimleri böyle bir dönemde tasfiye edilmek istenmiştir. Ancak PKK'nin izlediği doğru devrimci taktikler, liderliğinin doğru ve etkin çabaları, kadrolarının dirençliliği ile böyle çok yönlü düşman saldırılarına karşı dayanarak, düşman planları yapıp etkisiz kılınmış, düşman planları boşa çıkarılmış, gizli düşmanların gerçek yüzleri açık edilmiş, Parti birliği ve devrimci sağlanma geliştirilip güçlendirilmiştir. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyla da, Dev-Yolculuk ve Burjuvazilik biçimindeki devrim tasfiyeciliği yüzünü açığa vurmaya çalışılmaları açık bağlanma durumunda kalmıştır. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyla da, cezavlemlerde ve yurtdışında Parti içinde sürdürülen yıkıcı ve bozguncu provakasyon gerçek yüzünü açığa vurmaya, faşist-sömürgecilik milisleri biçimindeki gerçek kimliğiyle ortaya çıkmak zorunda kalmıştır.

Faşist-sömürgecilik çeşitli yöntemlerle ve tüm gücüyle PKK'ye saldırdığı bir ortamda, bu saldırılarla dolaysız bağ içinde Parti içinde geliştirilmeye çalışılan yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti yapımızı ciddi bir biçimde sarsmış, önemli zararlar veren ve tehdit eden bir durum yaratmıştır. Olayın ciddiyeti ve tehlikesi, yıkıcı ve bozguncuların çoğlundan ya da gücünden değil, esas olarak Parti birliği içinde olan devrimcilerin büyük çoğunlukla görevlerine yeterince sahip çıkamamaları, zayıf durumda olmaları, Parti faaliyetlerini her alanda yeterince yürütememelerinden kaynaklanmıştır. Parti açısından durumu vahim kılan esas etken bu olmuştur. Öyle ki, bazı devrimciler, amatörlüğün ağır etkisi altında durgun bir yapı içine girmişler; geleceği yeterince göremeyen, geçmiş faaliyetlerini izah edemeyen, görev üstlenemeyen ya da üstlendikleri görevleri Parti anlayışıyla yeterince yerine getiremeyen, işleri çoğunlukla oluruna bırakıp bir seyirci gibi hareket eden, kendini eğitip ilerletmede hantal ve isteksiz davranan, bütün bunlarla Parti çalışmalarını zayıf bırakarak ya da

engellenen bir yapı sergilemişlerdir. Bu durum, Partinin gücünü zayıflattığı ve çalışmalarını zayıf bıraktığı gibi, Parti içindeki yıkıcılığa ve bozguncululuğa karşı mücadeleye de zayıf bırakmış ve hatta belli bir dönem yıkıcı ve bozguncululuğa devrimciler arasındaki ayırım çizgisini, Parti ölümlerini köreltip yıkıcı ve provakatörlerini kendilerini güçleyebilmeleri ve faaliyet yürütmeleri için uygun bir ortam yaratmıştır. Yine bazı devrimciler, ileri devrimci sorumluluğa yeterince ulaşamamışlar, kendilerini Partinin ve mücadelenin sorumlularını olarak görse de bu sorumlulukları yeterince yerine getirememişlerdir, fazla çaba harcamamışlar, kendilerini yormadıkları, mücadelenin keskin ihtiyaçları olan devrimciler eğitime ve örgütü güçlendirme çalışmalarına yeterince katılmadıkları, kolay ve ucuz gelişme sağlıcaklarını sanmışlar, devrimciliği adeta slogan düzeyinde ele alarak her şeyi Partinin gücü ve otoritesi yapıp anlayışıyla hareket etmişler, örgütün iç yapısını etkileyecek peşin yargılarda bulunmuşlar, isabetli doğru tespitleri doğru yöntemlerle uygulamaya koymamışlar, çevrelerini ve Parti yapısını eğitmek için doğru ve yeterli çaba harcamamışlar, küçük-burjuva vb. etkilerden dolayı olumsuzlukları gösteren kişileri eğitmek, yeterli hale getirmek için çalışmak yerine sadece doğru belirlemeler yapıp pratikte onlardan uzaklaşmaya yeglenmişler, bütün bunlarla örgütü güçlendirme çalışmalarına yeterince katılmadıkları gibi, örgüt içi bağlanma zayıflamasına, bazı kişilerin örgütten uzaklaşma bozguncululuğa yönelmesi için uygun ortamın hazırlanmasına ve bundan da yıkıcılığı yararlanmasına yol açmışlardır. Besbelli ki bütün bunlar, eğitimsiz, yetersiz devrimcilik durumudur, böylesi devrimciler Partiyeye karşı yönelen düşman saldırılarına açık kapı bırakmış, yıkıcı ve bozguncu provakasyon bu durumdan ustaca yararlanmıştır.

Özretlesek, geçtiğimiz üç-dört yıl içinde, dışarda faşist-sömürgeci karşı-devrimle amansız bir mücadele içinde olduğu gibi, Parti içinde de karşı-devrimin uzantılarına ve etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütülmüştür. Parti içinde iki güç birliğiyle amansız mücadele etmiş, Parti içi gelişmeleri bu mücadele belirlemiştir. Bunlardan birincisi; proleter devrimcilik ve devrimci ulusal kurtuluşçuluk, ikincisi ise; yıkıcı ve bozguncu tasfiyeciliktir. Toplumsal köken olarak, birincisi proletaryanın ve emekçi kitlelerin eğilimi, ikincisi ise; arkasından provakatörlerin yer aldığı, sömürgeci kapitalizm ve aşiretçi-feodal yapı tarafından koşullandırılan, ulusal özümsemeyen ve aşiretçi-feodal gerici ağır etkisinde olan küçük-burjuvazinin eğilimidir. Birincisi, daha güçlü çalışma ve yığıt eylemcilik ile Partinin korunması ve güçlendirilmesini hedeflemiş, ikincisi ise; rahat yaşam arama, kaçkınılık, teslimiyet, ihanet biçimleriyle Parti yıkıcılığı olmuştur. Birincisi; kendisini eğitip yenileyerek ülke zemininde örgüt ve mücadelenin geliştirilmesi biçiminde ortaya çıkmış, ikincisi ise; örgütün mücadele zemininden kopartılması ve Avrupa'ya taşınarak tasfiye edilme biçiminde tezahür etmiştir. Birincisi; ideolojik-politik çizgisizliği ve devrimci geçmişle PKK'nin yaşatılması ve geliştirilmesi, ikincisi ise; PKK içine sızmış düşman etkisi ve toplumdaki gericiğin Parti içinde tezahür etmesidir. Birincisi; devrim ve devrimciliğin temsil edilmesi, ikincisi ise; devrimin tasfiye edilme ve karşı-devrimin ta kendisidir. Dolayısıyla bu iki güç arasında süren mücadele, devrim ve karşı-devrim arasında süren şiddetli mücadelenin örgütüne yansımaları ya da örgüt içindeki

Avrupa zemininde son dönemlerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'ye yönelik saldırılar daha da hız kazandı. Geçmişten beri Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine çeşitli biçimlerde saldırılar, onun haklı özünü bulandırmak için çaba yürüten Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-söven çevreler bu saldırıların daha üst boyutlara sıçratır, PKK Hareketini ülke ve dünya kamuoyundan tecrit çabalarını arttırır ve hatta bu yolda ihbarcılık yapar konuma düşerken, bunlara bir de TAZ (Tageszeitung) gazetesi katıldı.

Bütün bu çevreler, İsveç'te bir ajan-provokatörün bir ulusal kurtuluş savaşçıları tarafından cezalandırılması eylemini PKK'ye malederek, onu, "terörist", "karşı devrimci hizmet eden", "fikir özgürlüğünü reddederek kendisinin ayrılanlara karşı şiddet kullanan" ve böylelikle "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Davasına ve Türkiye devrimine zarar veren" (!), "cuntanın işini kolaylaştıran" vs. bir güç olarak suçlamaya kalktı ve PKK'yi emperyalist güçlere hedef göstererek "Kürdistanlı kitlelerin ondan korunması", yani kitlelere bağını koparması, işi teşhir ve tecrit çabalarının artmasını çağrısında bulundular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içten ve dıştan çok yönlü tasfiye ve imha uygulamalarına maruz bırakıldığı, Avrupa emperyalistlerinin PKK'nin teşhir ve tecriti doğrudan-ındaki çabalarına hız verdiğini bir dönemde, kendisini "devrimci, sosyalist, demokrat" olarak adlandıran bu çevrelerin de aynı koruya katılmaları, PKK'yi ihbar eder konuma düşmeleri ve yalnızca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için değil, aynı zamanda Türkiye devrimi açısından da çok ciddi bir tehlike arz eden tasfiyeciliğinin gerçek yüzünü görmeyi reddederler, ajan-provokatörlerle sahip çıkmaları son derece düşündürücü ve halklarımız açısından esef vericidir.

İlki ortaya çıktığı günden bugüne kadar PKK Hareketine ve onun direnişçi çizgisine karşı mücadeleyle temel bir politika olarak benimseyen Kürt küçük-burjuva reformistleri, her türlü çabaya rağmen ısrarla sürdürdükleri bu politikayla bugün çok tehlikeli bir noktaya gelmiş bulunmaktadırlar. Kürdistan halkının özgüvenine güvenmiş, kurtuluşu şu veya bu güce yamanmakta bulan bu çevreler, 12 Eylül sonrası dönemde kapakçı atıkların Avrupa'da çeşitli güçlerle çok tehlikeli ilişkiler içine girerek sosyal-demokrasinin Kürdistan'a yönelik po-

HİÇBİR DEMOGOJİ DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNUN KUKM'NE DESTEĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

litikalarının basit bir aracı durumuna gelmişlerdir. Bağımsızlık çizgisine ve direnişçi politikaya her türlü karşı koysun. Kürdistan'a otonomi sağlama ve üstelik bunu da kendi öz güçleriyle değil, Kürdistan üzerinde kararlık emeller güden çeşitli güçlerin desteğiyle elde etme çabaları, onları giderek daha çok KUKM'ne ve önderine saldırmaya, bu yolda niteliğini olursa olsun her türlü güçle birleşmeye götürmüştür. Bu anlayışta onlar, direniş mücadelemizin engellenmesi için, Kürdistan halkının düşmanlarına çağrıda bulunacak, sömürgeciğin hizmetindeki ajan-provokatörleri savunup koruyacak kadar tehlikeli durumlar da düşülmüştür. Son eylem etrafında yaratmaya çalışılan fırtına tamamen bu niteliklerinden kaynaklanan ve hiç bir biçimde Kürdistan halkına hizmet etmeyen olumsuz bir çabadan öte bir anlam taşımamaktadır. Onlar, "yurtsever" olarak nitelendikleri bir ajan-provokatörle sahip çıkar ve PKK Hareketini hedef olarak gösterip teşhir ve tecrit etmeye çalışır, niyetleri ne olursa olsun, sömürgeci faşist cuntanın amaçlarıyla birleşmiş, onun ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırı ve komplolarına güç vermişlerdir.

Çeşitli sosyal-söven güçler de son dönemlerde PKK Hareketine yönelik saldırılar içinde ya bizzat yer almış ve ajan-provokatörleri koruyup, aklamaya çalışan bir tutum takınmış, ya da ehveni-şerfi bir tutumla bu tür saldırıların pasif birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir. Hiçbir zaman Kürdistan halkının bağımsız örgütlenmesini ve kendi kaderini tayin hakkını gerçekte savunmamış, Kemalizmin inkarçı mantığını ağır etkisi altındaki bu güçler, cunta sonrası dönemde tüm siddetliye esen tasfiyeciliklerimizin üzerlerine yarattığı tahribatla kendi halklarına karşı temel görevlerine bile neredeyse sırt çevirir bir duruma gelmişlerdir. Bütün umutların 1988 seçimlerine bağlayan, bu seçimlerde çeşitli burjuva çevrelerle

işbirliği halinde iktidara alternatif olarak Türkiye'ye "demokrasi" getirecekleri iddiasında olan bu güçler de Kürt küçük-burjuva reformistleri gibi, PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen direniş mücadelesinin seçicimleri tehlikeye sokacak ve yeniden kızgın bir ortam yaratacağı düşünülen direniş mücadelesine saldırımlar ve provakasyon hareketine kol-kanat germektedirler. Bütün bağlantılar ve amaçları gözler önüne serilmiş olan, doğrudan faşist cuntanın bir uzantısı olarak halkımızın bağrıma bir hançer gibi saplanmak istenen provakasyon hareketinin gerçek yüzünü görmekte ve ona destek vermekte ısrar eden bu güçler, bu tutumlarıyla yalnız PKK Hareketine ve KUKM'ne değil, Türkiye halkının geleceğine de zarar vermektedirler.

PKK Hareketine yönelik saldırı kervanına son dönemlerde, TAZ (Tageszeitung) gazetesi de katıldı. TAZ, 28.7.1984 tarihinde "provokatörlerle hesaplaşın" başlığı altında ve tam bir gazete sayfası olarak yayınladığı bir yazıda, Kürt küçük-burjuva reformist güçleri ile sosyal-söven bazı hareketlerin iddialarıyla çakışan ve Semir haininin görüşlerine de yer veren yorumlar yayınladı ve PKK Hareketini Alman devletine bir hedef olarak gösterir tutuma girdi. TAZ görüşlerini, adını açıklamadığı bazı güçlere dayandırdı. Her ne kadar açık isimler verilmemiş de olsa, bu "kaynak"ların kimler olduğu yorumu yer veremeyecek kadar açıktır ve devrimci-demokratik kamuoyu bunları tanımak zorluk çekmemektedir.

PKK Hareketinin yeniden ülke zemininde direniş mücadelesini yükselttiği bir dönemde, bu direniş hareketinden rahatsız olan ve PKK'ye karşı haşlı seferlerine girişen çeşitli güçlere TAZ'ın da eşlik etmesi ilginçtir. Bu tavırın dışişletici ki derin bazı temelleri vardır ve yine bazı çevrelerin çıkarılmaları sözcüğü yapılmaktadır. Yoksa, bugüne kadar kendini adeta zorla gazete sayfalarına

geçiren görkemli Diyarbakır Direnişleri ve Avrupa'daki bazı eylemler dışında Kürdistan sorununa sayfa-falarında yer vermemiş ve kamuoyunu bu konuda bilgilendirme sorumluluğuna duymamış bir gazetenin, şimdi birdenbire bir sayfa dolusu küfür ve çarpıtma sayfalarına getirmesi, PKK Hareketini Avrupa kamuoyundan tecrit etmeye çaba sarfetmesi başka nasıl açıklanabilir?

Avrupa sosyal-demokrasininin geçmişten bu yana Kürdistan sorunu ile yakından ilgilendiği, ortaya çıkan gelişmelere anında müdahale ederek, bu gelişmeleri rayından saptırmak ve kendine hizmet eder hale getirmek istediği bilinmektedir. Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan mücadele özünden boşaltmada oldukça başarılı olan, Güney Kürdistan'da Talabani, Doğu Kürdistan'da ise Kasımlı elyle kendi politikalarını hayata geçiren Avrupa sosyal-demokrasisi, şimdi de bütün gücünü Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen mücadele durdurmaya ve kendi çıkarlarına hizmet edecek bazı güçlerin damgasını mücadeleye vurmaya çalışmaktadır. Tüm çabasına rağmen direnişçi çizgenin vazgeçemediği ve kendi uzantısı haline getiremediği PKK Hareketine karşı şimdi çeşitli güçleri besleyip geliştirmekte ve PKK önderliğindeki direniş mücadelesinin ezilmesi için çok yönlü çabalar yürütmektedir. Ülke zemininde Türk faşist cuntasının imha politikasının en büyük destekçisi olurken, Avrupa zemininde de gelişmenin önüne çeşitli engeller çıkarmakta, bu engeller ve karalamalarla PKK Hareketini yıpratmaya çalışırken, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-söven bazı güçleri de, her türlü araçla besleyerek devrimci Hareketi üzerine salmakta, bu koruya günden güne yeni çatlak sesler eklemektedir.

Ancak, gerek sosyal-demokrasinin ve gerekse başka güçlerden kaynaklansın, Kürdistan halkının haklı özelemlerine ve bu özelemlerin yanlış

savunucuları PKK Hareketine yönelik tüm saldırılar halkımızın direniş mücadelesinin çekilmez duvarına çarparak yerle bir olmakta, ipleği pazara çıkmış bu politikalar halkımız arasında olduğu gibi, ilerici dünya kamuoyunda da rağbet görmemektedir. PKK Hareketinin önderliğinde halkımızın sergilediği direniş mücadelesinin görkemliliği sağduyu sahibi tüm insanlığı bu tür oyunlara karşı tavrı almaya itmektedir. Nitekim TAZ gazetesinde yer alan, kendisine "demokrat" diyen TAZ için bir talihşizlik olarak nitelendirilebilecek değerlendirmelere karşı yalnızca Türkiye ve Kürdistanlı devrimci ve yurtseverler değil, Alman devrimci-demokratlar da seslerini yükseltmiş, TAZ'ın bu tutumunu protesto etmişlerdir. TAZ gazetesinin de bazılarına sayfa-falarında yer vermek zorunda kaldığı çok sayıda protesto mektubu gönderilmiş, Alman ilerici TAZ'ı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı daha tutarlı tavrı takınmaya ve halkımızın mücadelesini kavramaya çağırılmışlardır. Kürdistan'ın bağrında yürütülendir bir yara gibi kanayan teslimiyet ve ihanet karşı mücadelesinin haklığı ve zorunluluğunu dile getiren bazı mektuplarda, Kürdistan halkı için direniş ve teslimiyet dışında üçüncü bir yolun olmadığı, kendisine demokrat diyenlerin direniş yanında saf tutması gerektiği açıkça vurgulanmış, TAZ gazetesi, sayfalarında KUKM'ne düşman anlayışlara değil, bu mücadelesinin haklılığına yer vermede ve enternasyonalist dayanışmasını göstermeye çağırılmıştır. Şüphesiz ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu canalığı gerçeğinin çeşitli Alman demokratlarına da açıkça görülmüş olması ve bu mücadeleye yönelik düşmanca tavırların Alman halkı içerisinde de tepkile karşılınması olumlu ve gelecek açısından güven verici bir durumdur.

Son olarak şunu belirtelim ki, hiç bir saldırı ve karalama PKK önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal direniş savaşına gölge düşüremeyecek, halkımız tüm bu saldırılara yer yer ederek devrim yolunda ilerlemesine devam edecektir. 15 Ağustos'ta yakılmış olan mücadele alevi tüm Kürdistan'ı sararak halkımızı bağımsızlık ve özgürlük yolunda topyekün ayağa kaldıracak, bu haklı ve soylu mücadele içinde yavaş halklarımızın enternasyonalist desteğini her geçen gün daha çok kazanacaktır.

DOĞRU YOLDA

biçimidir. Bu mücadeleden Parti ve devrim başarısı çıkmış, provakatör ve yıkıcı Parti düşmanlarını etkisiz kılarak, devrimci parti birliğini ve pratik iş yapma gücünü sağlamayı başarmıştır. Bu mücadeleden önemli sonuçlar ve ciddi dersler çıkarılmış, bu temelde Parti içi eğitim ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Başarı, zorlu ve çetin bir mücadeleyle kazanılmıştır; Partili her devrimcinin bu zorlukları bilmesi, böyle bir mücadele deneyimi iyice özümseyerek kendini eğitmesi, donatması gerekir.

Kompoz ve provakasyon, yıkıcılık ve bozgunculuk devrimci tutumla, Partinin yürüttüğü doğru ve etkin devrimci çalışmaya altedilmiştir. Herseyden önce, teorik çalışma yoğunlaştırılmış, Parti ilkeleri ve politikaları, Parti tarihi, yaşanan dönemin ayrıntı özellikleri ve devrimci görevler, mücadelesinin geleceği ve Partinin görevleri ayrıntılı olarak incelenip kadrolara sunulmuş, bu temelde bütün devrimcilerden kendilerini eğitmeleri, yenilemeleri, proleter ve profesyonel devrimciliği ulaşmaları istenmiştir. Bu, Partinin ve devrimcilerin ideolojik olarak donatılması, karşı-devrimden ve başka sınıf etkenlerinden gelecek, doğacak saldırılara karşı, devrimci açıdan güçlendirilmesi demektir. Buna ulaşmak için, ayrım yapılmaksızın ve ara verilmeksizin değişik yöntemlerle sürdürülen

eğitim çalışmaları, tartışma ve toplantılar sürekli kılınmıştır. İkinci olarak, örgütsel sağlamlaşma çalışması yürütülmüş, bir Konferans ve diğer Kongre olmak üzere iki resmi ve büyük toplantı yapılmıştır. Böylece kadrolar sorumluluğa davet edilmiş, sorunlar ve görevler resmen tartışılıp kararlaştırılmıştır. Parti birliği ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Bu çalışmalarla, gerçekçi tutum ve alınan örgütsel tedbirlerle, Partiyi dağıtmak ve parçalamak isteyen düşman saldırılarına karşı örgüt ve devrimciler hazırlanıp güçlendirilmiştir. Üçüncü olarak, pratik çalışmada doğru ve etkin yöntemler uygulanmıştır. Dönem bir hazırlık dönemi olarak ele alınmış, yeni güçlerle Parti yapısının sürekli genişletilmesine ve sürekli devrimci gelişme sağlanmasına özen gösterilmiş, olanaklar zorlanarak herkesin kendisini eğitim güçlendirmesinin yolları bulunmaya çalışılmış, her türlü olumsuz davranışın karşısına devrimci tutum çıkarılmış, esnek ve sabırlı davranılmış, kesin sonuca ulaşılmadıkça kimseyle açık savaşa girilmemesi esas alınmıştır. Böylece, provakasyonun kendini gizleme ve örgütü kendi içinde savaşırma planı boşa çıkmış, öne sürülen gölgelerle savaşmamaya ve gerçek tehlikeli düşman açığa çıkarılarak ona karşı örgüt bütünlüğü halinde savaşmaya özen gösterilmiştir. Bütün bu yöntemler, böylece sürdürü-

len mücadele düşmanın açığa çıkarılması, örgütün en az zarar görmesi, birliğini ve sağlamlığını geliştirilmesi, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun altedilmesi sonucunu doğurmuştur. Burada, bütün bu çalışmalara yön verip güç katan, devrimci direnişçilerle Partiyi yıkılmaz kılan, düşman komplolarını en zor alanda, en erkende, herseyleri yenerek boşa çıkaran cezaevi direnişçilerinin örgüt için belirgin yer ve mücadelelerini belirtmek gerekir.

Parti Merkezi, hem Konferans'a sunduğu Politik Rapor'da ve hem de Kongre'ye sunduğu Çalışma Raporu'nda örgütsel soruna ve örgüt içi duruma dikkat çekmiş, o zamanki düzeyde örgüt içi mücadeleyi kadrolara ve kitlelere açıklama, yetersiz ve hatalı devrimciliği, Partiyi yabancı ve karşı tutumları eleştirmiş, doğru yolu göstererek tüm Partilileri bu yolda yürümeye davet etmiştir. Yine örgüt içi mücadelede kızıştığı ortamda bu mücadelesinin araçları olarak, kuruluşunda itibaren Parti içi gelişmeleri, Parti içi yapılarını, Partiyi karşı içinden yürütülen düşman faaliyetlerini, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal temellerini, ideolojik-politik ve örgütsel anlamını, buna karşı yürütülen mücadelesinin durumunu açıklayan raporlar hazırlayıp örgüte sunmuş, böylece Partiyi devrimci temellerdeki birliğini güçlendirmeye çağırarak mücadeleyi tüm Partiyi maletmiştir. Parti Merkez Komitesi, Şubat 1984 toplantısında, örgüt içi gelişmeleri yeniden ele almış, ortaya çıkan

sonuçları da dikkate alarak yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal köklerini, bilinçli düşman faaliyetini, dış dayanaklarını, ortaya çıkmasını ve gelişimini, amaçlarını, kullandığı yöntemleri incelemiş, karşı-devrimin bu faaliyetine karşı yürütülen devrimci mücadeleye ve ortaya çıkarılan sonuçları irdeleyerek devrimci tutumunu belirlemiştir. Ayrıca, geçmişimiz döneminde değişik biçimlerde Parti çalışmaları engelleyen, Partiyi karşı mücadele eder konuma giren, yıkıcılığa ve bozgunculuğa yetersiz bilinç nedeniyle katılan ya da kendisinden yararlanılmasına olanak veren ve fakat bütün bunları kavrayarak Parti saflarında mücadele eden devrimcileri, kendilerini eğitip yenileyerek Parti gerçekliğine ulaşmaya çağırıyor; yıkıcı ve bozguncu provakasyondan kişisel zarar gören devrimcileri, gerçeği kavrayarak bu durumu sorun yapmaktan uzaklaşmış Parti çalışmalarına daha güçlü katılmaya çağırıyor; tüm Partilileri yürütülen örgüt içi mücadele karşısında kendi durumlarını değerlendirmeye, bu mücadeleye yeterince özümseyip gerekli sonuç ve dersleri çıkarmaya, bu temelde Parti birliğini ve örgütsel sağlamlaşmayı ilerletmeye çağırıyor; görerek olarak belirlemiştir. Böylece yıkıcılık ve bozgunculuğun örgüt içindeki etkilerini gidermeyi ve silmeyi, buna açık kapı bırakarak örgüt içinde izlerini sürdüren yetersiz devrimciliği, durgunluk, yazıflık, duyarızlık, kuralsızlık, çekingenlik, ölçsüzlük, dikkatsizlik, vb. biçimlerindeki sömürge köleliğini

devrim hareketi içindeki belirtilerini yoketmeyi hedeflemiştir. Bu temelde, Kongre'nin yönümü olan ülke içinde pratik-örgütsel çalışmayı geliştirme doğrudan-ında atılan adımlar, sağladığı bu kazanımlara da dayanarak daha da ilerletmeyi gerekli görmüştür.

İçine girilen pratik-örgütsel çalışma, yürütülen pratik devrimci mücadele ileri bir durumdur. Böyle bir durum, Partimizin doğru yolda yürümeye bilmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. PKK, her dönemde olduğu gibi geçmişimiz dönemde de doğru yolda yürümeye bilmiş, en bunalmış ortama doğru devrimci çıkış yolunu kadrolara ve kitlelere göstermiş, Kürdistan ve Türkiye devrimciliğinin doğru yolda yürümeye için elinden geleni yapmıştır. Ülke zemininde pratik mücadeleyi geliştirme çalışması, doğru devrimci yolda yürümeye yeni bir adımdır. Bu adım, cezaevi direnişçileriyle ve faşizme karşı yönelen kitle protestolarıyla tam bir uyum içinde ve bunlarla birleşen devrimciliğinin güçlü bir devrim hareketi yaratabileceği mevcut elverişli koşullardan açıkça görülmektedir.

Doğru yolda yürümeye bilen Partinin devrimci yolundan yürümek, ruhen, fikren ve yaşamsal olarak gerçek PKK'ye ulaşmak, devrimci pratik ve örgütsel görevleri doğru ve etkin bir çalışma ile başarmak tek devrimci tutum ve bütün devrimciler için vazgeçilmez görevdir.

20 Haziran 1984
Koşnav

PARTİZANLIK MEKTUBU

Binlerce yıllık sömürge tarihine ve TC'nin son altmış yılı aşkın en sinsi ve gaddarca uygulamalarına rağmen, özüne, yani milli değerlerine yabancılaşmamaya yörelerimizden biri de Şemdinli'dir. Özellikle Türk sömürgecilerinin en tahripkar uygulamalarına rağmen özünü korumasını başarmış olan yöredeki halkımız, artık bu özünü bir daha hiç kaybetmeyeceği tam aksine hergün daha da geliştirebileceği ve anlam kazandırabileceği tarihi bir döneme kadar getirmeye başarmıştır. Bu dönem, proletaryanın ideolojik-politik ve örgütsel önderliğine girilen ulusal kurtuluş dönemine ulaşılmış olan, milli özün ve milli değerlerin ulusal devrimci bir nitelik kazanarak geliştiği bir dönemdir. Bu dönem, tarihimizin başsağığı girişinin durdurulduğu ve esas doğrultusunu bulduğu tam on yılı geride bırakmış bulunmaktadır.

Üç sömürgeci ülkenin tüm alçakça uygulamalarına tank olan yöredeki halkımız yine her üç parçadaki tüm hareketlerin yanısıra destek bulduğu bir halk gereği idi. Yine bu gerçekliği bağlı olarak, ulusal parçalanmışlığımızın en çok acılarını gören ve halen de bu parçalanmışlığın adeta merkezi olan yöremiz durumundadır. Hatta yöredeki halkın bir çoğu sadece faşist Türk sömürgecilerinin değil, diğer sömürgeci ülkelerde de yaşayarak halkımıza yönelik bütün saldırıların yaşamış gibidir. Sadece bununla da kalmayan olumsuzluklara, Güney Kürdistan'daki ilkel-milliyetçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerinin bütün dağıtıcı, bölücü ve parçalayıcı olumsuzluklarının da yine en acı sonuçlarına tanık olmuştur.

Kıscacası, Şemdinli sömürge ve parçalanmışlık statüsünden kaynaklanan geri kalmışlığın, ekonomik sosyal, toplumsal, siyasal vb. tüm biçimlerini derinden yaşamakta olan, çağdaşlaşmanın en çok hasretini çeken yörelerden biri olmaktadır.

Ülkemizin genelinde olduğu gibi Şemdinli yöresinde de faşist Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci faaliyetleri yoğunlaşmıştır. "Türkleştirme" politikasını elli yıldır uygulamalarına rağmen, fazla başarılı olamayan faşist cunta yetkilileri, köylerde yoğun olarak okul yapımını sürdürmektedirler. "Okuma-yazma seferberliği" adı altında halkımıza "boyun eğdirme ve Türkleştirme seferberliği" olarak yönetilen bu savaş tam bir sahte-karlılıkla sürdürülmektedir. Bununla da yetinmeyen cunta yetkililerinin geliştirdikleri yeni yeni oyunlar daha da kapsamlı ve anlamlıdır. Beş-altı hanelik bir köye okul adı altında yapılanlar ise esasta karakollardır. Sürdürmekte olduğu savaş hazırlıklarının bir sonucu olarak yoğunlaştırdığı bu yeni "okulları" yapım planı da karakollara tamamen uygun olarak düzenlenmektedir.

Türk sömürgecilerinin yıllardır halkımıza ölümlü ve açlıkla yüzüye bırakarak, bu da yetmişmiş gibi, her fırsatta soyup talan ettiği bilinmektedir. Ülkemizi işgal ettikten bu yana her zaman "sağlık ve

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLERİNİN ŞEMDİNLİ'DEKİ SON FAALİYETLERİ NEYİ AMAÇLIYOR?

diğer sosyal hizmetleri"ni ya "ihmal etmiş" yevahutta tamamen politik amaçlarla yapmışlardır. Eğer bir okul ile ya da bir sağlık ocağı veya elektrik, su, yol, vb. yatırım ile orada örgütlenebilecek ve mevcut örgütlenmesini mukemmelleştirecekse, laf olsun diye oraya boş bir baraka dikerler. Çoğunlukla da su gelmesi gereken yerde yol, yol gelmesi gereken yerde bir başka şey yaparlar. Faşist askeri cuntanın basurduğu sahte-karlıklardan bir diğerine de yine bu alanda rastlamaktayız. "Hizmet" adı altında, son aylarda köylere bir iki torba çimento gönderilmekte, beş-on tane plastik boru getirilip masraf da köylülerden toplanmaktadır. Daha sonra ise "su getireceğiz" denilip, yoksul köylü halk içinde alınarak angaryaya usulü çalıştırılmaktadır. Tüm bunlar sonunda eğer bu eziyet kazara köye bir çeşme getirmekle sonuçlanırsa, işin sonu çoğu zaman memurlara çektilen bir nutukla tamamlanmaya çalışılmaktadır. "Biliyoruz bugüne kadar ihmal edildiniz, bundan sonra artık yepyeni bir gidiş vardır. İhmal edilmeyeceksiniz. Devletten ne tür istekleriniz olursa hemen bildirin, mümkün olan esirgenmez, ancak hizmet karşılıklı olur. Nasıl ki devlet vatandaşlara hizmet etmek zorunda ise, sizler de devlete birer vatandaş olarak çeşitli konularda yardımcı olmalısınız. Sizin de devlete desteklemeniz ve düşmanlarına karşı verdiğiniz savaşta devletinizi desteklemeniz ve korumanız gerekir..." Denilebilir ki, genelde olduğu gibi bu alanda da "hizmet projeleri" adı altında kalplere ve kafalara sızma projeleri uygulanmaktadır.

Propaganda faaliyetini daha da ileri götürülen cunta yetkilileri, bu kez de -yine egemen güçlerin klasik bir sahte-karlılığı olan- islam dinini kalkan olarak kullanmaktadır. Fakat bu düzenbazlığa o kadar aşarlılık ve zavallıca basurulamaktadır ki, adeta islamın bir şartı da TC'nin yaratılmasıymış gibi bir mantıkla konuşulmaktadır. Yöredeki bir imamın cuma namazlarından aktardığı şu ifadeleri, bu kesimin ve dinin cunta tarafından nasıl kullanıldığını açıkça göstermiyor mu? "...Tarih boyunca islamiyeti koruyup geliştiren islam Türk devleti, aynı görevini bugün daha fazla yerine getirmektedir. (Örneğin Türk Holdinglerinin Arap ülkelerindeki turistik otel ve inşaat faaliyetleri) İslamın birliği ve kardeşliğinin koruyucu ve güvencesi bugün sadece TC'dir..." "... Mademki durum budur, o zaman islamiyatı karşı karşıya kırmak, yani siz müslümanları islam Türk devletine karşı kıskırtmak isteyen kafirlere asla kanmayın. Çünkü bilirsiniz ki, Türk islam devleti olmadan islamiyetin varlığı düşünülemez. Bunu çok iyi bilen kafirler, işe önce Türk devletini bölmek ve parçalamaktan başlamaktadırlar. Unutmayın ki, islama karşı savaşmak yüce Allahın başışlamayaacağı bir günahdır. Kafirlere ortak olmayın, onları geldiğinde yakalayın islam adaletine teslim edin..."

Yapılan bunca propagandanın esas politik hedefini bulması ve "istenilen sonucu" vermesi için, alay komutanları, valiler, tabur komutanları ile bölük komutanları düzeyinde "özel toplantılar" düzenlenmektedir. Toplantıların kapsamı, daha dar tutulmakta ve sadece muhtarlarla "kısmen güvenilen" köy yaşlıları çağrılmaktadır. Yine "Hakkari ve Şark bölgesinde"

yürütülmekte olan bölücü faaliyet tanımlıktan sonra "APOCÜ çetelerinin" tüm Hakkari'de ve Şemdinli'de yürütmekte olduğu "yıkıcı ve haince faaliyetler" tanıtılmaktadır. Apocülann her tarafta gizli yerler yaptıklarını belirten Hakkari Valisi: "Örneğin Şemdinli'nin Zerren köyünde yaptıkları böyle bir yer dost-ların aktif çabasıyla bulunmuştur. Sizin de köylerinize yakın yerlerde yapacak olurlarsa haber verin..." demek suretiyle bütün sıkıntısını ifade ediyordu.

Yine, yoğun bir ajan-muhbir ağı örgütlemeye çalışan faşist-sömürgeciler, artık bütün devlet mekanizmasını bu doğrultuda işletmektedirler. Müftülük, ilköğretim, sitema-savaş, sağlık ocağı vd. tüm daireler esasen bu faaliyete katkıları oranında işlerlik ve destek bulmaktadır. Gelişmelere karşı pek etkili olmadıklarını görünce bu sefer de, dışardan Şemdinli'ye dinar alıcısı, sünnetçi, hazine arayıcısı, antikacı vb. sifatarla ajanlar sokulmakta ve yurtsever halkımız içine salınmaktadır. Çoğunlukla da Kürteç bilen bu hainlerin devrimcilerden farklı olduğunu hemen anlayan halkımız ise: "su köpeklerinize sahip olun" dercesine bunları tekme-tokla kovalamakta veya yakalayıp devrimcilere teslim etmektedir.

Sömürgeci faşistler örgütlen-bilmek için ülkemizde yaşanan toplumsal parçalanmışlıktan yararlanmaya çalışmaktadırlar. Merkezi birliği dağılmış olan çeşitli aşiret topluluklarını kendilerine bağladıkları bir veya birkaç hainin önderliğinde zorla örgütleyip milis ve milisbaşları halinde devrimci karşı çıkarmak istemektedirler. Bu konuda başarılı sonuçlar almak için ise henüz mücadelemizin politik gücünü tanımayan bazı bilincsiz hainleri erkenden karşıma çıkar-maya ve bu hainler vasıtasıyla halk içinde öngensizliği, ilgisizliği, korku ve tedirginliği yaymaya çalışmaktadırlar.

Cunta öncesi dönemde "MHP" gibi çeşitli sivil-faşist odaklarca yapılan faşist propaganda ve yönetilen faşistleştirme faaliyeti bugün sadece militarist ordu mih-raklarına yürütülmektedir. Şemdinli taburuna bağlı olarak faaliyet yürüten faşist lise öğretmenleri Tabur komutanınca yönlendirilmektedirler.

Politik çalışmalarının sadece bir bölümünü aktardığımız bu olaylara geçen aylarda İran'lı yetkililere karşı mahallî cunta yetkililerinin sahnelendiği bir oyunu da ekleyelim. İran sınır yetkililerinden bir heyet Şemdinli taburuna davet edilerek (bir Binbaş, bir Yüzbaş, iki Assubay ve beş Pastar'dan oluşuyor) kendileriyle çeşitli görüşmeler yapıyor. Görüşmelerde varılan sonuçlardan biri de öngendiliğine göre suçluların idadesi karar oluyordu. Tam bu esnada günye tesadüfmuşcesine İran'dan Türkiye'ye kaçarak sığınma hakkı isteyen rejim karşıtı bir gurubun geldiği haberi verilir. Hemen harekete geçen faşist Türk yetkilileri bu gurubu tereddütsüz İran yetkililerine teslim eder. Faşist Türk yetkilileri tezgahladıkları bu oyunla İran yönetiminin; Türkiye'nin CIA ile işbirliği içinde Kuzey-Batı Kürdistan'da kurduğu karşı-devrim üs-lerinde yönetim aleyhinde komplolar kurma iddiasını geçersiz kıl-maya ve bu ülke yönetimlerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak tutum içine çekmeye çalışmıştır. Yoksa Van'da

Devam 23. Sayfada

"... ASLINDA BİZİM İÇİN TEK BİR YOL VARDIR: O DA GELİP SİZE KATILMAKTIR.."

Grubumuz o gün çalışma yapacağımız alana doğru yönelindiğinde, her zamankinden farklı olarak içim-de merakla karşı bir endişe vardı. Çünkü gittiğimiz alanda daha önce devrimci siyasal çalışma hiç yapılmamıştı. Halkın bizi nasıl karşılayacağını bilmiyorduk. Endişem burdan kaynaklanıyordu. Gerçi daha önce Kürdistan halkı içinde çalışma yaptığımızdan halkımıza yabancı değildim. En azından onun örgütlü, misafirperverliğine ve mertliğine susamışlığımızdan yakından tanık olmuştum. Bu bana umut veriyor endişemi dağıtıyordu. Ama yine de o alanlar geçmiştin beri ilişki kurduğumuz alanlardı. Halk devrimci ilişkilerine yabancı değildi. Bir kere devrimcilerle bağırın açmış, onlara ısınmıştı. Oysa bu gittiğimiz alan için bunları söyleyemezdik.

Şimdi Kürdistan'da her evde devrimcilerle kucaklaşmanın heyecanı ve coşkusu yaşanıyor...

Yöre halkı devrimcilerin adını ya sömürgecilerin basın-yayın organlarından ya da kulaktan kulaga dolayan fısıltılardan duymuştu. O da yalan-yalınsız ve eskis bir biçimde. Bu da haklı olarak bende bir endişe, bir merak uyandırdı, halk bizi nasıl karşılayacak diye.

Yörede uğrayabileceğimiz sadece bir adres vardı. O da bir yoldaşın akrabasının adresi idi. Fakat akrabası olan yoldaş da yanımızda olmadığından, ne o, ne de biz onu tanyorduk. Ayrıca hakkında bildiğimiz tek şey geçmişte siyasal meselelerimiz fazla ilgilendiği idi. Yöreyi de derme-çatma bilgiler dışında hiç bilmiyorduk. Bu açıdan elimizdeki adrese uğrayıp ilişki kur-mak, yöre hakkında bilgi edinme ve konularda onun desteğini kazan-mak, bizim için çok önemliydi. Kafamdaki bu düşünce ve duygularla yola koyulduk.

Hareket ettiğimiz alan sarp ve tenha olduğundan gündüz hareket etmenin pek sakıncası yoktu. Yolda her 100-200 metrede bir pırl pırl akan pınarları geçerek, rengarenk açmış çiçekler ve etrafa hoş bir koku saçan çeşit çeşit yeşil otlar arasında yolumuza devam ettik. Bir ara yağın şiddetli sağanak yağmur yüzünden mola verdik. Yağmur kesildiğinde gün batımına az kalmıştı. Köye tam yaklaştığımızda gökyüzünün saran bulutlar da dağılım ve masmavi gökyüzü görünmüş-tü. Sıra, uğrayacağımız evi sordu-rurup bulmaya gelmişti. Uygun bir yöntemle bunu da hallederek eve vardık.

Evin kapısında orta yaşlı babacan birisi ile daha sonradan oğlu olduğunun öğrendiğimiz bir genç, bizi karşılayıp buyur ettiler. Beş-on dakikalık konuşmadan sonra öyle-sine birbirimize kaynaşıp ısındık ki, tüm endişelerim dağıldı ve içimi bir ferahlık kapladı. Kısa bir tanışma ve sohbetten sonra, siyasal gelişmeler, devrimci mücadelenin durumu vb. hakkındaki sorulara cevap verdiğimiz cevaplarla evin içini bir sevinç kaplamıştı ki, bunu ifade etmek zor-

dur. Daha sonra orta yaşlı amca ve oğlu başlarından geçen olayları, iş-ten çakanlar akrabalarının, öğret-menlik yaparken bir mitinge katıldığı içeri içeri atılan bir yakınlarımız başına gelenleri ve yöre halkı üzerinde uygulanan aktılmaz baskıları bir bir anlattılar. Adeta konuş-maya susamışlardı. "Biz bunları ancak sizlere açabiliriz" der gibi bir halleri vardı.

Sohbet sohbeti açıp devam ederken gece de hayli ilerlemişti. İçinde bulunduğumuz koşulların gereği olarak evden ayrılmak, uygun bir yere gidip konaklamak gerekiyordu. Bu bakımdan evden ayrılmaya istediğimizi belirtince, başta ev sahipleri buna rıza göstermek istemedilerse de, sonunda kendilerini ikna edebildik. Aynlık saati gelip çatmıştı. Aslında buna ayrılm-

mak da denemez. Çünkü, biz her zaman halkımızla içiçe ve onun bağında iddik. Sadece mücadelenin ve dönemin bir gereği olarak daha güvenlikli ve emin yerlere ulaşmak için bunu yapıyorduk. Azgınlaşan sömürgeci baskılar ve yaygınlaşan operasyon ortamında bunu yapmaya da zorunluyduk.

Son olarak ev sahibi çok mem-nun kaldığını bir halinde belli ederek bizi uğurladı. Ve bir daha "kapım her zaman sizlere çıktır, devrimcilerle yardımcı olmak görevimizdir" demeden de edemedi. Biz ona iyi geceler, o bize başarı dileyerek vedalaştık. Oğlu, bizi köyden iyice uzaklaştırmaya kadar bizimle gelecek çevreyi tanıttı. Ayrıca herhangi bir isteginin olup olmadığını sorunca; "arkadaşlar, aslında bizim için tek bir yol vardır. O da gelip size katılmaktır. Genç bir insan olarak ben de ülkem ve halkıma yararlı olmak istiyorum. Verdiginiz yayınları okuyup, kendimi eğiteceğim. Bizi ilgisiz bırakmayın, sık sık uğrayın ve yayın getirin. Düşman, şimdiye kadar yeterince bizi meselelerden uzak tutabildi. Ama, bundan sonra buna fırsat vermemeliyiz. Beni meselelerden ve gelişmelerden uzak tutmayın, yerim sonunda sizin yanınızdır" dedi. Biz de olumlu cevap vererek, bunun görevimiz olduğunu ve bir daha uğrayacağımızı belirterek ayrıldık. Artık, arkamızda bir umut bıraktığımız ve insanlarımız sevindirdiğimiz için içi rahat bir biçimde konaklayacağımız yere doğru yola koyulabiliriz. Bir yandan bunun verdiği rahatlıkla yürü-meye devam ederken, diğer yandan köye varamadan önceki halime ve Kürdistan'da devrimci siyasal çalışma yapmanın koşulları yoktur diyen küçük-burjuva soysuzlarına da öfkeleniyordum. Acaba küçük-burjuva utanmaz siyasetçileri de bu manzara karşısında utanç duyacaklar mıdır? Bir gün böyle geçmişti: Gelecek ve umut dolu.

8.6.1984
C. Ararat

YENİ DÖNEMİ ŞEHİTLERİMİZDEN ALDIĞIMIZ GÜÇLE KARŞILIYORUZ!

Kürdistan halkı bugün topyekün bir savaşın eşğine gelmiş bulunuyor. Bu savaş açık ki tarihin gerisinde kalmanın verdiği acı sancılara son vermenin yanı sıra, tarihe bütünleşmenin de savaşdır. Bu ise beraberinde çok büyük acıları taşımaktadır. Bugüne kadar kendi geleceklere uğruna savaşan halkların yaşadığı acılardan daha ağır ve yakıcı olacaktır.

Sömürgecilik katı kuralları ile çevrelenmiş Kürdistan'da yüzlerce yıldan beri yaşanan acılardan kurtulma uğruna yürütülen bu savaşta, gelinen noktada, bunu zaferle taçlandırmanın gerekliliği apaçık ortadadır.

Böylesi bir savaşın adımlarını atabilmek, hele bunu her türlü soylu değerini inkar ettiği, toplumun neredeyse kendisini tanıyamaz bir duruma dönüştürüldüğü, yazan kalemlerin kendini yazmadığı, düşünen beyinlerin kendisini düşünmediği, adeta bir başkasının yaşadığı bir ülkede gerçekleştirilecek tarihseldir.

İşte bu acı gerçekleri yaşayan Kürdistan'da her şeyin imkansızlığına inanıldığı bir dönemde, günümüzde mücadele bu boyutlara nasıl ulaştı sorusu insanın aklına hemen geliyor. Açık ki böylesi koşullarda ortaya çıkacak olan bir güç tamamen çatışma içinde doğacak ve kurtuluş düşüncelerini topluma taşıyacak bir çok acılarına da yaşayacaktır. Yaşanacak acılar pahasına mücadeleyle imkansızlıktan çıkararak bir gerçeklik haline dönüştürecek.

Evvel PKK Hareketi, dünya halklarının özgürlük mücadelesinde onlara rehberlik eden Marksizm-Leninizm bilimini, Kürdistan somut gerçekliklerine uyarlayarak sömürgecilikten barajını parçalayıp ülkeye taşınmayı başaranak mücadeleyi geliştirmiştir. Böylesi bir ortamda çıkan bir güç, gerçekleştirmeyi amaç edindiği hedeflere varmada, normal ölçülerle hareket edemez. Onun ölçülerini sömürge bir ülkede üst üste binmiş tarihsel-toplumsal ve ulusal sorunların gerçekliği temelinde olduğu kadar, aynı zamanda düşmanın karakteristik özelliklerini kavrama ve buna cevap verecek bir yapıda da olmak zorundadır.

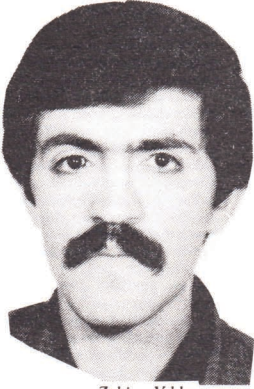
Bu bilinç hamuru ile yoğrulmuş PKK, daha grup döneminde kendisini buna hazırlamış, ilk öncüler çelikten bir irade ile bütünleşmişlerdir. Dava uğruna bir araya gelen bu iradi güç gelişmiş bir birikim üzerinde yükselmeyi, aksine parçalanmış bir toplumsal yapı ve varolan katı aşiretçi, aileci kuralları çemberi ile kuşatılmış durumdaydı. Bu anlamda devrimci olabilmede ve ilk adımları atmada bile hemen bu yapı ile karşı karşıya geliniyordu, bu durum bile üzerinde hareket edilen zeminin elverişsizliğini göstermektedir.

Ama buna rağmen kurtuluş ideolojisi ile donanmış savaşçılar, adımları atmada en ufak bir tereddüt bile göstermediler ve ulusal kurtuluşçu düşünceler Kürdistan'a taşınmaya başladığı daha ilk anda, başta gençlik olmak üzere kısa sürede toplumun ezilen kesimlerinde yankısını buldu ve bir çok sınıf ve tabakadan insan, mücadelenin etrafında saflaşmaya başladı. Gelişen mücadele hızla düşmanın dikkatlerini üzerine çekmiş ve düşman, varlığına yönelen bu çıkışı ezmenin ilk adımlarını 1977'de Antep'te Haki KARER'i katlederek atmıştı. Verilen bu ilk şehit ulusal kurtuluş mücadelesinde bir dönemi bilince çıkarmada büyük rol oynadı. Topraklara dökülen kan, artık mücadeleyi dönülmeyen bir noktaya getirmişti.

Kürdistan UKM'nin gelişiminin temelinde, her biri kilometre taşı görevini gören inanç ve kararlılığın sembolü direniş şehitleri vardır. Onlar, aynı zamanda daha doğuşunda şehit kanyıla şekillenen ulusal direniş mücadelesinin tarihini oluşturmaktadırlar. Açık ki, gelecek kuşaklar için ve hatta bugünden Kürdistan'ın yeni-direnisi tarihini anlatmak için her biri bir tarihi an ve döneme damgasını vurmuş şehitlerin anlarına değinmek yeterlidir.

PKK, sömürgecilik ve emperyalizmin Kürdistan'a taşıdığı her türlü tortu güce karşı dişe diş bir mücadeleyle şekillendirildi. Sömürgeci ulusal direniş gelişiminin önünü kesmek için tüm uşaklarını daha başlangıçtan harekete geçirdiler. Ajan-muhbir takımı, azgın faşist güçler ve feodal eşkiya çetelerini her cepheden saldırıya geçirecek, mücadelelin kitlelerle bütünleşmesini, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin maddi bir güce dönüşmesini önlemeye çalıştılar.

İşte bu gelişmelerin en yakıcı tarzda yaşadığı 1978-79 yıllarında Kürdistan kentlerinde sömürgeci-faşist Türk devletinin resmi ideolojisi, sivil faşist güçlerce örgütlendirilmeye çalışılıyordu. Bu alanlardan biri de Ağrı idi. Ağrı'da yaratılmak istenen bu faşist odaklara karşı Partimizin yürüttüğü mücadelede 1979'un 19 Ağustos'unda Hayrettin Ertürk yoldaş şehit düştü. Ağrı ili, çemnişte sömürgeciğe karşı gelişen isyan merkezlerinden birisi olması nedeniyle sömürgeci bir alanda ajanlaşmış yapının yanı sıra faşist mihracları da örgütlemeye büyük önem verdiktedirler. Bu anlamda Ağrı'nın bir karşı-devrim kalesi

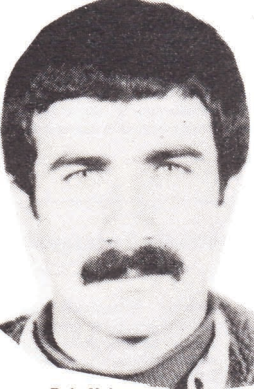
Zeki Yıldız

Süleyman Tuğcu

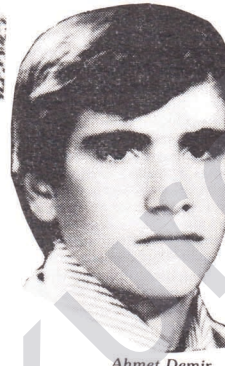
Gürcan Özcan

Baki Kahraman

Hayrettin Ertürk

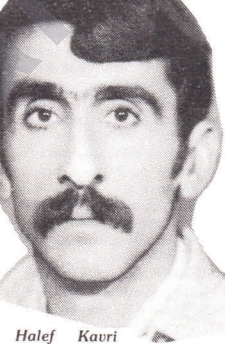
Ahmet Demir

Abdulkadir Taprı

Şerif Keçi

Halef Kavri

haline getirilme çabalarına karşı, Partimiz yoğun bir savaş yürütüyordu. Hayrettin yoldaş, mücadelenin önemini kavramış ve ne pahasına olursa olsun eskinin direniş alanının yeni dönemde Parti önderliğinde yaratılması gerektiği kesin kararlılığı ile en ön saflarda savaşarak şehit düştü, fakat mücadelede sürekli yaşanan manevi bir güç haline gelecek ölümsüzleşmiştir.

Şehir merkezlerinde ajan ve faşistlere karşı yürütülen mücadelenin yanı sıra bu yıllar aynı zamanda feodal-kompradorlara karşı da kırsal alanlarda mücadelenin hızla geliştiği bir dönemdir. Yüzlerce yıldan beri Kürdistan köylülüğü üzerine bir kara kabus gibi çöken bu güçler, özellikle TC'nin egemenliği ile birlikte, Kürdistan'da kraldan daha kralcı bir tavırla, Kürt köylülüğü üzerinde dizginler bir baskı ve sömürü uygulayarak onları kişisizleştirme çabası yapmaktadırlar. Partimizin, halkımızın ellerine ve yüreklerine pranga vurmuş bu hain güçlere karşı başlattığı mücadele hızla yurtsever Kürt köylülüğünde yankısını bulmuş, tarihte ilk kez Kürt köylülüğü feodal-kompradorlara karşı Partimiz önderliğinde kendi kurtuluşu için savaşmaya başlamıştır.

Gelişen bu mücadeleyi bastırabilmek amacıyla tüm kiralık katiller ve eşkiya çeteleri ile saldırıya geçen, Kürt feodal-komprador güçleri içinde etkin bir konumu olmasının yanı sıra TC'nin azgın bir uşacı olan M. Celal Bucak'a karşı yürütülen mücadelede şehit düşenlerdendir de Şerif KEVCI yoldaş oldu. Şerif yoldaş yoksul bir aileden olması yüzünden uygulanana baskı ve sömürden en çok etkilenen ve bunu günlük yaşamında gören ve hissedenden biriydi. İşte bu yüzden Partimizin geliştirdiği bu mücadelede yerini almakta bir an bile tereddüt göstermedi ve mücadelenin en ön saflarında savaşarak şehit düştü.

Kürdistan halkı, feodal-eşkiya çetelerine karşı yükselen mücadelede yüzlerce Şerif'e

tanık olmuştur. Yoksul köylü yığınları, yüzyılların kin ve öfkesiyle mücadeleye atıldı. Köylerde yurtseverlerin kurduğu barikatlar, sömürgeci ve feodal-eşkiyalar için adeta geçit vermez birer kale oldu. Yüzlerce insan ölümüne mücadelede katıldı. Bağımsızlık ve özgürlük sloganı yurtsever köylülüğün direnişinde ve dökülen kanlarla bayraklaştı.

Şehir ve kırsal alanda yükselen direniş mücadelesi hızla Kürdistan'ı sarmış birlerce insan direkt eylemlere katılarak yine milyonlarca Kürdistanlı da bu gelişmelerden yakinen etkilenmekte ve sempatisini çeşitli desteklerle göstermekteydi.

Bu gelişmeler karşısında Kürdistan'da işbirlikçilerinin kofluğunu gören sömürgeci, direkt orduları ile tüm gelişmeleri ezmezi önlerine amaç olarak koymuş ve bu temelde saldırılarını başlatarak, ulusal kurtuluşu açacağı kökten sökmeve yönelmişlerdir. Yapılan operasyonlarda esir aldıkları savaş esirlerini en azgın işkencelere tabi tutarak, davadan vazgeçirmeye çalıştılar. Fakat tutuklanan savaş esirleri işkence tezgahlarını da bir savaş alanı olarak değerlendirerek düşmanı yenmeyi bildiler. Düşman, devrimcilerin kararlı direnişinden korkarak onlardan kurtuluşu ancak fiziki imhalaandı buldu.

İşte mücadelenin her alanda yükseldiği 1980 Ağustos'unda Abdulkadir TAPRI, Ahmet DEMİR, Halef KAVRI yoldaşlar birer birer şehit düşerek işkence tezgahlarının gücsüzlüğünü açığa vurdu. İşkence ile teslim alma çabaları boşa çıkarılmış ve düzenin köhnemişliği bir sır olmaktan çıkarılmıştır. Yoldaşlar, onun karşısından güçlenerek çıkmışlar ve isimlerini tarihe direnişleri ile yazmışlardır. İşkence tezgahlarında gösterilen kararlı direnişlerle, işkencehanelerinde de bir savaş mevzisi haline getirilmesi gerektiği gerçeğini sunmuşlardır.

Tüm bu kararlı direnişler Kürdistan halkı-

nın ulusal kurtuluş mücadelesinin alevlerini daha da yaygınlaştırarak, ulusal direniş yol açmıştır. Türk sömürgeci bir gelişmelerin önüne geçmek amacı ile 12 Eylül'de askerî-faşist diktatörlükle devleti biçim değişikliğine uğratarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişini bastırarak amacıyla adeta yeni baştan bir işgal ve istila savaşına başlatarak devrimci gelişmeye saldırmışlardır.

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının yaptığı bu saldırılar esnasında birlerce yurtsever Kürdistanlı işkencelerden geçirilirken, bunun yanı sıra bazı alanlarda da PKK partizanları ile karşı karşıya geldiğinde büyük bir askeri güçle onları yok etmeye çalışmış, fakat partizanlar düşmanın bir saldırısına karşı Partinin direniş çizgisini bizzat ölümleri ile bilincle çakmış ve Kürdistan'da direnişin kilometre taşları olmuşlardır.

Bu saldırılarda 1981 Ağustos ayında şehit düşen halkımızın yiğit evlatları ve Partimizin militan savaşçıları direnişleri ile destanları yaratmış, sömürgeci Kürdistan gerçeğini direnişle kanıtlamışlardır. Bu direnişleri özellikle Partimizin geri çekiliş döneminde Zeki YILDIZ, Baki KAHRAMAN adlı yoldaşların şahsında görmekteyiz. Onlar, fiziki olarak ölümlerle, şehit düştükleri topraklara direnişin tohumlarını ekerek ölümsüzleştiler.

Yoldaşlarımızın düşmana karşı ortaya koydukları direnişlerin yanı sıra, Partimiz geri çekiliş dönemi, yeni bir dönemi başlatmak amacıyla direniş temelinde ele almış, tüm gücünü bu temelde hazırlayarak II Kongre sonrası ülkeye dönüşü başlatmıştır.

Ülkeye giriş, devrim amacıyla hareket eden güçler açısından tarihsel öneme sahiptir. İlk adımlar cesaretle olmak zorundadır, en ufak bir kararsızlık devrimci gücün çok yönlü zarara uğramasına yol açar. Partimizin attığı bu ilk adımlar esnasında iki değerli yoldaşımız, sömürgeci karşılaştırmaları esnasında girdikleri çatışmada, düşmana büyük kayıplar verdirerek şehit düşmüşlerdir. Ağustos 1982'de Şehit düşen Süleyman TUĞCU ve Gürcan ÖZCAN yoldaşlar, yeni bir dönemi kararlı başlatıcıları onlarla mücadelede unutulmaz yer sahiptirler.

Birçok gücün, değil hazırlık yapıp ülkeye dönüş yapmaları, tersine devrimden vebadan kaçarak gibi kaçtıkları, örgütsel yapılarını koruyamaz duruma gelecek dağılmaya başladıkları böylesi bir süreçte Partimizin ülkeye dönüşü ve bu dönüşler içinde verdiği bu şehitleri onun Kürdistan halkı karşısında duyduğu sorumluluğun ölçülerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu anlamda şehit düşen yoldaşlarımızın yürüttüğü direnişler bizler açısından son derece büyüktür.

Böyle kısa mücadele tarihi içinde sadece Ağustos ayında bu kadar şehit vermiş olan Partimizin günümüzde haklı olarak ulaştığı nokta ve yarattığı saygınlık daha iyi anlaşılır sanıyoruz. Eğer devrimci mücadeleye kuralları ile yürütülmez ve devrimin bedeli adını ödemenmezse, o bir hayalden öteye gidemez. Evet, Partimiz devrimin bedelini ağır ödesede de, ona ulaşmanın yolunu da açarak bu yolda Kürdistan halkını zafere götürmeyi başaracaktır.

Devrim denilince korkudan dudakları çatlama bir çok reformist küçük-burjuva güç, günümüzde Avrupa alanlarına çekilerek hak kesmenin yanı sıra direnişçiliğimize saldırmakta, Partimizi "terörist", "maceracı" vs. gibi sıfatlarla suçlamaya çalışmakta, tarihinin en büyük değerleri olan şehitlerimiz ise en büyük saygınlığı yapmaktaki ve içine girdikleri işbirlikçi politikanın bir gereği olarak halkımıza karşı suç işlemektedirler. Direniş ve bunun öncü gücü Partimizi tasfiye etmek amacıyla birçok provakatif güç ile ilişki kuran ve onlara kan vererek zorla yaşatma çabaları içinde olan bu güçler, emperyalist basın organlarında poz vererek çığlıklarını varan saldırılar ile kendilerini siyasi tükeneş mahkum ederek, sınıf özelliklerine uygun kimliklerini ortaya koymuş bulunuyorlar.

Bu güçlerin son çok iyi bilmelidirler ki, PKK, günümüzde kadar şehitlerinin döküldüğü kanlar ile ülke topraklarını sulamış ve ektiği direniş tohumları artık ürün vermeye başlamıştır. Hiç bir şey Partimizin zafere ulaşmasını engellemeyeceği gibi, bu garip yaratıklar ise, zamanı gelecek halkımızın vereceği cevaptan kaçamayacaklardır.

Bizler bugün, dökülen kanlara sahip çıkerek, bu sahip çıkışımızı mücadeleyi geliştirerek kanıtlamaktayız. Yurtsever Kürdistanlı kitleler gelişmeleri yakinen görmede ve hızla Partimiz etrafında saflaşarak tüm devrim çabalarını gereken dersi şimdilik böyle vermektedirler. Kürdistan'da gelinen noktada onurlu bir insanın yeni direniş mücadelesinin saflarında ve bizler ancak bu saflarda yerimizi aldığımız oranda şehitlere sahip çıkabilir ve tarih karşısında görevimizi yerine getirmiş olabiliriz.

Bir PKK Partizanı

Cuntanın Çıkması ve Özal'ın Stolipin'ciliği

Baştarafı 1. sayfa

Cuntanın Hükümeti Güvenoyunu Kürdistan Politikasından mı Alıyor?

Emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde sistemin çöküşünün birer açık belgesi olarak uygulamaya konulan ekonomik politikamın en çarpıcı sonuçlarından birisi de Türkiye'de yaşandı. Geçmişte kendi bunalımını yeni-sömürge ve sömürge ülkelere taşıyarak kısmi oranda da olsa ferahlama olanağına kavuşan emperyalist devletler, ekonomik bunalımın zirveye ulaştığı 1970-80'li yıllarda artık bu alanlarda da tam bir tıkanıklıkla karşı karşıydılar. Ve üstelik, bu alanlarda sürekli büyüyen bunalım onları derinden etkilemektedir. Sistem bugün, kendi tarihinde tanık olduğu en büyük ve çıkışı olmayan bir bunalım yaşamaktadır.

Bunalımı hafifletmek için geliştirilen ve önerilen modeller, kısa zamanda iflas etmektedir. Kısaca, emperyalist sistem tarafından başvurulan her türlü yöntem sonucunda bunalımın daha da derinleşmesinden öte bir sonuç verilmeyor. 1970'li yıllarda Şili, Brezilya, Meksika, Venezuela'da birer başarı örneği olarak gösterilen ekonomi politikalarının 1980'lerde ulaştığı nokta, yine Güney Kore, Tayvan ve Tayland'ın durumu, "yeni kalkınma modelleri", "liberal ekonomi" vb. gibi ekonomik formülasyonların hastalığa çare olacak reçete olmadıklarını açığa koymuştur. Tam tersine bu reçeteler, toplumsal bunalımı ve çalkantıları arttırmış sosyal sınıflar arasındaki uçurumu derinleştirerek, devrimci çözüm dışında hiç bir alternatif arifi söz konusu olmayacağını göstermiştir. Friedman'ın ünlü reçetelerinin, bizzat uygulayan güçleri nasıl bir sonuç karşısına getirdiğini en açık örneklerle Latin Amerika ülkelerinde görmek mümkündür. Bu ekonomik modellerin askeri rejimler, ya da ordu desteği ile uygulamaya geçirildiği de zaten sistemin bir bütün olarak nasıl bir çözümsüzlük içinde olduğunu kanıtlar. Sermayenin, diğer burjuva kesimleri de distalayarak bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı, yabancı sermayenin ekonominin her alanına kesin hakim olduğu ve çarklarını bu kesimlerin çıkarına döndürdüğü, enflasyonun dev boyutlara ulaştığı, iç tüketimin ve halkın alım gücünün kısalarak ihracata yönlendiği, işçi ücretlerinin en asgari düzeyde bile altına düştüğü, işsizlik ve sosyal çöküntünün alabildiğine arttığı bu ülkelere tekelci burjuvazi, elbetteki şiddet dışında yaşama olanaklarına sahip değildir. Ama gelişmeler de göstermektedir ki, kısa zamanda toplumun tümünün muhalefetiyle karşılaşılan ve bizzat varlığıyla, rejimi tehlikelerle karşı karşıya getiren askeri yönetimler de bu ülkelere tutunamamakta, ve tabii ki, karşı-devrimci zorun dışında uygulama imkanı olmayan bu politikaları sürdüleştirmek için "demokrasi" modelleri birbiri ardına piyasaya sürülmektedir. Yani, ya askeri darbeler birbirini kovamamakta, ya da "diverleştirilmiş" askeri-faşist rejimler biçimini almaktadır.

Emperyalist sistemin dünya çapındaki bir çirpışmasının en yakın ve en belirgin örneği Türkiye modelidir. TC, bugün adeta emperyalizmin kendisinin yasa şansını denediği bir alan haline gelmiştir. Ekonomiden, siyasete ve askeri alana kadar, sistem kendisini bu alanda askeri-faşist cuntanın şahsında yansıtmakta ve denemektedir. Bu nedenle, TC sınırlar içindeki sorunlardan hareketle bazı özgül yanları bulunsada bu sahadaki her politika ve uygulamayı sadece sömürgeci Türk burjuvazisi açısından değil, tüm bir sistem açısından değerlendirmek gerekmektedir. TC sınırlar içinde bugün çapımızın tüm çelişkileri en keskin biçiminde yaşanmaktadır. Artık dünya çapında tasfiye olmuş klasik sömürgecilige, feodalizme ve emperyalizmin gerici tortularına, emperyalizmin en gerici ve kanlı yönetim biçimi olan faşizme karşı, bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm savaşımının verildiği bir alan olarak, TC sınırlar, çağın, tarihin gerici tortular ve güçleriyle hesaplaştığı bir zemindir. Açık ki, böyle bir konumda bul-

nan bir yapı, sistemin en zayıf halkalarından birini oluşturmaktadır. Ve bu zayıf halkanın en zayıf noktası ise TC'yi bu güne dek yaşatan, ama bugün ona ecel terleri döktüren Kürdistan'dır. Nasıl ki emperyalizm, TC'de denediği politikalarla dünyaya kendini kanıtlamaya çalışıyorsa, TC de Kürdistan üzerinde uyguladığı politikalarla varlık bulmaya çalışmaktadır. Böyle bir gerçeklik TC açısından çok daha geçerlidir; çünkü TC, Kürdistan üzerindeki hakimiyeti temelinde şekillenmiştir. Ve o, kendi sonunun da bu alanda belirleneceğini çok iyi bilmektedir.

Nitekim, uygulanan ekonomik politikadan, siyasi ve askeri politikalarla kadar, rejim bir bütün olarak kendisini Kürdistan sahasındaki gelişmelere göre biçimlendirmektedir. Çöken ekonomisini Kürdistan'da sağladığı aşırı sömürü temelindeki karlarla canlandırılmaya, sermayenin tıkanıklığı bu alanda açmaya, gasp ettiği tarımsal ve hayvansal ürünleri dış alanlara pazarlayarak döviz ihtiyacını karşılamaya, enerji kaynaklarını ekonomisinin çarklarını döndürmeye hizmet eder bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Sömürgeci-faşist zor temelinde boğazını sıkı tuttuğu halkı son lokmasına kadar soyarak, en son vurgununu verme planlarını uygulamaktadır. Pek tabii ki, böyle bir politika, her şeyden önce ulusal direniş güçlerinin gelişmesini önlemektedir. Savaşın, soygun ve şiddet, rejim tarafından tümünden ayrılmaz bir bütün olarak uygulanmaktadır. Ve bu politika, rejimin karakteri gereği öyle olmak zorunda olduğundan, hükümeti adı da önem taşımamaktadır. Zaten, hangi partinin adını taşırsa taşırsa hükümetlere düşen görevin, rejimin her alandaki politikasını günlük uygulamaların ötesine geçmeyeceği, rejimin basit birer bürokratik olma konumunu aşamayacakları açık olan bir durumdur.

24 Ocak Kararlarıyla uygulamaya geçirilen ekonomi politikaların halen uygulayıcı gücü ve rejimin diplomatik sahada sözcüsü olan mevcut Özal hükümetinin oluşumu ve devam eden varlığı da bu gerçek ışığında izahını bulmaktadır. 12 Eylül darbesi ardından oluşturulan Ulusu hükümeti gibi, Özal hükümeti de tüm yetkisini amirleri durumundaki generaller tarafından almakta ve verilen direktifler doğrultusunda günlük yürütmeyi sağlamaktadır. Rejim tarafından sahneye sürülen "anayasa", "parlamento", "seçim" gibi sahtekarlıklar bu geçeriğin üzerini örtmemiştir. Özal hükümetine damgasını vuran 12 Eylül rejimidir ve 12 Eylül hükümeti olarak Özal hükümeti bu rejimin gereklerini yerine getirmekten öte bir işleve sahip değildir. Bugün hükümetin adı etrafında sürdürülen, sözün ona tartışma ve tenkitler de, bu geçeriği çok iyi yansıtmaktadır. Hükümet kendisini savunurken "iş bitirici" olduğunu, 24 Ocak Kararlarının en iyi kendisi tarafından uygulandığını, ordunun anarşi ve terörden "temizlediği" zemin üzerinde şimdi kendilerine düşen ekonomik uygulamaları gerçekleştirmek olduğunu ifade ederken, sömür muhalefeti ise sadece uygulama sorunlarına ilişkin olarak eleştiri yönelmekte ve en iyi uygulayıcıların kendileri oldukları çığırkanlığı yapmaktadır. Kısaca, hükümetin başkanı ya da başbakanlığı, rejimin önüne koyduğu planı pratik uygulamaya becerisine aramaktadır. Bunun ölçüğü ise, birincisi, Kürdistan'da bastırılmayan UKM karşısındaki politikayı uygulama becerisi, ikincisi ise, tekelci burjuvaziye yeni sömürü ve kar olanak ve alanları açma becerisidir. Hükümetin ayakta kalması veya düşmesi bu iki ana görevini başarma gücüne bağlıdır.

Özal başkanlığındaki hükümet, simdilik bu açıdan "rahat" görünmektedir. Ordunun doğrudan destek ve direktifleri ile ekonomik politikayı uygulamadaki başarısını göstermiştir. NATO Genel Sekreteri Luns'un, "Türkiye'yi kışkırtıyorlar" demesine ve cunta başınına; "yabancılar Özal'ı pek beğeniyor" diye manşet atmasına

bakılırsa ve yine, bir avuç tekel grubunun palazlanması karşısında halkın açlık ve sefaletle gözler önüne getirilirse, Özal'ın ekonomi politikayı uygulamadaki becerisi artık edilemez. Çünkü bu ekonomi politikamın "başarıyla" uygulanması halinde daha başka bir sonuç doğurması söz konusu değildir.

Ama aynı başarıyı Kürdistan sahasında gösterdiğinden pek bahsedilememektedir. Çünkü, karşısında, ordusu ve tüm bir devlet yapısıyla ezmeyle çalıştıkları halde, giderek büyüyen bir ulusal kurtuluş hareketi vardır. Ve işte bu noktada, Özal'ın siyasal geleceği bu sahadaki gelişmeler üzerinde odaklanmaktadır. Gerçi bu, onun uygulamaya becerisinin ötesinde bir olaydır. Kürdistan'da politikamın hayata geçirilmesi bizzat ordu tarafından yapılmaktadır. Ama, en azından yine de günlük uygulamalarda belli bir onay almaya gerekmemektedir. "Sivil" hükümetleri öne sürerek ypranmayı önlemek isteyen cunta, Kürdistan'da kaçınılmaz olan bozununun kefaletini bu "hükümetlere" yüklemeye daha baştan gündemine koymuştur. Kürdistan'a ilişkin olarak karar ve yürütme gücü kendisi olmasına rağmen, cunta, görünüşte hükümet kararlarıyla hayata geçireceği bir çok kanlı

planın yolaçacağı sonuçları ilk gündem hesaplamıştır. Nitekim cuntanın başı Kenan Evren, kendisini her şeyin üzerinde gösterirken, Özal hükümeti bunun ağır yükü altına girmişti bile.

Özal, Ağrı'da yenilenen Belediye Başkanlığı seçimine bu nedenle büyük önem vermiş ve bu seçim sonuçlarını henüz atılması gereken bir paçavra haline gelmediğinin "kanıtı" olarak göstermek istemiştir. Cuntanın Başbakanı Özal, Ağrı Belediye Başkanlığı seçimi dolayısıyla, Ağrı'da yaptığı konuşmada; "geliş size 'Özal geldi pahallık geldi' diyecekler. Pahallıka birlikte para geldi, canlık geldi..." derken, yetkisini aldığı cunta ve tekelci burjuvaziye bu mesajı vermek istemektedir. Kendisine düşen, halkı soyup söğana çevirmek, Türk kapitalizminin çarklarının dönmeye için gerekli kârları aktırma görevini başarıyla belirtmeye çalışmaktadır. Tabii ki, bunu özellikle Kürdistan'da ifade etmesinin ayrıca önemi vardır. Özal 12 Eylül hükümeti olarak, cuntanın programını, yani Kürdistan halkının kanını emen bir vampir olma görevini yerine getirmesinin ödüllendirilmesini talep etmektedir. Ve bu noktada, emellerinin kısmını iyi duyurduğunu bilerek kendinden emin konuşmaktadır.

Turgut Özal'ın Stolipin'ciliği Tutmayacak!

Kenan Evren ve çetesinin başbakanı olan Turgut Özal'ın uygulamaya geçirdiği politikalar, dünya çapında defalarca iflasi yaşamış politikalarla başka bir şey değildir. "yeni ekonomik model" adı altında piyasaya sürülenler, bu nedenle yabancı veya "yeni" gelmemektedir. Çoktıkı giden her burjuva iktidarının kaçınılmaz biçimde uygulayacağı şey, dizginsiz bir şiddet temelinde soygun ve sömürünün artırılmasıdır. Günümüzde dünyanın her tarafında peş peşe ortaya çıkan askeri-faşist diktatörlükler ve daha dün gibi tazelini koruyan Rusya pratiği bunun örneklerini oluşturmaktadır. Devrime ve halk kitlelerine azgınca saldırarak kendi sınıf egemenliklerini sürdürmeye çalışan bu yönetimler, azgın bir gericiğin temsilcileri olarak, toplumu her alanda kaos ve karmaşa yaratmış, en küçük bir muhalif gelişmeye bile tahammülsüz olmuşlardır. Bu yönetimler önünde tek bir hedef vardır; o da, sermayenin palazlanması ve egemenliğinin sürmesidir. Bunun için uygulanacak her yöntem onlar açısından geçerlidir.

Özal hükümetinin uygulamalarında da görüldüğü gibi, bu yönetimler, sadece şiddet temelinde soygunu hızlandırmakla da yetinememektedirler. Karşı-devrimci şiddetin karşılığı sürekli büyüyen bir kin ve öfkenin halkı yığılması sarması olduğundan, buradan gelecek tehlikelere karşı emniyet süzülmesi oluşturmaktan geri durmadıkları da bilinmektedir. Bu, devrim güçlerini her türlü şiddet ve işkence yöntemini kullanarak imha etmekte başta olmak üzere, sahte "sol" partiler yaratmaktan, özellikle köylülük ve küçük-burjuvaziyi etki altına almaya yönelik ekonomik uygulamaların geliştirilmesine kadar birçok yöntemi kapsamına sahiptir. Özal hükümetinin icraatına bakıldığında, tüm bu uygulamalar açıkça görülmektedir.

Özal, neden "doğunun makus talihini değiştirmeye" soyunmuştu? Ve nedeni, özellikle emekçilerin, yabancı ülkelere çalışan işçilerin, küçük esnaf ve zanaatçıların elindeki tasarrufları "akıllıca kullanma" yolları önermekti? Köylünün ürettiği ürün ve beslediği hayvanlar, neden birden böylesine hükümetin ve basın'nın ilgi merkezi haline gelmiştir? Şüphesiz ki bunlar, salt ekonomik amaçlı uygulamalar değildir. Bu politikamın oturtulduğu alanda Kürdistan olması ise, yönelimi daha da ilginç kılmaktadır. Turgut Özal, ne yapmak istemektedir?

1905 devriminin bastırılmasından sonra Rusya'da Stolipin'in izlediği politika, bu durumda oldukça benzerlik arz ediyor. Bolşevik Partisi Tarihi, bu konuda önemli dersler vermektedir. 1905 devriminden sonra Rusya'da

yaşanan gelişmelere bakıldığında görülen gerçekler gözümüzün önüne yeni bir Stolipin daha çıkarmaktadır: "İkinci Devlet Dumasını doğatan ve Devlet Duması'ndaki Sosyal-Demokrat grubun varlığına son veren Çarlık hükümeti, proletaryanın politik ve mesleki örgütlerini olan şiddetini kullanarak darmadağın etmeye başladı. Müebbet mahkumları için kullanılan zindanlar, kaleler, sürgün yerleri tika-basa devrimcilerle dolduruldu. Buradaki devrimcilerle en zalim yöntemler uygulanıyor, işkence ediliyordu. Kara Yüzler'in terörü ortalığı kasıp kavuruyordu. Çar'ın Bakanı Stolipin tüm ülkede baştan başa darağaçlar kurdu. Binlerce devrimci darağaçlarında can verdi. Bu yüzden, o günlerde darağaçlarına "Stolipin boyunbağı" deniliyordu." Özal, henüz böyle bir ünvana ulaşamıyorsa da mevcut uygulamalar, bundan farklı değildir. Bugün, gerek Türkiye ve özellikle de Kürdistan'da yaşanan gelişmeler açıkça, Cezaevleri birer mevhaneye dönüşmüş, işkence ve zulüm ayıyuka çıkmış, ve zaten Kürdistan sömürgeci-faşist ordunun adeta ikinci kanlı işkence uğramış durumu. Açıkçası Kürdistan'da bir savaş hali yaşanmaktadır. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncüsüne ve kitlelere yönelik olarak imha ve yıldırma operasyonları sistemli bir biçimde uygulanmaktadır. Kürdistan boynadın boya bir işkencehane ve cezaevi haline getirilmiştir. Fakat bu sistemli işkence ve imha politikasının belklenen sonuçları da doğmaktadır. Yani halk kitleleri büyük bir öfke ve kin içerisinde dir. Zulme karşı isyan duyguları tüm bir halkı sarmış durumdadır. En önemlisi de, her türlü şiddet uygulamalarına rağmen yok edilemeyen ve teslim alınmayan devrimci öncü, bugün daha da güçlenmiş olarak mücadeleyi yükseltmektedir. Kitleler en büyük umut kaynakları olarak öncüye sarılmakta, kendi acılarının ve geleceği dair umutlarının ifade edilmesini ondan bulmaktadırlar. Cuntanın 4 yıllık uygulamaları, azgın şiddet politikası kitlelere yıllardan öğretmeyeceği gerçekleri kavratmış, yüz-yılların kinini açığa çıkarmıştır. Bu gerçek, cunta ve hükümeti tarafından da bilinmektedir. Bu nedenle de, özellikle yoksul köylülüğe ve küçük zanaatkarlara yönelik bol bol çığırkanlık yapılmaktadır.

Su sözlerle bir göz atalım: "Her zaman yazar çizeriz, Doğu Anadolu Türkiye'nin hayvancılık merkezi diye. Ama biz devlet olarak, yönetici olarak işi hep oğursunura bırakmışız. Doğu'da güzel var, ama sıcak yok. Kar, yağmur var, ama üreticiye, besicisine her türlü rahat yok. Tek bir best hayvanına yılda 30-40 bin lira harcıyor, satılığa çıkardığı zaman

karşılığını alamıyor". Gösterilen neden: "Bu arada canlı hayvan almış satılmıyala uğraşan üreticiler ise, et potansiyelinin büyük bir bölümünü elinde bulunduran Et-Balık Kurumu'nun alım ve kesim işini yeterince yapmadığını, depo sayısını artırmadıkları için Türkiye'de fiyat artışı olduğunu ve bir çok bölgede et sıkıntısı çekildiğini söylüyorlar." (Tercüman 13.5.1984) "Doğu için elele" vererek çözüm arayan tüm "doğu"lu milletvekilleri hep bir ağızdan bu işin sözcülüğünü yapmakta, "doğu" ya işçilerin açılması, yeni yatırımlar yapılması ve özellikle hayvancılığın geliştirilmesi" konularını gündeme sürmekte, gazeteler bu doğrultuda hangi partiden gelirse gelsin verilecek her önergenin destekleneceğini yazmaktadır. Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir başbakan Kürdistan'a böylesine peş peşe ziyaretler yapmakta ve "doğu" nun kalkınması sorunu için defa böylesine ilgililenen bir konu olmaktadır. 12 Eylül'ün hemen ardından cunta başı Kenan Evren'in Kürdistan'a yaptığı bir dizi gezi sırasında Urfa'da yaptığı konuşma hatırlanacaktır. Kenan Evren söz konusu konuşmasında, köylüye "sevdiği hemşehrilerim bazıları toprak reformu yapacaklarını söylediler, inanmayın. Onu da ancak biz yaparız" diyordu. Sömürgeciğin getirdiği yıkım ve ağır baskıların altından ancak bir ulusal kurtuluş savaşıyla kalkılabileceğini yükselen sıcak mücadeleye öğrenen bu yöre insanlarını, böylece etki altına alabileceğini düşünmekteydi. Feodal zorbalann ve sömürgeci ordunun dipçik ve kırbaçı altında iliklerine dek sömürülen ve boyunduruğa vurulan yoksul köylülüğün, devrimci mücadeleye olan bağlarını koparmamın hesapları, sahteliliği ilk anda sırtın ve daha da büyük bir öfkeye yol açan vaatlere kadar bağlanabildi. Bu, cuntanın bir cadesizliği de olsa, rejimin Kürdistan'da nasıl bir politika izleyeceğini ilk günde gösteren açık bir örnekti. Kürdistan devriminin bel kemiğini oluşturan yoksul köylülük, özellikle devrimden koparılmaya çalışıyor, sahte vaatler ve faşist ordunun dipçik darbeleriyle, istenen bilinci yeniden karartılmak isteniyor. Sömürgeciçilerin işi daima kandıran saf insanları, bir köle sürüsü olarak görülen yoksul köylülüğün üzerindeki bu politika halen de devam ettirilmekte ve bu politikaya büyük umutlar bağlanmış olunduğu görülmektedir.

Tarihin yaprakları benzeri bir uygulamayı 1907 Rusya'da da veriyor. Tarih bu konuda şöyle yazıyor: "İşçilerin, köylülerin devrimci hareketini bastırma çabalarında Çarlık hükümeti, yalnızca baskı ve şiddet kullanmakla, cezalandırma hareketleriyle, kurşuna dizmelerle, zindanlar, müebbet mahkumiyetlerle kalamazdı. Çarlık hükümeti, köylülerin 'çor baba'larına karşı saf insanların gitgide yayıldığını kaygıyla görüyordu. Bu yüzden büyük bir hileye başvurdu: Köylük bölgelerde kalabalık bir sınıf olan köy burjuvazisinin -kulağlarını- kişiliğine sağlam bir destek yaratmayı tasarladı.

9 Kasım 1906'da Stolipin, köylüleri köy komünlerinden ayırıp tek tek toprak işletmecisi yapmaya doğru götürecek yeni bir toprak yasası çıkardı: Stolipin toprak yasası, topraktan ortaklaşa yararlanma sistemini ortadan kaldırdı, her köylüye, hissesine düşen toprağı özel olarak işletmesini ve köy komünlerinden çekilmesini istiyordu. Köylü o zamana dek sahip olmadığı bir hakka sahip olacak kendi payına düşen toprağı satabilecekti. Köy komününden çekilen her köylüye, komün, tüm bir parça olarak toprak (hotur, ottoprak parçası, dilim) ayırmak zorundaydı.

Böylece, zengin köylüler, kulaklar, halı-vakti yerinde olmayan köylülerin topraklarına yok pahasına sahip olmak fırsatını elde ediyorlardı. Bu yasanın çıkışı izleyen birkaç yıl içinde halı-vakti yerinde olmayan bir milyondan fazla köylü topraktan büsbütün yoksun edildi, yıkıma uğratıldı. Halı-vakti yerinde olmayan köylülerin topraktan yoksun edilmeleriyen, kulak çiftliklerinin ve işletmelerinin sayısı arttı. Bu çiftliklerin bazıları ücretliyi çalıştırmamış geniş ölçüde kullandığı tam bir malikane duru-

mundaydılar. Hükümet, köylülere köy komününün en iyi topraklarını, köy komününün ayrılan kulaklara vermelerini şart koşuyordu.

"Köylüler 'azatlıktan kurtulurken toprak ağaları köylülerin topraklarını nasıl yağma etmişlerse, şimdi de kulaklar en iyi toprakları ele geçirmek, halı-vakti yerinde olmayan köylülerin toprak paylarına yük pahasına sahip olmak yoluyla köy komünlerini topraklarını yağma ediyorlardı."

Çarlık hükümeti, toprak satın almaları ve çiftlikleri kurmaları için kulaklara önemli ölçüde krediler açıyordu. Stolipin, kulakları çar istibdadından sadık saunucuları haline getirmek istiyordu. "SBKP Bolşevikler Tarihi, S: 126)

Çarlığın kısa yönelik politikası bu olurken, sanayi alanında da önemli değişiklikler ortaya çıkıyor. Sermayenin giderek güçlenen bir grup kapitalistin elinde toplanması hızlanıyor. "Daha 1905 devriminden önce, kapitalistler, ülke içinde emtia fiyatlarını yükseltmek elde ettikleri fazla kârları, dış pazarlara ucuz fiyatlarla mal satılmakla ve böylece dış pazarları ele geçirmek amacıyla ihracata desteklemek için kuruluşlar oluşturmaya başlamışlardı. Bu kapitalist kuruluşlarda (tekelere) tröst ve sendika deniyordu. Devrimden sonra bunların sayısı daha da arttı. Büyük bankaların da sayısı çoğalıyor, sanayideki rolleri yükseliyordu. Rusya'ya yabancı sermaye akını gitgide artıyordu.

Böylece, Rusya'da kapitalizm, gitgide artan bir ölçüde tekelci kapitalizme, emperyalist kapitalizme dönüşüyordu." (age, S: 126)

Ancak, sanayileşmede sağlanan gelişmeye rağmen, yine de Batı Avrupa kapitalizminin gerisinde olan Rusya, doğrudan Batı Avrupa kapitalizmine bağımlıydı. Özellikle temel sanayi dalları yabancı sermayenin elinde bulunuyor, çarlık Rusyası, bütün makina ve donatım malzemesini dış ülkelerden ithal ediyordu. Pek tabii ki bu bağımlık ardından diğer bağımlılıkları da getiriyordu. Dış borçlanmalar hızla artıyordu. Yine, "bu durum, savaş çıkması halinde, 'müttefiklerin' yardımına koşmak İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin muazzam kârlarını korumak için, çarlığın emperyalist savaş cephesine milyonlarca Rus askeri yollamasını taahhüt altına alan 'müttefiklerin' yapılmış gizli anlaşmalarla kendini gösteriyordu.

"Stolipin gericiği yılları, jandarma ve polislin, Çarlık ajan-provokatorlarının ve Kara Yüzler zorbalarının işi sınıfına karşı yürüttükleri haydutça, barbar saldırılar ve baskınlarla dolu geçen yıllardı. Ama, işçilere baskı ve şiddetle cullananlar, yalnızca çarlığın ücretli zorbaları değildi. Sanayinin durgunluk dönemine girdiği, işsizlik arttığı yıllarda, patronlar, fabrikatörler, işçi sınıfına karşı saldırılarını özellikle şiddetlendirerek, bu yolda ötekilerden geri kalmıyorlardı. Patronlar ve fabrikatörler, yığınlar halinde işçiyi işten çıkarıyorlar, grevleri etkin bir biçimde katılan bilicili işçileri 'kara liste'lerine geçiriyorlardı. 'Kara liste'ye geçen bir kimse, artık o iş kolundaki fabrikatörlerin birliğinin eli altındaki işletmelerin hiç birinde işe alınmıyordu, işçi ücretleri daha 1908 yılında yüzde 10-15 oranında indirildi. İşgünü her yerde 10-12 saate çıkarıldı. Ceza kesme adı altında yapılan soygun yeniden aldı yürüdü." (age, S: 127-128)

Cuntanın Başbakanı Özal'ın başkandığı hükümetin, mevcut uygulamaları ve şimdiden netleşen sonuçları da gözler önündedir. Tüm yönetim ve yürütme gücünün bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı ve bunun temsilciliğini generallerin yaptığı TC'de Özal'ın ve onun paçavra haline gelerek atılması durumunda iktidara gelecek olan diğerlerinin rolü de çarın başbakanının rolünden farklı değildir. Tekelci burjuvazinin egemenliğinin ulaştığı noktaya, bunun dışında bir duruma izin vermemektedir. Büyük bir çöküntünün içinde bulunan işbirlikçi-tekeli Türk kapitalizmi, benzeri örneklerinden gördüğü gibi, işçi haklarını tamübedir reddetmekte, sömürüyü içte alabildiğine derinleştirip, çok küçük tutardaki parayı daha belli bir merkezde yoğunlaştırmanın yollarını her türlü entrikayı deneyerek geliştirmektedir, küçük-üretici iflasa sürüklenirken, sermayenin palazlanması sağlanmaktadır. İçte tüketim kısırlarken, halk kitlelerinin varnını yoğunun gaspedilmesi temelinde dış pazarlara açılmaya çalışılmaktadır. Özellikle islam ülkeleri Türkiye'nin ekonomik nedenleri

olduğu gibi siyasi amaçlarla da ilk elden aldığı alanlar olmaktadır. Ama, Türk burjuvazisi ekonomisini "geliştirmek" için sistem tarafından kendisine açılan bu yolların karşılığında da ödemek göreviyle yükümlenmiştir. Sömürgeci faşist Türk ordusu şimdi içte ve dışta, halk hareketlerinin bastırılmasında ve gericiliğin örgütlenilmesinde ağırlığını ortaya koyan ve olanca saldırganlığıyla bu görevin istekli bir uygulayıcısı durumundadır. Gerek Kürdistan sahasında ve gerekse İran-Irak savaşında olduğu gibi bölgeye yönelik olarak geliştirilen saldırılar bunun birer örneklidir.

Cuntanın başbakanının doküdüdü diploması mekiği ve içte hızla sürdürdüğü gezileriyle, tekelci burjuvazinin "çalışkan", "zeki" ve "iş bitirici" hizmetkarlığıyla şevkle yapması, belli ki tekelci burjuvazinin en irilerinde de sönuz ölçüde hoşnut etmektedir. Yurtdışındaki işçilerin boğazlarından keserek biriktirdikleri paralarını sözde yatırımda altında önce toparlayıp, hemen ardından yutan ve onları bir daha altından kalkamayacakları bir iflasa sürükleyen tekelci sermaye grupları, Özal hükümetinin "Doğu" da yatırım adı altında sömürünün derinleştirilmesini teşvik planları karşısın-

da da ele oluşturmaktadır. Vehbi Koç, "Doğu'nun kalkınması için alınan kararlar isabetli" buluyor. Koç, "Türkiye ileri gidiyor, karamsar olmayalım. Eksikliklerimizi tamamlayalım, çok çalışalım, memleketimizi bir an evvel kalkındıralım" diyor. Ve, tıpkı evvel ve hükümet yetkililerinin olduğu gibi, sermaye gruplarının Kürdistan'a yönelik gezileri de bir birini takip ediyor. Altıncı Kumaş Fabrikası ve Beymen'in sahibi Osman Boyner, ELKA yönetim kurulu üyesi Vildan Gülçelik ile Van'a gelen Koç, Van'da Hakkari, Erzincan ve Adıyaman illerinin ardından bahsederek "doğu'ya sempatisini anlatmaya çalışıyor. "Doğu'nun kalkınması için oldukça "yorcucu bir çalışma" sürdürdüğü belli olan Koç, Van'da verdiği demecinde bu yorcucu çalışmalarının sonucunda ulaştığı düşüncelerini şöyle ifade ediyor: "Özal hükümetinin aldığı kararı isabetli buluyorum. Bu iş uzun vadeli. Bu mesele 15-20 yıl önce ele alınsaydı bugün bir takım eserler ortaya çıkmış olacaktı.

Tıpkı artan nüfusumuz karşısında Doğu illerimize de iş bulamayan vatandaşlar büyük şehirlere akın ediyor ve bu şehirlerde bir takım ekonomik ve sosyal meseleler ortaya çıkıyor. Turgut Özal hükümetinin ortaya koyduğu bu felsefe yerindedir. Fakat uzun vadeli bir iştir. Orada da tesisler kurabilmek için alt yatırım, ulaştırma, haberleşme, hammade temini, mamullerin pazarlanması, idarecilerin rahatça çalışma imkanlarının sağlanması icap eder. Alınan bu karar bir başlangıçtır. Gelecek hükümetler bu politikaya devam etikleri takdirde Doğu'nun kalkınmasına faydalı olacaktır." Buradan amaçlanan şeyin, "doğunun kalkınma planları" olmadığı söylemek bile gariptir. Özel teşebbüsün bu sahaya gelmesi, ve yatırımlarda bulunması için, gümrük muafiyeti, gelir vergisi muafiyeti veya indirimi, nakliye ücretlerinde indirim, uzun vadeli düşük faizli kredi, yatırım sermayesi yardımı ve devlet siparişleri için mecburi kota gibi teşvik edici önlemler önerilmektedir. Bu önlemlerden birçoğu hükümet tarafından uygulanmaya geçirilmiş durumdadır.

Cuntanın başbakanının özel teşvik yasalarıyla "doğunun kalkınması"na böylesine önem vermesinin ekonomik ve siyasi olarak ciddi nedenleri vardır.

Birincisi, işbirlikçi-tekeli Türk kapitalizminin tıkanıklığı bu alandan açılmak istenmektedir. Tekeli-sermaye grupları tarafından Kürdistan yeni baştan sömürünün derinleştirildiği bir alan olarak ele alınacak. Kürdistan'ın hammadde kaynakları ve ucuz işçisi yerinde derinliğe sömürülme amacı taşınmaktadır. Kürdistan insan gücü ve doğal zenginlikleriyle büyük bir potansiyeli oluşturduğu gibi, önemli bir pazar alanıdır da. Bugüne kadar bizzat sömürgeci-devlet eliyle geliştirilen bu sömürü, özel sermayenin de en geniş katılımı temelinde şimdi son kerteye varılmıştır. Kürdistan'ın her alanındaki zenginlikleri sonuna kadar emilmeye çalışılmaktadır. Fabrika, tesis ve diğer yatırımları, bu alanda belli bir iş gücü istihdamına olanak tanınması ise, sömürgeci açısından ikinci bir elverişliliği yaratacaktır. İşsizlik ve sefalet içinde boğulan Kürdistan'daki yoksul halk kitlelerinden belli bir kesimi bu iş sahalarına yerleştirilerek, sömürgeçliğin nimetlerinden nasipleni almasını sağlanacak, ama bunun karşılığın ödemeleri de kendilerinden zorla istenecektir. Bu karşılığın, ulusal kurtuluş savaşına karşı tavır almak, sömürgeçliğe boyun eğmek demek olduğu açıktır. Yine, kapitalizmin bu biçimde geliş-

lacaktır. Ama küçük-üreticilik, küçük-mülkiyet görünüşü teşvik edilmeyecek. Diğer işletmelerle toplanan bu kesimlerin tasarrufları, özel-sermaye grupları tarafından kolay bir biçimde yutulacak ve Kürdistan üzerinden sağlanan aşırı sömürü temelinde sermayenin yoğunlaşması hızlandırılacaktır. Çeşitli fabrika, işletme ve şirketler biçiminde Kürdistan'a doğrudan el atan bu tekel grupları, köylünün ürettiği hayvansal ve tarımsal ürünler üzerinde de alabildiğine bir talan geliştirecek, halkın elinden yok pahasına alınan ürünlerin pazarlanması biçiminde ihracat geliştirilip döviz ihtiyacı karşılanacaktır. Bunun ne anlama geldiği ortadadır. Halk kitleleri dayanılmaz bir açlık ve sefaletle sürüklenirken ve köleler gibi ordunun dipçisinde çalıştırılırken; cuntanın temsilciliğini yaptığı bir avuç tekel grubu daha da palazlanacak ve Kürdistan üzerinde hakimiyetleri arttığı oranda dış alanlarda da hakimiyet amaçlarını gerçekleştirmeye çalışacaklardır. Ama, bu, tümüyle onların hesaplarıdır. Ve gerçekleştiremez olduğu, daha bugünden

yanı sıra gelişmelerle ortadadır. Bu politika, sömürgeci-faşist zoru dışında sürdürülemeyeceği göre ve yine karşısında yalnızca bu nedenle bile olsa büyüyen bir halk muhalefetine, kin ve öfkeyi bulacağına göre fiyaskoyla sonuçlanmasa kaçınılmazdır. Kaldı ki bugün, Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi vardır. Kürdistan'da kitleler, sömürgeçliğin kendilerine verdiği şeyin ve verceklerinin acı, zulüm, katliam ve açlıktan başka bir şey olmadığını bugün geçimsten daha iyi görmekteyiz.

Çar'ın başbakanının sonunu hatırlatmak bu noktada yararlı olacaktır. Bolşevik Partisi Tarihi, Çar'ın Başbakanı Stolipin'in sonu için sunları yazıyor: "Stolipin gericiliğinin zaferi uzun sürmedi. Halka kırbaç ve darağacından başka bir şey veremeyen bir hükümet güçlü olamazdı. Halk, baskı ve şiddete öylesine alışmış ki, artık bundan korkmuyordu. Devrimin yenilgisini izleyen ilk yılları işçiler getirdiği eziklik kaybolmaya yüz tuttu. İşçiler yeniden savaşımı giriştiler. Olaylar, devrimin kaçınılmaz olarak, yeniden yüselceğini söyleyen Bolşeviklerin haklı olduğunu doğruladı." Kulakları ve tekel gruplarını palazlandırmak ve sermayenin bu ellerde yoğunlaşmasını sağlamak için Stolipin'in büyük bir işçi ve halk düşmanlığı sergilemek durumunda olduğunu görmekteyiz. Nitekim, Stolipin'in iktidarı döneminde, mevcut uygulamalar karşısında öfkeyle ayağa kalkan işçi kitlelerine karşı uygulanan politika bunun açık bir örneğidir. Bu dönemde çarlık jandarmasının emriyle yüzlerce

işçi katledilmiş, yüzlerce yaralanmış ve sayıları binleri aşan işçi ve devrimci aydınlar cezaevlerinde, ya da sürgünde en ağır işkenceler altında tutsak edilmişlerdir. Böyle bir politikanın kaçınılmaz biçimde yaratacağı sonuç budur.

Nitekim çöken ekonomisini ve siyasal iktidarı ayaga kaldırmak ve devamını sağlamak için, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyetinin devamını zorunlu gören sömürgeci Türk burjuvazisi, bir yandan ekonomik sömürüyü son haddine kadar derinleştirmeye çalışırken, öte yandan da saldırılarını daha bugünden katliamlar düzeyine çıkarmıştır. Ordu, Kürdistan'da savaş halinde. Ve, karşısında savatığı gücün tüm bir halk olduğunu, yediden yedime kendisine öfke ile bakan gözlerden çok iyi anlamaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı, sömürgeçliğin bugün Özal hükümeti ve yarı başka hükümet adlarıyla geliştirmeye istediği her türlü ekonomik, siyasi ve askeri saldırı karşısında halkın örgütlü savaşım bulacaktır. Stolipin gericiliği döneminde çar polis ve jandarmasının işçileri açtı ve katliam kararını verdiği işçilerin karşılığı nasıl ki, büyük yığın gösterileri, mitingler ve Bolşeviklerin etrafında halklanma olmuşsa; sömürgeci-faşist cunta hükümetleri ve ordusu karşısında Kürdistan proletaryası ve halkının cevabı da PKK etrafında örgütlü direniş mücadelesini geliştirmek olacaktır.

Stolipin gericiliğinin saldırılar karşısında, bir grup fabrikaların işçileri kararlarını şöyle açıklıyorlar: "Biz öyle sarsıldık, öyle donakaldık ki, o anda duygularımızı dile getirecek sözleri bulamadık. Ne ölçüde bir protestoda bulunursak bulunalım, bu protestoda, her birimiz içinde kayanay hincin ancak silik bir gölgesi olabilir. Bize ne göz yaşları, ne de protestolar, hiçbir şey çare olamaz. Biz ancak, örgütlü yığın savaşını çare olabilir." Yaşamın bir işkence haline getirildiği, sömürü ve talanın alabildiğine derinleştirildiği, halkın açlık, işsizlik ve sefaletle mahkum edildiği, köy meydanlarının katliam alanlarına dönüştürüldüğü, idam sehpalarının hazırlandığı Kürdistan'da, sömürgeci-faşizmin halkımıza ve insanlığa karşı işlediği suçların hesabını sormak, ve bunun için örgütlü bir güç haline gelmek gereği çok daha açıktır, dayatıcıdır.

Cunta ve onun hükümetleri, katliamlarla durdurmaya çalışılan böyle bir gelişmeye önlemeyecekleri gibi, PKK önderliğinde bu örgütlü gücün kararı savaşıyla bu alanda yenilgiye uğramaktan da kurtulamayacaklardır.

Sendikası'nın 27 yöneticisi hakkında 10 yıl 8 aydan 20 yıla kadar ağır hapis cezaları istendi.

Bu ek "dava"yla birlikte, Maden-İş Sendikası "davası"nda yargılananların toplam sayısı 195'e ulaştı.

İzmir İGD "Davası" Yeniden Başladı!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde 21 kişilik İGD "davası"na yeniden başlandı.

Daha önce tutukular hakkında 5-15 yıl arasında hapis cezaları verilerek karara bağlanan "dava" Askeri Yargıtay 2. Dairesi'nce bozulmuştu.

TSİP Üyesi 5 Kişi Hakkında 6-20 Yıl Hapis Cezası İstendi!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 No'lu Askeri Mahkemesi'nde süren bir "davada" TSİP üyesi 5 kişi hakkında 6 yıldan 20 yıla kadar hapis cezası istendi.

SVP Üyesi 31 Devrimci Yakalandı!

7-10 Ağustos tarihleri arasında İzmir ve ilçelerinde faşist kolluk kuvvetlerine sürdürülen operasyonlar sonucu SVP-Kıvılcık emriyi odukları iddiasıyla ikisi bayan 31 kişi yakalandı.

DAVALAR DEVAM EDİYOR!

Halkın Yolu Davasında 2 İdam!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Halkın Yolu "davası"nda 2 devrimci idam cezasına çarptırıldı. Haklarında idam cezası verilen devrimcilerin Ahmet Kaya ile Osman Koyuncu oldukları bildiriliyor.

Dev-Yol Mensubu 10 Kişinin İdamı İsteniyor!

Toplam olarak 63 kişinin "yargılandığı" Dev-Yol-2 "davası" İstanbul 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde, 10 devrimcinin idam istemi ile başlandı.

Haklarında idam cezası istenen 10 devrimci dışında kalan 53 tutuklu için ise 6 aydan 15 yıla kadar hapis cezaları isteniyor.

Metris Askeri Cezaevi duruşma salonunda 1 Ağustos günü başlayan ilk duruşmaya, cezaevinde zorla tek tip cezaevi elbiseleri giydirilmeye istenmesini protesto etmek amacıyla işi çamaşırıyla katılan 14 devrimci salondan dışarıya çıkarıldılar ve aynı şekilde bir daha gelirelme savunma haklarının ellerinden alınacağı tehdidi bulunuldu.

Açılan bu yeni "dava"yla, Dev-Yol mensubu olmakla "yargılanan"ların

sayısı 394'e, idamı istenen devrimcilerin sayısı ise 46'ya yükseldi.

Gölcük Dev-Yol Davası Sonuçlandı!

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan "davada", 5 Dev-Yol üyesi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Yapılan açıklamada, Hacı Orak'ın 22 yıl 4 ay ağır hapis, Adnan Sınar ve Beraati Erduran'ın 4'er yıl ağır hapis, Ramazan Uçan ve Özkan Yurdakul'un birer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldığı belirtildi.

Dev-Yol "Davası"nda 4 Kişi Tahliye Edildi!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Dev-Yol "davası"nda 4 kişi tahliye edildi.

Tahliye edilen devrimcilerin Ertan Arslan, Turgut Okkaya, Ali İhsan Ataç ve Rizza Ödemis oldukları bildiriliyor.

Dev-Yol "davası"nda 200'ü tutuklu 701 kişi "yargılanmaktadır".

Maden-İş "Davası"nda 195 Kişi "Yargılanıyor"!

İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'na açılan ek "dava"da, Maden-İş

Sömürgecilerin Şemdinli'deki Son Faaliyetleri...

Baştafı 16. sayfada

ve Yüksekova'da kamplarda eğitimde olan Şah vb. vanlıları durdurken, birkaç kaçakçı ya da yoksul Kürdistanlı yönetime teslim etmelerinin anlamı nedir?

Bütün bunların yanısıra askeri-savaş hazırlıkları da yoğun bir biçimde sürdürülmektedir. Gizli yürütüldüğü anlaşılan askeri faaliyet, güçlerin çeşitli yerlerde yoğunlaştırılması ve genişletilmesi. Bunun için ek askeri tesisler hemen hemen her bölük, takım ve tabur çevresinde inşa edilmiştir. Tamamen yabancı işçi ve teknisyenler eliyle yapılan bu tesislerde modern işkenne odaları da yapılmaktadır. Halen Şemdinli ilçe Seyyar Jandarma Taburu Alaya; Rubaruk, Xızne ve Pıra-Dure bölükleri tabura dönüştürülmek üzere hazırlıklar devam etmektedir. Yine tabura bağlı yeni sabit karakollar Şemdinli topraklarına yerleştirilmiştir. Bunlar; Şkeftan, Museka, Bezele, Geleşim, Mazeru, (İran, Irak ve Türkiye üçgeninde) vb. yerlerdir.

Diğer bir savaş hazırlığı ise; ormanlık alanlara, daha önce hiç yol girmemiş olan vadilere ve yüksek yaylalık alanlara yeni yollar yapılarak, eski bazı yollar ise genişletilmektedir. Örneğin Kelêt ve Begor yaylalarına, Beroj mntıkasına (Güney Kürdistan'daki Mergesor nahiyesine bağlı Dešta Bezazegir'deki yollara yaklaşıyor) Raşida ve Bay'e yöresine, Maseru (Türkiye, İran, Irak sınır üçgenine) Bezêl'den Herki-Bedau Vadisine yeni yollar yapılarak, Güney Kürdistan içlerine doğru uzanan Gerdi mntıkası yolu ise mükkemmel askeri yol durumuna getirilmek genişletilmektedir.

Bir diğeri ise; savaş hazırlığı amacıyla başlatılan orman kesimidir. Her ulusal kurtuluş mücadelesinin tanık olduğu gibi, bizde de görülen bu durumun, açık ki, en temel hedefi doğayı tahrip ederek, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tedbir almaktır. Şemdinli ile Şapatan köyü arasında, Sallara'da ve Benevok'da başlatılan bu kesimler, cuntanın hangi hazırlıklar içinde olduğunu bir kez daha sergilemektedir.

İlçemize giriş-çıkışlar da başlıbaşına bir olaydır. Şemdinli'ye girmek, bir ülkeden başka bir ülkeye geçmekten çok daha zorlaştırılmıştır. Yüksekova'dan yola çıkıp, Şemdinli'ye yönelmek durumunda iseniz, Yüksekova'nın hemen çıkışındaki havaalanı karakoluna ilk sorgu, arama ve hakaret molasına alınmışsınız. Buradan geçmeyi başarabilerseniz, daha on kilometre kadarlık bir mesafe aldığınızda yeni bir karakol tarafından alıkonular, tepeden tırnağa aranmışsınız. Orayı da aşarsanız, daha Şemdinli sınırlarına girer girmez Haruna karakolu, bir kez pasaportunuzu istercesine ve sizi soyma amacıyla bir neden aramaya koyular. Bir uşın hakaret ve aşağılayıcı bakışlardan kurtulunca, önünüzde yine beş-yedi kilometre ilerde Pıra-Dure bölüğünün soruşturması başlar. Ancak buradan da geçebilirsiniz, işte o zaman Şemdinli'ye ulaşma şansına kavuşmuşsunuzdur. Aramaların yapıldığı her dört noktada da, soygun, gasp, hırsızlık, haraç ve rüşvet almak için konulmuş birer çete gücü gibidir. Sadece Türkiye ve Kürdistan'dan değil, Hakkari'den hatta Yüksekova'dan bile tamamen teçrik edilmiş bir ilçedir Şemdinli. Dışardan girebilmek için ancak yerli kimlik sahibi olmalı veya yörede çalışan bir memur olduğunuzu kanıtlayabilmelisiniz. Yoksa Şemdinli'ye Yüksekova kimliğinin girişi bile yasaktır.

Sürdürülmekte olan savaş ve katliam hazırlıklarının bir diğer parçası da askeri demogojilerle kit-

leleri etkilemeye çalışmaktır. Tamamen askeri-politik bir manevra niteliği taşıyan bu yalan haberleri ise bizzat kendi askerleri aracılığı ile yaygınlaştırmaktadır. Örneğin: "...Herki mntıkasında 3 gündür Apoculara çatışmaktayız" gibi.

Son olarak da, sömürgeci-faşist savaşta uygun olarak savunmalarını güçlendirmektedirler. Sadece ilçe seyyar jandarma taburundaki bu yönlü hazırlıklara baktığımızda;

1- Daha önce tabur içinde sıkı aramadan geçirilmek için Zerzan ve Gerdi mntıkasının yolları tabur içinde verilmektedirken, alalace tabur dışında bir karakol ve karakoldan geçmekte olan yeni bir yol yaparak, tabur girişi yasaklandı.

2- Daha önce sivillerin tabura giriş-çıkışları serbest iken, şimdi hem yaya, ve hem de arabayla girişler yasaklanmıştır.

3- Taburun daha önceleri mevcut olan helikopter pistlerine ek olarak pistler genişletilmekte ve bir alana dönüştürülmektedir.

4- Taburun tüm çevre alanı ışıklandırılmakta ve projektorler hazırlanmaktadır.

5- Taburun tüm çevresinde en az bir metre derinliğinde ve seksen santimetre genişliğinde kanal tipi uzuna savunma mevzileri kazılmış bitirilmiştir... vb. Ayrıca bu savunma hazırlıkları tüm bölük ve karakollarda da hızla sürdürülmektedir.

Tüm bunlara ek olarak, sömürgeci-faşistlerin yaptığı hazırlıkların yakından ve sıcağı sıcağına izleyen bir olarak diyebilirim ki, bu hazırlıklar, tamamen savaş hazırlıkları ve savaşın arifesidir. Askeri otoritelerin dediği gibi en azından bir "kuşatma ve ezme" seferine hazırlanan faşist Türk sömürgecilerinin bu yönlü planları sadece Şemdinli ve Hakkari'nin tümünü değil, Güney Kürdistan'daki en azından "onbeş kilometrelik" bölgeyi de kapsamına almaktadır. Ama mutlaka ve mutlaka zafer, ırkçı-faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinde savaşın halkımızın olacaktır.

Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
Yaşasın Partimiz PKK!
1.7.1984
Şemdinli'den bir devrimci

HRK'nin Kuruluşu Coşkuyla Karşılandı

Baştafı 2. sayfada

eylemeler pratik mücadelelerin yollarını açacak, tükanklıkları ortadan kaldıracaktır.

Aynı zamanda, bu eylemler, pasifizmi, korkaklığı, önekliliği, ihaneti, teslimiyeti ve uzlaşmayı yerle bir ederken, direnişin örgütlenmesinin güçlendirerek Ulusal Direniş Cephesini oluşturulmasında en sağlam temelleri atacaktır.

Provakasyon, tasfiyecilik, yıkıcılık, bozgunculuk, çürüme, dağılma biçimindeki içten ve dıştan gelen her türlü dayatmalar yaşıyacakları bozguna hüsrana uğrayacak ve onları kaçınılmaz akıbetlerinden kurtarmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Artık yaşamanın, var olmanın tek yolu direniştir. Başka yolların tümü işbirlikçiliğin, uzlaşmanın yollarıdır. Direniş bayrağına sarılanlar, kendi geleceklarini görmekli yaratılışında şerefleri bulacaklardır. Teslimiyet ve ihanet batığa saplanmış olanlar ise o bataktı boğulacak, tarihi suçlarını hiç bir şeyle kapata-mayacak, devrimin önünde hesap vereceklerdir.

* Bin Kere Selam Olsun Direniş Bayrağı Elde Düşmana Korku Salanlara!

* Selam Olsun, 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhuna!

* Selam Dağda Savaşan Partizana!

Baştafı 15. sayfada

Hasan Hüseyin Karakuş'un teslim olmasından sonra, M. A... Yoldaş üç ay mahkemeye getirilmedi. Hasan Hüseyin Karakuş teslim olduktan sonra, M'nin o güne kadar bilinmeyen yönlerini ihbarda bulunmuştu. Bu nedenle M... yeniden işkenne altına alınmıştı.

"Davamız" son aşamaya gelmişti. Arkadaşlar, mahkeme heyetine "M.A'nın üç aydan buyana mahkemeye getirilmediğini, nerede olduğunu bilmediğini, öldüyse ölüm haberinin verilmesini, yaşıyorsa önmüzdeki mahkemede duruşmaya getirilmesini" belirtti. Bir sonraki mahkemede arkadaşları getirildi. Arkadaş teslim almak için çok zorlandılar.

Mahkemede sağa-sola bakmak yasak olduğundan, önceleri M'yi fark etmedik. İfadeye çağırıldığında ne hale geldiğini gördük. M... iki arkadaşın yardımıyla ifadelerin alındığı yere getirildi. Hafızasını kaybetmiş, bir çocuk gibi sağa-sola bakıp güliyordu. Gülmeyen dışında kesinlikle konuşmuyordu. Başının her tarafı yaralıydı, yüzü morarmıştı. Sürekli serum verildiğinden her tarafı şişmiş olmasına rağmen işkenne izleri görülebiliyordu. Sorulan sorulara cevap veremeyen durumda olduğundan, H. A. arkadaş söz aldı: "M... büyük bir depresyon geçirmiştir. Cezaevi koşulları böyle devam ederse, karşınızda gördüğünüz M. A. ne ilk de son olacaktır. Böylelikle dışız insanları 'yargılamak' zorunda kalacaksınız -Gerçi biz sizi yargı organı olarak kabul etmiyoruz. Bizleri ancak halkımız yargılayabilir.- Ben de sürekli hücrede kaldığım için, içerdeki koşullar çok iyi biliyorum. Artık koşulları yaşamak daha gelmiştir. Yeni tekrarlarmız; M... derhal hastahane kaldırılmalıdır." diyerek yerine geçti. Daha sonra savunma avukatı söz aldı. Kasaca; "görüldüğüm kadavrya müvekkilim büyük bir depresyon geçirmiş, hafızasını tamamen yitirmiş bir durumdadır. Bu, hareket ve tavırlarından açık bir biçimde görülmektedir. M'nin derhal hastahane kaldırılmasını talep edeceğim. Daha önce de bazı müvekkillerimin hastahane kaldırılmasını istemiştik. Bir kaç haftalığına hastahane yatırılmış, fakat hiç bir tıbbi müdahalede bulunmadığı gibi, bu süre içinde de işkenne, baskılar devam etmiştir. Bunu kendileri son mahkemelerinde dile getirdiler. Askeri hastahane koşulları böyle olunca, M. hiçbir zaman iyileşmeyecek, durumu daha da kötüye gidecektir. Bundan böyle biz avukatlar, dışız ve hafızasını yitirmiş felçli insanların savunmasını yapamayacağız. Şu andan itibaren mahkemeyi protesto ediyoruz." diyerek, diğer avukatlarla birlikte mahkeme salonunu terk ettiler.

Böyle zamanlarda, çoğu kez dışardan mahkemeye giren basın-yayın mensupları ve tutuklu akrabaları anında dışarı çıkarılır, yalnızca PKK düşmanları, aslısız ifadeler veremeleri için salona doldurulurdu.

Cezaevindeki teslimiyetçilerin, arkadaşların üzerine verdikleri aslısız ifadeler dikkate alınıyor, bunların kabul ettirilmesi için daha çok baskı yapıyorlardı. Bizim koştaya bulunan dört bayan arkadaşın üzerinde şunlar ifade veriyordu: Şahin Dönmöz, Hidir Akbalık, Hasan Hüseyin Karakuş.

Bu dört bayan arkadaş mahkemelerde Partinin savunmasını yaptılar. Mahkemelerde cezaevinin kötü koşullarını dile getiriyorlardı. Bu kötü koşullar altında hemen hemen sağlıklı keder hiç kimsenin yoktu. Fakat özellikle bu dört arkadaşın üzerinde insanlık dışı baskılar daha yoğun bir şekilde uygulandığından sağlıklar oldukça kötüydü. Buna rağmen -Partiye duydukları inanç ve güven sonsuz olduğundan- moralieri yerindeydi. Zaten bu yaşamaz koşullarda bizi ayakta tutan güç, Partiye ve halka olan inanç, güven ve bağlılığımızdı.

Koşuğumuzda biri kız, diğeri erkek olmak üzere iki küçük çocuk vardı. Faşist idare bu küçük çocuklara rağmen acımasız davranıyordu. Bu iki çocuğun hiç bir ihtiyacı karşılanmadığı gibi, hastalık hallerinde herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmuyordu. Bu çocukların dışında 70-

75 yaşlarında analar vardı. Faşist idarenin bu analara karşı tavır da aynı şekilde acımasızdı. Türkiye'daki dilimleyen bu analara A.B.C öğretilemez, Atatürk'ün çeşitli sözleri ezberletiliyordu. Örneğin: "En büyük Türk Atatürk", "Ne mutlu Türküm diyene" vb. Bunlar anaların dövülmesi için bahaneydi. Analar bu sözleri doğru telafuz edemediklerinde kaba dayak atılır, eşarplan yırtılır, hakaretler yağdırılırdı.

Koşulların durmadan ağırlaştığı bir ortamda, delil yetersizliğinden serbest bırakıldım. Son mahkemeye dışardan gittiğimde M. A.'nin hala ekli durumda olduğunu gördüm. Verilen serumların etkisi geçtiğinden vücudundaki şişler imiş, yüzündeki morallü kaybolmuş, çürükler kabuk bağlamış-

ti. Arkadaş bir kemik yığı halindedeydi. Ama gözlerindeki umut belirtisi kaybolmamıştı.

İnsan mezbahasında direnişçiler hep bir ağızdan bağıyorlardı: "DİREN... DİREN..." diye. Halkımız mesaj yollayacaktı; yeni doğan çocuklarımızın ismini DİREN koyun diyecektik.!

Bizler her yerde, yani zindanlarda ve dışarda sömürgeci baskılara karşı DİRENİKÇE VAR OLACAKTIK... Artık bundan sonra sloganımız olacak DİRENİŞ!

KAHROLSUN TESLİMİYET YAŞASIN DİRENİŞ!
Diyarbakır Zindanlarından T...

PKK-Çermik Grubu Davası Sonuçlandı

Baştafı 3. sayfada

rin gözünü korkutmak, davadan uzaklaştırmak ve insanlarımızı fiziki olarak yıpratarak davaya hizmet edemeye hale getirmek. Ancak, sömürgecilerin unuttuğu birşey var ki, o da davayı halkımızın gönlünden ve bilincinden silmek için çok geç kaldığı, tutuşan bu meşalimin artık söndürülemeyecek denli Kürdistan'ın her yanını sarıldığı ve insanlarımızın işkenne ve imhaila bitirilemeyecek kadar çok olduğu, her düşünen yerlinin bilindiği. Evet, bugüne kadar tüm gerçeklerin olduğu gibi, Çermik "davası"nın da bir kez daha ortaya koyduğu gerçek budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin eskiden çok daha gelişkin ölçülerde şimdiki yeniden ulke zemininde yükseltilmesiyle birlikte sömürgecilerin artan korkusunu ifadesi olarak peşpeşe sonuçlandırılan, idam ve ağır hapis cezalarının yağdırıldığı davalar sömürgecileri kurtarmaya yetmeyecektir. Halkımız için hükümlü geçersiz olan bu "yargılama"

Jİ BO ALEMA GİŞİYA ŞOREŞGER ..

Destpêk di rûpelê 20an de ye.

biryar tekoşîna xwe bajon, û yekparetiya Partiya xwe mîna pola, behtir zexmûrtûr bikin. Li dijî revûbeza ji şoreşê, îxaneta li derheqê şoreşê û dakû riheki ji şoreşê valabûyî, têkilî refên me nebe, şoreş ji rîya xwe newê derxistin, em ser bingeha girêdana xwe bi xeta Partiyê re, bibin nimûnê bêemsalî berxwedankariya mîlîtan a PKK.

Divê em ji bîran dermexin kû li girtîgahan hevalên me yên tekoşîne, Muzlum, Kemal û Hayrî bin hoy û şewên zehmet û çetintir, berxwedan bilindkirin û zanin, bîlê beddayîna jîyanên xwe, hercûre êrişê dijiman û îxanetê tarûmar bikin. Ev rêya rêhevalên me -kû şerê parastina PKK de misalên hilbijartî û hêja pêşkêşî me kirinonîkirine, ji bo me ji rêkî tenê ye, ku em li ser bî ezîm, bawerî û biryarî, bimesînin.

Dijmin, bi berjewendî ji sistî û qelsiyên ji navça Awrûpa hildayî, xwest tiştê ku li girtîgahan nekarî bibe serî, li Awrûpa biçîhbêne. Xwestin kû, Partiya me di qada emperyalîzma Awrûpa de, bi xebatê zexelî û qelpezanîya ji her rengî û bî bêşexsiyêti û bêberzayetiya ji her awahî, bi destê xaîn û nokerên bihevrexebatkar, bihilweşîne, belavbikin. Xebatên hilweşandkarî û pejlindanê kû Mazlum'an, Hayrî'an, Kemal'an û Ferhat'an... bi fidakirina jîyanên

sömürgeciliğe karşı nefretin bilensinenden ve her geçen gün daha çok sayıda yurtseverin mücadelesinde saflarına akmasından başka bir sonuca yol açmayacaktır. Bugüne kadarki gelişmelerin gösterdiği gibi, halkımız sömürgecilerin bu ağır cezaları ve tehditlerinden yılmak bir yana mücadele için çok daha büyük bir istek ve inanç besleyip büyümektedir. Ülkeye yeniden adımı atan devrimcilerin halk tarafından böylesine coşkuyla karşılanmasından, desteklenmesinden sömürgecilerin tehdit ve "yargılama" yolactığı sonuçlar açıkça görülmüyor mu? O halde şu rahatlıkla belirtilebilir ki, sömürgecilerin yurtsever insanlarımızı verdiği her idam cezası, her müebbet hapis ve diğer ağır cezaların bir günlük hapis cezalarına kadar tüm cezaları onun kesin mahkumiyetini, halkımız tarafından tarih sahnesinden silinişini her geçen gün biraz daha yaklaştırmakta, halkımızın kurtuluş yolundaki azmini daha da bilemektedir.

xwe, bêlêker, bêbingeh û pûçkirin, em dikarin pir hesanîtir biperçiqênin, lew em xwediyê derfetên hêj firehtir û xurtiyê ne. Bêgotin û kifşê kû, em hemû xwediyê vê ezme ne, ger hewce be, di şerê parastina Partiya xwe de, emê bi hercûre azîne tewayî him û qudretê xwe deynin holê. Ev, ji bo me delameteke, kû şehîdên berxwedanê danîne pêşîya me û hewce ye yeqxur (mutlaka) biçîbê.

Nexwe, beyî em bikevin nava tîrs û lertzîneke piçûktîrîna a kesanî, ser rikna rih û yekîtiya Partiyê, ji kuderê û ji kê bê bila bê, tax û gita wê çî be bila be, li hember xebatên hilweşandkarî û qomplovan û li hemberê provaqasionê, kû li dijî Partiya me tîen birêvexistin, em tewrekî mîlîtan daxûyan bikin, destûr û mafa jîyanê nedin xeta provaqasionê û mafa jîyana provaqatoran nasnekin.

* Em li hemberê her babet hilweşandkarî, pejlindanê û provaqasionvanî, ala Partiyê bilindbikin!

* Biji yekîtiya tekoşîna gelên Tirkîye û Kürdistanê!

★★★

Kürdistan Halkı, Sömürgeci-Faşist Cuntanın Kanlı Egemenliğine Karşı Ulusal Direnişin Bayrağını Yükseltiyor!

Sömürgeci-faşist cuntanın işbaşına gelişinin 4. yıldönümünü, Kürdistan isyan halindeki yürekle karşıyoruz. Dağlar ve ovalarda bu isyanın ilk kıvılcıkları tutuşuyor.

Sömürgeci-faşist cunta, emperyalist efendileri ve işbirlikçileri, zindanlardan dalga dalga yayılan bu ulusal direniş kıvılcığını söndürmek için, bugün daha da artan bir kudurganlıkla saldırıyorlar. Dört yıl boyunca uyguladıkları işkence ve vahşetle mücadelemizi ve halkımızı yok etmenin kanlı emelleri içinde olan sömürgeciler, amaçlarına ulaşamamanın telaş ve öfkesiyle saldırıyorlar.

Faşizmin dört yıllık saltanatı, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin tarihinde önemli bir evreyi kapsamaktadır. Bu dört yıllık süre, halklarımız için acı, açlık ve vahşet içinde savaşın öğrenildiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, halklarımızın, sahte önderleri tanıdığı, gerçek kurtuluş yolunu bir kez daha karartılmamacasına öğrendiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, faşist-sömürgeciğin gün gün ölüme gittiği yıllar oldu...

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, içten ve dıştan yöneltilen her türlü saldırılara rağmen, bu yılları güçlü devrimci gelişmelerin yaşandığı yıllar haline getirmesini bildi.

Emperyalizm ve sömürgecilik, Kürdistan ve Türkiye halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini kanla boğmak için her türlü saldırıyı uygulamaktan çekinmedi ve hala da saldırmaktadır. Halklarımız üzerindeki kanlı emellerini boş çökerten tek güç olarak Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve önderi PKK'yi görmekte ve saldırılarının temelini bunları almakta.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve PKK, bugün her alanda yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. Zindanlarda yenilgiye uğratan sömürgecilik, artık katliamlarla da yetinmemekte, tarihin en kirli oyunlarını bir kez daha halkımıza dayatmak istemektedir. İhanet, teslimiyet ve reformizm eğilimleri canlandırılmak, kan ve işkenceyle bastırılmayan mücadele, yüreğe saplanan hançerle yok edilmek istenmektedir. Bu ihanet ve teslimiyet cephesi alabildiğine genişletilmeye, KUDM etrafında sürekli büyütülen militan devrimcilik bunlar eliyle teslim alınmaya çalışılmaktadır.

İhanetin kara yüzleri Şahin-Yıldırım ve Semir çetesi bu işin merkezine oturtulurken, devrimci geçinen birçok güç ve çevre de aynı ihanete ortak edilmiş bulunmaktadır.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, emperyalizmi ve faşist Türk sömürgeciğini can evinden vurmıştır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin hayat hakkını ortadan kaldırmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu saldırılar bu nedendenlerdir. Yükselen devrimci mücadele ve militan direnişçiliğin büyütülmesinin sonucudur.

Halklarımızın devrimci direnişinden korkan ve bu mücadelede kendi sonlarını gören bütün güçler, bir koro oluşturmışlardır. Cezaevinde, ülkede ve Avrupa'da Kenan Evren'den emperyalist devletlere, Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve Semir provokatöründen Kürt küçük-burjuva reformizmine, sosyal-şovenizmden Avrupa sosyal-demokrasisine kadar hemen tüm güçler, telesi içinde KUDM'ne saldırmaktadırlar. Devrim için en küçük bir adım dahi atmayanlar, devrime karşı birleşmekte; PKK'yi teşhir, tecrit ve yocketmenin ortak hesapları içinde yoğun bir faaliyeti yürütmektedirler.

PKK ve Kürdistan halkı, Ulusal Direniş Mücadelesini en küçük bir ikircikliğe düşmeden yükselttiği, bu dava uğruna şehit düşen önder, militan ve yurtseverlerin yüceleştirdikleri direniş bayrağını düşürmediği için saldırıya uğramaktadır. PKK ve halkımızın ilerlediği yol, küçük-burjuvaları korkuyla titretmektedir. Düşman ve ajan-provokatörleri can havlıyla son saldırılarını yapmaktadırlar.

12 Eylül'ün 5. yılında, Türk sömürgecilerinin tüm politikaları iflas etmiş durumdadır. Mücadelemizi teslim almak ve yok etmek için giriştikleri her türlü saldırı bozguna uğramış, Mazlum, Hayri, Kemal ve Mehmet'lerin direnişinde büyüyen militan devrimcilik tüm bir halkımıza mal olmuştur.

Halkımız aç, sefil ve yokluk içindedir. Her günü bir işkence ve zulümdür. Ama, bu acı ve yoksullukların hesabını sormanın mümkün ve zorunlu olduğunu görmenin gücünü de duymaktadırlar. Sömürgeciğe, reformizme, teslimiyete ve ihanete ve ajan-provokatörlere en küçük bir yaşam hakkı dahi tanınmamanın kararlılığı içinde, UDM etrafında giderek daha çok kenetlenmektedir. Kürdistan'da dört yıldır halka kan kusturan ajan, muhbir ve işkenceciler, bugün korku içinde can telaşına düşmüşlerdir. Halk, muhbir ve ajanları elleriyle boğmaktadır. Devrimciler en büyük desteği sağlamakta, evini, tarlasını ve tüm olanaklarını giderek daha çok devrime sunmaktadır. Halkımız Ulusal Direniş Mücadelesi dışında bir başka kurtuluş yolunu olmadığımızı çok iyi bilmektedir.

Şimdi Kürdistan'da iki cephe vardır. Birincisi; PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direniş Mücadelesi, ikincisi ise, sömürgeci-faşist cuntanın bayrağı altında açılan karşı-devrim ve ihanet cephesidir.

Saflar giderek belirginleşmektedir. Bir yandan emperyalizm ve sömürgecilik tüm kanlı planlarıyla saldırmakta, ajan-provokatör ve işbirlikçilerini harekete geçirmek ve karşı-devrimin beyaz ordusuna toplumun serkeş, lumpen ve en ahlak düşkünü kesimlerini katmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin maskesi düşmüş bulunmaktadır. Devrimden korkan bu güçler, Kenan Evren'in bayrağı altına koşmakta, KUDM'ne her koldan saldırmaktadırlar.

Halkımız ise kendi yolunu belirlemiş olmanın cesaret ve vakanı içindedir. İşçiler, köylüler ve yoksul emekçi kitleler, faşizmin zulmü altında büyüttükleri umut ve inançlarıyla devrime sanılmaktadırlar. Dört yıllık uzun bekleyiş yıllarının devrimci fırtınalara gebe olduğu, yaşanan gelişmelerle ortaya konulmaktadır.

Artık önumüzdeki süreç, faşist-sömürgecilikten, halkımızın bin yıllık acı ve köleliğinin hesabının adım adım sorulduğu bir dönem olacaktır. Önumüzdeki yıllar, bugün bir kıvılcık olan, ama giderek tüm bir Kürdistan'ı tutuşturacak ulusal direnişin alevenin büyüttüğü yıllar olacaktır.

Yurtsever Emekçiler!

Direnen ve bağımsızlık için savaşan bir ülkenin insanları olmanın gururunu yüreğimizde duymakta haklıyız. Mücadelemize yönelen saldırıların bizi hiçbir biçimde geriletemeyeceğini, aksine bunun güçlenmemizin ve doğru yolda olmamızın bir kanıtı olduğunu söylemekte haklıyız.

Emperyalistler ve sömürgeciler en kanlı ve alçakça saldırılarını, düşmanlarına yöneltilir. Onların düşmanları ise, devrim ve halktır. Devrimci mücadeleler ve halklar, her dönemde ve her alanda bu güçlerin saldırılarına uğramak durumundadır.

Eğer düşman bize saldırıyor ve küfrediyorsa, bu, ona verdiğimiz korkuyu ve doğru yolda olduğumuzu gösterir. Cezaevleri bunun en açık kanıtıdır. Önderlerimiz Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer şehit düşen yoldaşlarımız, en ağır işkencelere uğratılarak ve en vahşi biçimde bu nedenle katledilmişlerdir. Oysa, ihanet takımı ve reformist teslimiyetçiler, halen o soysuz bedenlerini yaşatabilmektedirler. İhanetleri karşısında onlara sunulan bu "yaşam"ın, halkımızın yok edilmesinin onaylanması, yani halk varlığımıza yönelen saldırılar olduğu biliniyor. Ve elbette ki halkımız, basit yaşamları, kişisel çıkarları vb. için, geleceğini karartmaya çalışan her türlü ihanetçiye ve ihanete karşı acımasız olmak, onları ezmek zorundadır.

Kürdistan'da yükselen direniş karşısında varlık bulamayacağını bilen ihanet takımı ve

reformist-teslimiyetçiler, bu şansı bir kez de Avrupa'da aradılar. Avrupa'nın ülkeye mekan olarak uzaklığı ve emperyalist efendilerinin kucagında olmanın "rahatlığı" içinde, direniş bu alanda zayıflatmak ve hatta bozgunaçını geliştirmenin boş umutlarına kapıldılar. Türk sömürgecilerinin alçak provokatörleriyle elele, Avrupa kapılarındaki kulluklarını kaybetmemeye çalıştılar. Ajan ve provokatörlere bu alandan vurulan darbeler karşısında tek bir ağızdan şunu haykırdılar. "Biz demedik mi PKK değişmedi... tarberler... Derneklerimiz kapanacak, burada da yaşayamayacağız... biz ne olacağız?" vb.

Açık ki bu sözler, kendi geleceğini devrimde görmeyen, halkla ve ülkelye bağlarını koparmış, yaşamı kullukta gören ihanet ve teslimiyetin ağızıdır. Direnişten duyulan korku, direniş düşmanlıkta son ifadesini bulmuştur.

Kürdistan bir Ulusal Direniş Mücadelesi içindedir. Bu savaşın yeri ve zamanı yoktur. Her Kürdistan insanı, aldığı solukta bile bu savaşı yaşamak durumundadır. İster ülkede ve ister dünyanın en uca köşesinde olsun Kürdistanlılar için bunun dışında bir yaşam düşünülmez. HERŞEY ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELESİ İÇİN! diyoruz. Bize yol gösteren bu sloganla her alanı, ülkemiz kurtuluş mücadelesinin büyütüldüğü alanları haline getirmeliyiz. Nereden ve kimden gelirse gelsin, her türlü saldırıya karşı, PKK etrafında kenetlenmeliyiz.

Bizim gücümüz ve birliğimiz, düşmanın güçsüzlüğü olacak ve onu kahredecektir. Kendi geleceği için savaşan bir halk olmanın militan ve coşkun ruhu ile doluyuz. Mücadelemize yönelen hiçbir saldırıyı karşılıksız bırakmamamızın kararlılığı içindeyiz.

Bu birlik ve kararlılığımızı artık daha güçlü biçimde her an göstermeliyiz. İhanetin batağı haline getirilmek istenen Avrupa'ya da ihanete mezar yapmalıyız.

Kardeş Türkiyeli Emekçiler!

Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketine yönelen saldırılara ortak olarak karşı durmak, vazgeçemeyeceğimiz görevimizdir. Türkiye devrimi, burjuvazinin bayrağına karşı savaş açma gücünü duyurmayan sosyal-şovenizm tarafından çıkmaz ve kaos içinde tutulmak istenmektedir. Türkiye işçi sınıfı, Türk burjuvazisi tarafından Kürdistan halkına karşı düşmanlık duygularıyla doldurulmaya çalışırken, sosyal-şovenizm de aynı amaca hizmet etmek ve bizlerin dayanışması arasına girmek istemektedir.

Sosyal-şovenizm işçi sınıfının tutumu olamaz. İşçi sınıfı, kendi burjuvaları tarafından bir halkın katledilmesine, bağımsızlık mücadelesinin boğulmak istenmesine karşı sessiz duramaz.

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı mücadelenin en önünde yürüyen, ulusal baskı başta olmak üzere her türlü sömürü ve baskı biçimine karşı militan direnişin öncü gücüdür. Sizi bu rolünüzü oynamaktan alıkoyan ve halklarımız arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışan sosyal-şovenizme artık varlık hakkı tanımamalıyız. Bu, halklarımızın kurtuluşu ve kardeşliği için vazgeçilmez ve zorunlu görüldür.

KUDM'ne yönelen saldırılara karşı durmanızı, saldırı güçleri teşhir ve tecrit etmenizi, Türkiye'deki demokrasi ve devrim mücadelesinde izleyeceğimiz tek yoldur.

Güçlerimizi birleştirelim ve askeri-faşist diktatörlüğü, bu birlik ve gücümüzle adım adım yıkmaya mücadelesini yükseltelim.

Avrupalı Demokratik ve İlerici Güçler!

Proletaryanın emeğinden elde ettiği kârları, burjuvalarının, dünya halklarının bağımsızlık mücadelesini boğmak için kullanıyorlar. Sizin emekleriniz ve vergileriniz, halklarımıza yönelen birer imha silahı haline getiriliyor.

Emperyalist burjuvazi, tüm ulusal kurtuluş hareketlerine karşı olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı da düşmanca saldırıyor. Ve bu halkın haklı talebinin sizlere yanlış tanıttırmanın çabalarını sürdürüyor. Halkımızın Ulusal Direniş Mücadelesi'ni bir "terör" hareketi biçiminde göstererek gözden düşürmek istiyor. Türk faşist cuntasıyla elele halkımızı katletmenin provalarını yapıyor.

Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri buna izin verecekler midir? Kürdistan halkının kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı emperyalizm ve faşist-sömürgeciler tarafından en kanlı biçimde boğulmak istenirken, Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri sessiz kalamaz. Halkımızın mücadelesi, bu alandan da gerekli cevabı bulmalıdır.

Yurtsever Kürdistanlılar!

Mücadelemize yönelik saldırılara karşı, önderimiz PKK etrafında daha sıkı kenetlenirken, Türkiyeli emekçiler ve Avrupa işçi sınıfıyla da gerekli dayanışmayı yaratmalı, mücadelemizin hakkı sesini onlara ulaştırmalıyız.

Avrupa, KUDM'nin güvencesinin tüm dünyaya duyurulduğu, köle halkımızın bağımsız ve özgür bir halk olmaya doğru attığı kararlı adımlarının gerekli desteği bulunduğu alan haline getirilmelidir.

12 Eylül'ün 5. kanlı yılını, böyle bir ruh ve güçle karşıyoruz. Şimdi, tecrit ve yokedilmek istenen mücadelemizin sesini daha güvencilerimizden duyurmalıyız, yediden yetmiş ve tüm gücümüzle bu alandan mücadeleye destek olalım.

12 Eylül'ü protesto yürüyüşünü, bu sesin haykırıldığı ve kararlılığımızın bir kez daha ilan edildiği bir gösteriye dönüştürelim. Sömürgeciğe ve faşizme karşı dağlarımızdan sıkılan her kurşunu, bu alandan destekleyelim.

15 Ağustos direnişini ve elde silah dağda savaşan partizanı, miting alanlarında hep bir ağızdan haykırığımız sloganlarla selamlayalım.

Bağımsızlığı için mücadelede karar vermiş bir halk, artık kölelik zincirlerini mahkum edilemez. Öyleyse, bu zincirleri parçalamak için, önumüzde hiçbir engel tanımayalım.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin bayrağı altında toplanalım ve hep bir ağızdan şunları haykıralım:

- * YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!
- * YAŞASIN PKK!
- * SELAM OLSUN 15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI RUHUNA!
- * KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTA VE AJAN-PROVAKATÖRLER!
- * YAŞASIN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARININ ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI!